

Areport

3/2017

- **Polní chirurgický tým v Iráku** 4
Čeští lékaři zachraňují irácké vojáky zraněné v bojích s Daesh
- **Na strach nebyl čas** 12
Posádka vrtulníku Mi-8 projevila během mimořádné situace rozhodnost a odvalu a zabránila případným zraněním
- **Důraz položen na bezpečnost** 16
Podle posledního průzkumu agentury Inboox CZ Armádě České republiky důvěřuje více než sedmdesát procent respondentů

Paragání s novými typy vaků

4. brigáda rychlého nasazení se bude po celý tento rok přeškolovat na nový nosný systém výstroje – NSV-12

100. VÝROČÍ SPOJOVACÍHO VOJSKA AČR

Agentura komunikačních a informačních systémů ve spolupráci s Českou pobočkou AFCEA pořádají v rámci oslav 100. výročí spojovacího vojska AČR tyto akce:

Odbornou konferenci spojovacího vojska AČR

Praha, konferenční sál hotelu DAP,
22.–23. března 2017

Den spojovacího vojska AČR

Lešany, VHÚ,
23. září 2017

Slavnostní zahájení výstavy k 100. výročí spojovacího vojska AČR

Praha, před budovou GŠ AČR,
30. října 2017

Slavnostní shromáždění k 100. výročí spojovacího vojska AČR

Praha,
9. listopadu 2017

Pozemní síly – základ české armády

V únoru letošního roku zhodnotily na velitelském shromáždění Pozemní síly uplynulý rok 2016. Zastoupeny byly všechny útvary pozemních sil, a to nejen brigád a pluků, ale i jejich praporů.

Hlavním tématem jednání bylo provedení rozboru kázně, zobecnění závažných událostí, informace o prevenci rizikového chování, rozbor provádění údržby a ošetřování vojenské techniky a oblasti komunikace s veřejností a sdělovacími prostředky. „Je třeba přemýšlet, jakým způsobem bychom mohli dále zlepšit systém velení a řízení,“ zdůraznil velitel Pozemních sil generálmajor Štefan Kaleta. „Cílem práce nás velitelů musí být co nejvíce eliminovat nedostatky a chyby a předcházet jim. Musíme si uvědomit, že vojenská služba je specifická v tom, že používáme zbraně a techniku, každá činnost tedy musí být zplánována velmi pečlivě. Je nezbytné také nastavit vhodné podmínky k práci.“ Současně připustil, že budování tak složitého celku, jako jsou pozemní síly, není záležitostí na několik týdnů, ale vyžaduje čas.

Podplukovník Eduard Trtílek, náčelník oddělení zabezpečení Velitelství pozemních sil, se zabýval analýzou u podřízených útvarů v loňském roce. Vyhodnotil klady, nedostatky, následná opatření a připomněl důležitost komisi prevence rizikového chování, která by měla být nápomocna při předcházení nedostatků.

Důležitou součástí jednání velitelů byla i vystoupení příslušníků Agentury personalistiky AČR. Kapitán Jaroslav Pekárek se po metodické stránce zabýval personálními opatřeními služebních orgánů v případech

kázeňského a trestního řízení, základními pojmy v této oblasti a správnými způsoby při jejich řešení. Podplukovník Miroslav Vondrák vysvětloval postup při zpracování služebního hodnocení podřízených: „Cílem hodnocení je zvyšovat výkon vojáků do budoucnosti, je tedy třeba stanovit pracovní i osobní cíle a hovořit o nich s podřízenými.“ Dále zopakoval nutnost opětovného hodnocení vojáka, který je nevyhovující, a to s odstupem tří měsíců. „V souladu s Vyhláškou je důležité jej hodnotit právě za tyto tři měsíce a ne za předchozí období, které již bylo jednou vyhodnoceno.“ Doporučil průběžné hodnocení u nevyhovujících vojáků a také jasně stanovená kritéria a způsob, jakým jich lze dosáhnout. „Úkoly musí být splnitelné, proto by měly být měřitelné metodou SMART (S= specifický, M= měřitelný, A= akceptovatelný, R= relevantní, T= termínovaný). Služební hodnocení má vliv na další kariéru vojáka, a je proto důležité dbát na objektivitu,“ doplnil podplukovník Vondrák.

Druhý den velitelské shromáždění pokračovalo radou vrchních praporčíků útvarů pozemních sil, kteří navázali na předchozí problematiku. Řešili úlohu vedoucích a vrchních praporčíků u jednotek a podplukovnice Helena Sováková přiblížila roli vojskového psychologa u útvarů s možností vzájemné spolupráce.

Text: mjr. Miroslava Štenclová, foto: Michal Voska

obsah

Prekvapilo ho příliš administrativy Nový velitel 15. ženijního pluku by chtěl zvýšit atraktivnost služby a stabilizovat personál	2
Polní chirurgický tým v Iráku Čeští lékaři zachraňují irácké vojáky zraněné v bojích s Daesh	4
Krkonoše 2017 Krajské vojenské velitelství v Ostravě prověřilo schopnosti záložníků čelit nepřízní počasí	7
Paragání s novými typy vaků 4. brigáda rychlého nasazení se bude po celý tento rok přeshkolovat na nový nosný systém výstroje – NSV-12	8
Záchrana z nebes Vojenští profesionálové předávají své bohaté zkušenosti v Krušných horách	10
Na strach nebyl čas Posádka vrtulníku Mi-8 projevila během mimořádné situace rozhodnost a odvahu a zabránila případným zraněním	12
Nové jednotky AZ Aktivní záloha Agentury vojenského zdravotnictví	14
Prověřil je i silný mráz Táborský Svatováclavský prapor prověřilo cvičení v zimních podmínkách	15
Důraz položen na bezpečnost Podle posledního průzkumu agentury Inbox CZ Armáde České republiky důvěruje více než sedmdesát procent respondentů	16
Znalost, nasazení a příklad „Je důležité stanovit si životní i kariéru priority a těmi se řídit,“ říká ředitel KVV Ostrava plk. Jaroslav Hrabec	20
Z deníku záložáčky VI „Jděte do toho, stojí to za to.“	22
Domino	24
Vojenský zkušební komisař řidičů Představujeme vojenského profesora	26
Kariérová příprava ve stříbrném Zabezpečení plnohodnotných kurzů pro důstojníky a praporčícký sbor	28
Kontrakt století: Polsko nakupuje houfnice Krab za miliardy Technika a výzbroj	30
M1200 Armored Knight Technika a výzbroj	32
Dělostřelectvo AČR s novým meteorologickým vybavením Technika a výzbroj	34
Sahel Certifikační cvičení na misi v Mali prověřilo vojáky z Hranic	36
Připravenost prověřil Vital Sword 4. brigáda rychlého nasazení	37
Už v patnácti věděl, že bude chirurgem Lidé kolem nás	38
Služba provozu pozemní vojenské techniky Představujeme spolky a organizace spolupracující s Ministerstvem obrany ČR	40
Vyzkoušej svůj postřeh	43
Recenze	43
Velení se neobejde bez spojení Historie. Spojáři AČR slaví sté výročí své existence	44
Seznamte se s vojenskými hodnostmi NATO Chorvatsko	46
Pobožný pistolník Historie. V těchto dnech uplynulo sedmdesát pět let od úmrtí člena odbojové skupiny „Tři králové“ štábního kapitána Václava Morávka	48

Nový velitel 15. ženijního pluku by chtěl zvýšit atraktivnost služby a stabilizovat personál

Překvapilo ho příliš administrativy

V závěru loňského roku se v posádce Bechyně uskutečnilo předání 15. ženijního pluku novému veliteli. Velení nad touto jednotkou a s ním i bojový prapor převzal plk. gšt. Jiří Lustyk. A právě jeho jsme požádali o následující rozhovor.

V jakém stavu jste přebíral 15. ženijní pluk?

Pluk jsem přebíral, řečeno sportovní terminologií, ve velice dobré kondici. Příslušníci 15. ženijního pluku jsou vycvičeni a odborně připraveni na plnění úkolů ženijní podpory úkolových uskupení i na samostatné nasazení v zahraničních operacích i na území České republiky. V současné době je zájem zejména o nasazení specialistů EOD, a to jak v rámci bojových operací, tak jako výcvikových týmů. Personální naplněnost útvaru v době převzetí byla zhruba 78 procent, přičemž naplněnost v posádce Olomouc je trvale vyšší, okolo 82 procent. V oblasti nemovité infrastruktury zůstává v posádce Bechyně dlouhodobý dluh ve vytvoření standardních podmínek pro ošetřování a garážování techniky. Výstavba umývárny vozidel a parku techniky tak zůstává jednou z našich priorit v oblasti nemovité infrastruktury.

Doposud jste vykonával funkci náčelníka ženijního vojska. Je velký rozdíl v tom, dívat se na ženijní vojsko z Generálního štábu oproti tomu, když máte možnost pracovat s ženisty přímo v Bechyni?

Mezi výkonem funkce náčelníka ženijního vojska AČR a velitele 15. ženijního pluku je diametrální rozdíl, ačkoliv cíl, připravenost ženijního vojska, potažmo příslušníků a jednotek 15. ženijního pluku k plnění úkolů ženijní podpory, je shodný. Náčelník ženijního vojska na strategickém stupni řeší zejména otázky koncepčního charakteru, či chcete-li rozvoje celého ženijního vojska v střednědobém a dlouhodobém horizontu. V návaznosti na přijaté koncepční materiály a cíle výstavby navrhuje změny organizačních struktur, pořízení a obměnu techniky a materiálu, stanovuje požadavky na přípravu personálu a ženijních jednotek útvarů a zařízení AČR. Naopak velitel

pluku je realizátorem těchto změn z pohledu hlavního nositele schopností ženijní podpory AČR. Jeho odpovědností je dosažení připravenosti příslušníků pluku k plnění úkolů ženijní podpory. Při plánování a realizaci těchto změn je však nezbytná úzká spolupráce obou těchto stupňů. Práce velitele spočívá v přímém řízení přípravy útvaru ke splnění stanovených úkolů, velitel je v každodenním kontaktu s jeho příslušníky, řeší také jejich žádosti, návrhy a stížnosti. Po nástupu do funkce velitele mě překvapilo velké množství administrativy, které velitele v plukovní organizační struktuře a s prapory v různých posádkách neúměrně časově zatěžuje.

Jaká jsou vaše předsevzetí, kam byste chtěl ženijní pluk dále posunout?

Na pozici velitele jsem nastoupil s předsevzetím zvýšit atraktivnost služby u 15. ženijního pluku a stabilizovat personál. Dlouhodobě se nezdálo zvýšit naplněnost tabulek počtů, k čemuž přispívá vysoká fluktuace na funkcích a odchodovost zejména mladých vojáků krátce po jejich nástupu k útvaru.

K mým prioritám patří také zvýšení odborné připravenosti příslušníků velení a štábu pluku a ženijních praporů na práci v mezinárodních štábech. Naopak zvýšení intenzity a efektivnosti výcviku ženijních praporů s jednotkami 4. brigády rychlého nasazení a 7. mechanizované brigády vidím jako jednoznačnou prioritu v oblasti přípravy k plnění úkolů ženijní podpory brigádních úkolových uskupení. Další oblastí, na kterou se chci v době svého působení na pozici velitele zaměřit, je systém velení a řízení, respektive prosazení změny systému velení a řízení ženijních praporů tak, aby mírová organizace odpovídala organizaci při řešení krizových stavů a nasazení do operací. Jen tak lze personálně a materiálně zabezpečit komplexní a plnohodnotnou přípravu systému velení a řízení ženijních praporů již v době míru.

Podíle se nějakým způsobem, ať již v minulé či současné funkci, na zpracování koncepce ženijního vojska? Případně co všechno by měla přinést?

Zpracování záměru rozvoje ženijního vojska je v gesci oddělení ženijního vojska, Sekce rozvoje a plánování schopností MO. Jako vedoucí oddělení – náčelník ženijního vojska jsem byl za jeho tvorbu přímo zodpovědný. Zpracování tohoto stěžejního rozvojového dokumentu ženijního vojska bylo minulý rok pozastaveno a jeho dokončení již bude na mém nástupci. Na základě analýzy současného stavu a identifikace nedostatků stanovuje cílový stav a způsob jeho dosažení. V souladu se zásadami stanovenými vojenským výborem NATO pro oblast ženijních prací (MC 0560) a ženijními aliančními doktrínami navrhuje změny v oblasti velení a řízení ženijních prací na všech velitelských stupních, optimalizaci organizační struktury ženijního útvaru, změny v přípravě personálu, zavádění a reprodukci zastaralé ženijní techniky, materiálu a ženijní munice, respektive postihuje všechny oblasti DOTMLPFI (Doktrína, Organization, Training, Material, Leadership, Personnel, Facilities, Interoperability). Všechny plánované změny jsou směřovány ke splnění ambicí ČR, cílů výstavby a závazků AČR.

Naše armáda se před časem výrazně orientovala na plnění úkolů v zahraničních misích, již několik let dostává jednoznačnou prioritu obrana České republiky. Mění se v této souvislosti nějak požadavky kladené na naše ženisty?

Ženijní vojsko jako nedílná součást sil bojové podpory plnilo a nadále plní úkoly zajištění ženijní podpory. V souvislosti s obranou teritoria České republiky a přípravou na vedení konvenčního boje klade po letech částečného zanedbávání tradičních rolí opět vyšší důraz na přípravu plnění opatření k zabezpečení mobility vlastních vojsk, opatření k omezení mobility nepřítele, opatření k přežití a všeobecné ženijní podpory. Právě technika, materiál a munice k plnění těchto úkolů je fyzicky i morálně

A fakta

Jiří Lustyk se narodil 14. 6. 1965 v Rychnově nad Kněžnou. Po absolvování Vojenské akademie v Brně nastoupil v roce 1989 do funkce staršího důstojníka technické skupiny 151. ženijního praporu v Litoměřicích. U litoměřické ženijní brigády a ženijního pluku postupně prošel řadou štábních a velitelských funkcí včetně zástupce velitele ženijního opevňovacího praporu, zástupce velitele výcvikového střediska specialistů ženijního vojska a velitele ženijního mostního praporu. V letech 2003 až 2007 zastával funkci náčelníka štábu Vojenské konzervatoře v Roudnici nad Labem. Od roku 2008 velel 152. ženijnímu praporu v Rakovníku a v letech 2010–2013 vykonával funkci zástupce velitele 15. ženijní brigády v Bechyni. V letech 2013 až 2016 vykonával funkci náčelníka ženijního vojska AČR. Účastnil se zahraniční mise v Kosovu.

zastaralá nebo ve výzbroji ženijního vojska v současné době zcela chybí. Nápravou tohoto stavu se zabývá jak KVAČR, tak z něho vycházející Koncepce pozemních sil a připravovaný Záměr rozvoje ženijního vojska.

Existuje nějaká dlouhodobá vize, jakou podobu by mohlo mít ženijní vojsko třeba za třicet či padesát let? Máte představu, jak by mohla vypadat technika, kterou bude mít v té době k dispozici?

Vybavení ženijního vojska v horizontu několika desítek let je diskutabilní a neexistuje žádná vize, která by možnou podobu ženijního vojska přesněji predikovala. Předpokládám, že nadále poroste rozsah plněných úkolů ve prospěch ostatních druhů vojsk. Organizační struktura ženijního vojska a technické vybavení se bude měnit v závislosti na vývoji bezpečnostních hrozeb, požadavcích na plnění úkolů ženijních prací, vědeckých a výzkumných poznatků a jejich zavádění do praxe.

V souvislosti s novou legislativou a navyšováním počtu aktivní zálohy se postupně budují jednotky AZ u stávajících útvarů. Jak jsou na tom v tomto směru ženisté? Je mezi záložníky zájem o ženijní profesi?

V současné době roste zájem o vstup do jednotek AZ u 15. ženijního pluku. V organizační struktuře 151. ženijního praporu v posádce Bechyně je organizačně zařazena pontonová rota AZ a záchranná rota AZ a u 153. ženijního praporu v posádce Olomouc záchranná rota AZ. Za první měsíc roku 2017 vzrostl počet zájemců o vstup do jednotek AZ o dva na současný stav osmnácti příslušníků. K prvnímu březnu letošního roku je předpoklad dalšího navýšení o 3–5 příslušníků.

Text: Vladimír Marek,
foto autor a Jana Sedláčková

Čeští lékaři zachraňují irácké vojáky zraněné v bojích s Daesh

Polní chirurgický tým v Iráku

Česká zdravotnická jednotka, jež odletěla do Iráku v prosinci loňského roku, je sestavena převážně z příslušníků Agentury vojenského zdravotnictví, které doplnili vojáci z Ústřední vojenské nemocnice Praha a dalších vojenských útvarů a zařízení.

Odborné jádro týmu tvoří dvojice chirurgů, jeden anesteziolog, střední zdravotnický personál a další specialisté. V Iráku je jednotka začleněna do sestavy americké polní nemocnice ROLE 2. Nehostinné podmínky a časté otrěsy způsobené dělostřeleckou palbou jsou pro zdravotníky zkouškou profesionality, ale i odvahy.

Pro lékaře a zdravotníky jde o působení v nejnáročnějších podmínkách. Ještě před nasazením bylo potřeba zvládnout náročnou přípravu, která čeká každého vojáka před zahraničním působením. To obsahuje vždy i seznámení s historií konfliktu dané země, jejími zvyklostmi a kulturou, pravidly pro použití síly a mezinárodním právem. Součástí jsou také střelby z krátkých a dlouhých zbraní, házení granátů – základní vojenské disciplíny, které musí pro svoji ochranu zvládnout i zdravotníci. Zvláštní důraz byl kladen také na ochranu proti zbráním hromadného ničení. Jednotka byla poté seznámena se situací a nasazena s úkolem posílení americké polní nemocnice ROLE 2 – US BAS (Basic Aid Station) a týmu FST (Forward Surgical Team).

Patrné známky bojů

Při cestě z letiště do kempu, tedy na základnu, kde působí 17 našich specialistů, jsou dosud patrné známky nedávných bojů.

Celá základna byla ještě před pár měsíci v rukou Daesh. Na silnicích a pojižďecích drahách jsou betonem zalité krátery po pumách a v písku leží vrak vrtulníku Mi-171 v barvách irácké armády. V místě působení se polní chirurgický tým (PCHT) nejdříve musel seznámit s polní nemocnicí. Byla jí přidělena bývalá menší budova personálu letiště. Místo oken jsou dosud pytle s pískem, ve stropě zeje díra po raketě s ohnutými armaturami improvizované zakryté dřevěnou deskou. PCHT je ubytován v buňkách (korimek) vybavených elektrickými zásuvkami v evropské normě. Seznámení se stávajícím personálem polní nemocnice proběhlo rychle. Složení je velmi národnostně a specializačně různorodé, jsou tu američtí, dánští a britští zdravotníci. Všichni, i přes náročné podmínky, plní svoje úkoly na základně s nejvyšší profesní úrovní. Na pochybení není prostor, příjem pacientů musí být perfektně koordinovaný, rychlý a efektivní.

Příjem nanečisto

Dveře do budovy ROLE 2 se rozráží. Na nosítkách je raněný spojenecký voják. „Pacient s průstřelem stehna,“ hlásí americký zdravotník. Český tým začíná pracovat. Hlavní lékař stojí u hlavy pacienta a v rychlém sledu udílí pokyny. Kontrola tlaku, teploty, životních funkcí. „Rozstříhnout oděv,

turniket nechat zaškrtnout,“ vydává další příkazy a automaticky kontroluje stav pacienta. „Hands!“ zazní anglický povel znamenající pro kohokoli, kdo je v blízkosti, že bude na chvíli potřeba jeho pomoc. Přiběhne volný zdravotník a chytne pacienta za nohy. „Hlava,“ velí zdravotník. „Otočíme ho... tři, dva, jedna... teď,“ druhý lékař prohlédne pacienta na zadní části těla, zda nemá další zranění, které nebylo odhaleno při prvotním ošetření. „Čisté,“ zazní a pacient se vrátí na záda. Je podezření, že střela poškodila stehenní kost. Vše probíhá velmi rychle a každý z týmu má přesně určenou funkci. Člověku, který nikdy neviděl trauma tým v akci, to může vzdáleně připomínat servisní tým Formule 1. Skupina funguje jako dobře namazaný stroj, který je precizně seřízen, aby běžel bez sebemenšího zaváhání. Vše, co se děje kolem pacienta, zapisuje zdravotní sestra do připraveného formuláře. Nic jí nesmí uniknout, nic se nebude opakovat.

Výborné hodnocení

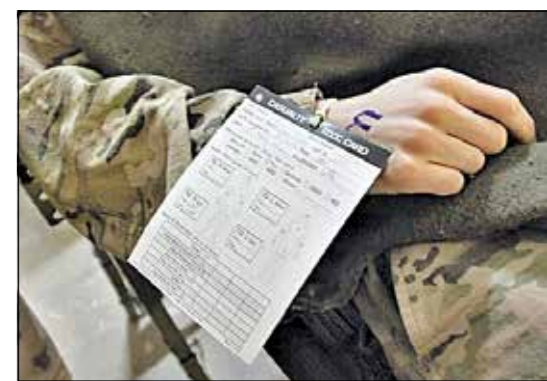
Americký lékař, který situaci sleduje a hodnotí, dává další informaci: „Pacient byl hodinu v poli, než byl ošetřen.“ Hlavou lékařů a sester se honí další otázky. Co může tato informace znamenat pro stav pacienta a potřebné následující kroky? V tom následuje

další povel: „X ray,“ a během chvilky je tu rentgenolog s mobilním rentgenem. „Hands!“ ozývá se znovu, pacient se zvedá a rentgenolog pod něj vkládá snímkovací desku. Na povel rentgenologického asistenta všichni na několik vteřin opustí svoje pozice okolo pacienta, než se vytvoří rentgenový snímek. Střela roztříštila stehenní kost. Hlavní lékař oznámí, že se pacient bude muset akutně operovat. „Stop,“ zaznívá od přihlížejícího amerického lékaře, který zároveň na znamení uznání zatleská a zvedne palec nahoru. Návlek příjmu urgentního pacienta tím však není ještě zdaleka ukončen. Rychle se uklidí použitý materiál. Místo, kde ležel ještě před chvílí pacient, který se v tuto chvíli již obléká a usmívá se na ty, kteří mu před chvílí zachraňovali život, se mění během chvíle na improvizovanou aulu. Přinese se lavička a začíná druhá část, která je neméně důležitá – zpětná vazba. Americký kolega chce, aby všichni zrekapitulovali, co se stalo. To umožňuje každému lékaři a zdravotní sestře, aby si ještě jednou prošli svoji činnost. V druhé části diskuse dostane zase prostor ostatní zdravotní personál, který celý návlek bedlivě sledoval. Neocenitelný je každý postřeh, každá maličkost, která v praxi bude ku pomoci. Na závěr improvizovaného semináře zazní ocenění profesionality českého polního chirurgického týmu, které

rozhodně nezní pouze jako společenská nutnost. Náš tým jde na místa pozorovatelů, kde ještě před chvílí stáli jejich američtí a dánští kolegové. Ti si stoupnou na pozice urgentního příjmu. Rozráží se vstupní dveře a na nosítkách leží další zraněný voják, tentokrát jde o českého vojáka. Místností zaznívá znovu jasný povel: „Hands!“

Po návleku naostro

Jen několik hodin od posledního návleku se z vysílačky z operačního centra dozvídáme, že máme očekávat pacienta s vícečetným traumatickým poraněním po výbuchu improvizovaného výbušného zařízení. Prvotní informace jsou pouze kusé a dozvídáme se z nich, že by se mělo jednat o příslušníka iráckých milic, který šlápl na nášlapné improvizované výbušné zařízení. Připravuje se tým Alfa na příjem pacienta. Za 40 minut pacienta přivážejí na korbě velkého pick-upu. Stejně jako při návleku, každý člen týmu ví, kde je jeho místo a co má dělat. Dolní končetina je devastovaná, ale až rentgenový snímek jasně ukáže, jak značně je poškození kostí a kotníku a vyřkne tím ortel. Končetinu nepůjde zachránit. Nyní je důležité provést amputaci tak, aby pacientovi do budoucna umožnila komfortní užívání protězy. Hrůzostrašně

vypadající rozsáhlá rána hlavy se nakonec ukáže jako nezávažná a k jejímu ošetření stačí 25 stehů. Důležité je, že nebyl poraněn mozek. Za několik hodin je operace ukončena. Pacient zůstává v péči ještě pár hodin a pak se musí transportovat do civilního zdravotnického zařízení. Zde není místo pro dlouhodobou pooperační péči. Kapacita se musí uvolnit pro další pacienty. Budova se několikrát silně otřese pod náporom tlakových vln dělostřelectva, které ze základny ostřeluje pozice Daesh. Je třeba rychle uklidit a znovu připravit operační sál! Své pozice nyní zaujme chirurgický tým Bravo. Všichni ale bedlivě naslouchají, zda se ve vysílačce znovu neozve oznámení příjmu pacienta.

Hromadný příjem

V dalších dnech prověří vojenské zdravotníky tzv. MASCAL. Anglická zkratka odkazující k hromadnému příjmu raněných může mít i další význam: je zkouškou profesionality, racionálního rozhodování, práce pod extrémním tlakem a stresem, ale také nemilosrdnou prověrkou připravenosti zdravotnického personálu, při níž se neodpouští chyby. To, na co se celý polní chirurgický tým (PCHT) dlouho připravoval, se již stalo realitou. Příslušný den probíhal v rámci možností nasazení poměrně poklidně. Ráno brífink, poté rutinní kontrola pracovišť a přezkoušení funkčnosti a správného chodu přístrojů. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se mělo přihodit něco výjimečného. Snad jen ranní informace o prudkých bojích naznačila, že dříve nebo později se stane událost, která prověří naši profesionalitu. V pozdních nočních hodinách se ozvala rádiová výzva z operačního centra, aby se příslušníci PCHT okamžitě dostavili na pracoviště. Bylo jasné, že se děje něco mimořádného. Zpráva o tom, že byl vyhlášen MASCAL, vyvolala v každém z přítomných zdravotníků okamžitou reakci. Nikdo na nic nečekal, každý věděl podle tzv. MASCAL rozdělovníku, kde je jeho místo. Začala se připravovat jednotlivá pracoviště. Dva zdravotníci pro třídění pacientů byli na betonovém plácku před nemocnicí (tzv. triáž), ostatní uvnitř nemocnice. Začíná platit zjednodušený přístup k raněným, něco jako krizové řízení. Přes rádiové spojení přicházejí první konkrétní informace. Jedná se o oběti z řad iráckých vojáků napadené sebevražednými útočníky.

Kdo má přednost?

Na korbě amerického vozidla byli dovezeni první dva zranění. Jednalo se o traumatické poranění hrudníku u obou případů. Po důkladném prohlédnutí byla provedena celková diagnostika a zhodnocení stavu. Pracují doslova všichni. Je nutné zkontrolovat, zda se u zraněných nenachází nebezpečná munice, řídit tok informací a rádiový provoz. V běžné praxi by obě zranění hrudníku znamenala okamžitý chirurgický výkon. V případě MASCAL musí zvítězit neúprosná logika a tou je předpoklad, že na cestě jsou další zranění. S tímto lékař počítá při svém rozhodování, jelikož by někdo další mohl potřebovat operační sál urgentněji. Za chvíli jsou sanitkou přivezeni další pacienti, jejichž konečné číslo je pět. Okamžitě se rozhoduje, kdo bude operován přednostně a kdo musí počkat. Na sále jsou dvě operační místa, na obou probíhají náročné operační výkony. Krizové rozhodování, jak tomu u MASCAL muselo zákonitě být, určilo, že méně časově náročná operace zranění oka byla provedena přímo na nosítkách v prostoru příjmu pacientů. Tento rychlý improvizovaný zákrok dal raněnému naději, že oko

neztratí. Odbornou péči očního specialisty pak už může poskytnout jen nemocnice vyšší úrovně. Proto byl pacient převezen prostřednictvím MEDEVAC do Bagdádu. Hromadný příjem a ošetření pacientů vyjadřuje schopnost našich zdravotníků rychle se adaptovat na vzniklou situaci a nalézt ve vypjaté atmosféře to správné řešení. Jako poslední byl na operační stůl přinesen pacient s traumatickým poraněním nohou

A fakta

Návrh na vyslání Polního chirurgického týmu do Irácké republiky projednala vláda ČR usnesením č. 877 ze dne 5. října 2016. S vysláním jednotky vyslovily souhlas usnesením č. 557 ze dne 19. října 2016 Senát Parlamentu ČR a usnesením č. 1393 ze dne 20. října 2016 Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR.

od výbuchu sebevražedného atentátníka. To již venku před nemocnicí svítá, ale personál nemocnice stále podává stoprocentní výkon. Kolem deváté hodiny je ukončena poslední operace. Vyčerpání dopadlo na všechny. Kromě služeb na jednotce intenzivní péče postupně odešli zdravotníci na ubikace a zasloužený odpočinek.

Text: Michal Voska, PCHT, foto: PCHT

Krajské vojenské velitelství v Ostravě prověřilo schopnosti záložníků čelit nepřízni počasí

Krkonoše 2017

Přesun ve ztížených horských podmínkách pod taktickým námětem, improvizovaně slaňovat, transportovat raněného nebo přenocovat v záhrabu. To vše museli zvládnout ostravští záložníci během letošního přezítí.

Letošní zima v Krkonoších pro záložníky připravila nové zkušenosti, nadstandardní sněhové podmínky a drsné teploty, což je pro tento typ výcviku ideální. U Krajského vojenského velitelství Ostrava zimní cvičení podobného charakteru absolvují záložníci každým rokem. Pro tento výcvik je ideálním prostředím pohorí Jeseníky, nebo Krkonoše, které nabízejí kvalitní zázemí a atraktivitu výcviku v podobě drsných klimatických podmínek. Proto se do těchto lokalit cyklicky vracíme. Tento typ výcviku je velmi náročný na psychickou i fyzickou kondici, a i když letošní přezítí absolvovali také nováčci, výcvik všichni zvládli především proto, že jednotka pracuje jako tým. Důraz kladu především na autonomnost plnění úkolu. Rota má zkušené velitele a je jen na nich, jak si rozvrhnou síly, naplánují trasu, stanoví potřebnou výbavu a vytvoří si podmínky pro přenocování," uvedl plukovník Jaroslav Hrabec, který stál u zrodu „přezítí“ pro ostravské zálohy.

Za chyby se platí

Byť jen malá chyba při zplánování trasy nebo při orientaci v mapě stojí celý tým v těchto podmínkách spoustu sil, které jim mohou chybět při plnění dalších úkolů, o čemž se přesvědčil jeden z velitelů družstva, kdy jeho

tým sešel z plánované trasy a nejen, že každý metr navíc stál vojáky spoustu energie, ale bohužel i čas, kdy záložníci došli na stanovené místo po setmění, čímž bylo vybudování záhrabu k přenocování podstatně náročnější. Nejen, že jde o speciální výcvik, ve kterém se ostravští záložníci připravují na plnění úkolů v krizových situacích v drsných podmínkách, ale dané zkušenosti mohou využít také v běžném životě při záchraně druhých. Umět navázat základní uzly, improvizovaně vytáhnout osobu z těžko přístupného terénu, správně reagovat při pádu laviny, zdokonalit si topografickou orientaci v terénu a poskytnout první pomoc mohou využít prakticky kdykoliv.

Čekání na záchranu

Lehnout si do vykopaného záhrabu, nechat se zasypat masou sněhu, kde se člověk nemůže vůbec pohnout, okolo jen tma, pocit docházejícího kyslíku ze vzduchové kapsy a pak dlouhé čekání až vás vyproští z laviny, tak vypadala v uvozovkách činnost při simulaci laviny, kdy vojáci věděli, že pomoc přijde za chvíli. Vojáci sbírali také teoretické zkušenosti, jaké to je při skutečné lavině, kdy ztratí nad sebou orientaci, masa stlačeného sněhu jim může znemožnit vytvoření kapsy, každá minuta je jako hodina a pocit,

nemluvě o tom, že záchrana musí přijít do pár minut, protože po té dojde k udušení nebo podchlazení. „Pokud překonáváte svahy s větším sklonem, musíte být informovaní o stavu počasí, struktuře sněhu a mít u sebe lavinovou sondu, lavinový vyhledávač a lopatku," znělo z úst zkušených instruktorů.

Cenné zkušenosti

Instruktoři vojákům předávali také cenné zkušenosti při vyprošťování raněného. Při dalším úkolu, kdy záložníci museli improvizovaně slanit ze strmého svahu, aby vyprostili svého zraněného kolegu, museli již pojem Dülferův sed znát, složit a navázat transportní nosítka UT 2000 a vytvořit jednoduchou kladku pomocí lan, karabin a ploché smyčky. Důležitá součást, na kterou velitele upozorňovali instruktoři, byla stálá komunikace a důkladná organizace velitele týmu.

Text a foto: prap. Martin Ogořálek

4. brigáda rychlého nasazení se bude po celý tento rok přeškolovat na nový nosný systém výstroje – NSV-12

Paragání s novými typy vaků

Jedním z hlavních úkolů výsadkářů je mimo jiné i taktický vzdušný výsadek. Začátkem letošního února se historicky poprvé začali výsadkáři ze 4. brigády rychlého nasazení přeškolovat na nové typy výsadkových vaků (NSV-12). Přeškolování bude probíhat po celý letošní rok, dokud jím neprojdou všichni výsadkáři z brigády. Čekají je různé typy letounů, nemine je ani výsadek v noci.

Koncem minulého roku dostali výsadkáři nové výsadkové vaky, které se využívají pro přepravu osobního materiálu výsadkářů. V současné době se s nimi vojáci 4. brigády rychlého nasazení seznamují a jsou přeškolováni, aby s nimi mohli skákat. Tyto výsadkové zásobníky mají minimální obsah dvacet kilogramů. Lze je však, podle druhu operace, naplnit až do maximálního obsahu šedesáti kilogramů.

Výsadkáři musí projít intenzivním dvou denním přeškolením, kde si nacvičí, jakým způsobem se výsadkový vak balí, co vše může vak obsahovat, jak musí umístit určenou zbraň a seznamují se i s technikou samotného skoku s vakem. „Pokud výsadkář skáče bez zátěže, tak je to oproti skokům s výsadkovými vaky pro něj diametrální změna, kterou si musí natrénovat,“ informuje kapitán Milan Němec.

Drilováním k bezpečnosti

„Tyto výsadkové vaky jsou charakteristické tím, že již nejsou umístěny za výsadkářem, ale jsou před ním, což umožňuje daleko lepší manipulaci s vakem při snosu výsadkáře k zemi,“ konstatuje kapitán Němec a dodává, že další novinkou jsou i nové typy záložních padáků, které již nemají uvolňovač z boku, ale z vrchu, což umožňuje okamžité otevření záložního padáku při jakémkoliv závadě.

Samotný zásobní vak je vlastně obal, do něhož si výsadkář balí svoji výstroj a výzbroj, kterou potřebuje pro splnění daného úkolu. Nabalí si svoje věci do vaku, a nakonec se do vaku dává zbraň, a to dlouhá nebo krátká. První seskoky probíhají právě s krátkou zbraní, aby si výsadkáři vyzkoušeli práci s vakem. Postupně budou přecházet i na dlouhé zbraně.

„Tento systém je pro výsadkáře trochu komplikovaný, všude samé popruhy a lana, takže si to každý musí nadřilovat, aby měl vše správně zkompletované,“ říká praporčík Jiří Kupčík, jeden z instruktorů výsadkové přípravy. „Zpočátku to některým trvá celý den, někomu dvě hodiny, musíme být neustále mezi nimi, opravovat je, kontrolovat každou etapu balení, odstraňovat nedostatky a vysvětlit jim, proč to tak je. Časem to budou mít tak zažité, že vše zkompletují velmi rychle.“

Natrénovat odhoz vaků

Po řádném přeškolení čeká výsadkáře nejprve nácvik na výsadkovém cvičišti, kde se zavěsí do „houpaček“. Zde si vyzkouší manipulaci odhozu výsadkového vaku. Samotný výsok s padákovým kompletem s připojeným výsadkovým vakem z daného typu letounu provádí výsadkář ve stanovené výšce nad terénem.

„Ve chvíli, kdy se výsadkový vak odpojit od nosného postroje padákového kompletu, kotevní lano se začne postupně uvolňovat, spadne vak výsadkáři nejprve na kotníky,“ konstatuje Kupčík. „Následně zůstane tento vak viset pod výsadkářem a po odhozu se začne uvolňovat díky své váze na celou délku kotevního lana a dopadne na zem jako první, teprve poté přistane výsadkář.“

Díky upevněnému lanu lze vak velmi rychle nalézt i v noci, a přepravovaný materiál lze po seskoku velmi rychle přenést z místa přistání na požadované místo, kde je možné vzhledem k použitému poutacímu systému s použitím provlékacích přezek jeho velmi rychle vybalení a použití. Následuje plnění operačního úkolu.

Před samotným skokem trénují výsadkáři každou etapu na zemi. Slouží jim k tomu příslušné trenažéry. „Tady si každý vše vyzkouší takzvaně na sucho,“ pokračuje instruktor,

který pečlivě sleduje každý pohyb výsadkáře a ihned po seskoku dochází k jeho hodnocení a případně i eliminace chyb.

Zbraň ihned k dispozici

„Konstrukce pouzder na zbraně je u nových výsadkových vaků uzpůsobena tak, aby výsadkář mohl v případě nutnosti okamžitě použít zbraň, bez potřeby rozebrání poutacích popruhů tohoto nosného vaku,“ vysvětluje rychlé použití zbraně kapitán Němec.

Samotný zásobník lze totiž nabalit jak s krátkou, tak i s dlouhou zbraní – ostřelovací puškou. „Ta pak vyčnívá přes tento batoch téměř o čtyřicet centimetrů,“ vysvětluje instruktor Jiří Kupčík. „S dlouhými zbraněmi budou výsadkáři skákat později, nejprve si to musí nadřilovat s těmi krátkými, které z vaků nevyčnívají a jsou upevněny v pouzdře uvnitř.“

Nové záložní padáky

Záložní padáky jsou pro výsadkáře také novinkou. Právě při použití dlouhé zbraně mohlo docházet k horší manipulaci s uvolňovačem záložního padáku, který byl umístěn na boku.

„Ve chvíli, kdy měl výsadkář nabalenu dlouhou zbraň, která byla umístěna na straně, mohlo dojít k tomu, že se při jakémkoliv závadě na hlavním padáku mohl výsadkář dostat do situace, kdy na kliku uvolňovače hůře dosáhnul,“ upozorňuje praporčík Kupčík. „Tento nový záložní padák má tu výhodu, že výsadkář si zvolí sám, kterou ruku pro uvolňovač použije. Samotný uvolňovač má také krátké lanko, a tím se předchází i možnosti, že by se lanko mohlo zaseknout.“

Na starých padácích to šlo o něco hůře vytáhnout, proto tyto nové záložní padáky přispějí v případě nutnosti k větší bezpečnosti našich výsadkářů.“

Instruktoři v akci

Před tím než výsadkáři nastoupí do daného typu letadla, musí si připravit materiál, padáky a nastoupí na poslední kontrolu.

„To je zase chvíle, kdy nastupují opět instruktoři, kteří musí zkontrolovat celý výsadkový komplet u každého jednotlivce,“ pokračuje Jiří Kupčík. „Kontroluje se hlavní i záložní padák, jak si každý zabalil batoch do nosného systému výstroje, jak má vše přidělané, jestli nejsou překroucené karabiny.“

Pak dochází k dalšímu poučení vojáků. Vojáci se pak ustrojí do kompletů, a instruktoři znovu kontrolují, zda mají všechno v pořádku. Opět dochází k poučení. Pak se jednotka rozpočítá, v kolika průletech půjdou a z jaké výšky.

„Poučení spočívá v tom, že je znovu instruuje, jak mají letět, jak mají přistávat, co mají dělat, pokud se srazí ve vzduchu, jak se mají zachovat, když přistanou na překážku a nastává i nezbytné poučení o tom, jaká jsou pravidla, pokud se stane nějaká nehoda a jaké jsou postupy, aby si přivolali pomoc,“ vypočítává pravidla instruktor.

Pak už nastává nástup na palubu letadla. Ovšem s plnou „náloží“. To se řekne velmi lehce, výsadkáři o tom ale ví své. „Nejtěžší je dojet těch pár metrů s veškerou zátěží k letounu a nastoupit do něj,“ říká jedním hlasem téměř všichni výsadkáři. Čím je výsadkový vak těžší, tím prý je samotný skok bezpečnější. Díky těžkému vaku se lze krásně na vzduch položit. „Důležité je hlídat si i vak, aby se nepřistálo přímo na něj, pak by mohlo dojít k poranění kotníků, pak se už klasicky sbalí padák, z vaku se vybalí zbraň a spolu s vakem se pak dojde na určené místo.“

„Vpřed!“

V letounu jsou vždy dva instruktoři – vysazovač a pomocník. „Vysazovač je většinou ve dveřích, ten také zodpovídá za bod vysazení,“ vysvětluje úlohu instruktorů na palubě letadla praporčík Jiří Kupčík. „Ten také určuje, kde výsadkář vyskočí, musí být ve dveřích a bod výsadku si vypočítává podle větru.“

Potom si instruktor všechny zkontroluje, jestli stojí tak, jak mají. „Proto jsou na palubě vždy dva instruktoři, ten druhý to vždy jistí, a zjišťují, zda mají vojáci správně ukotvená lana, a jakmile jsou nad tím bodem, kde mají vyskakovat, každému jednotlivě dává povel -VPŘED!, pak už je to vše jen na výsadkáři,“ dodává Jiří Kupčík.

Vojevní profesionálové předávají své bohaté zkušenosti v Krušných horách

Záchrana z nebes

Odborný záchranářský personál služby SAR vojenské letecké základny v pražských Kbelích cvičil posádky leteckých společností ČSA a Travel Service ve sportovním areálu Eduard. Cílem bylo natrénovat postupy pro případ skutečného leteckého neštěstí.

SAR (anglicky Search and Rescue), český služba pátrání a záchranu neboli letecká pátrací a záchraná služba. Tato služba byla zřízena v roce 1947 a poskytuje pomoc letadlům v nouzi nebo posádkám havarovaných letadel. Poskytování služby SAR je závazné pro všechny členské státy ICAO (Mezinárodní organizace civilního letectví). V Česku tuto službu upravuje letecký Předpis L12 o pátrání a záchraně v civilním letectví. Jak ovšem vypadá záchrana v praxi, to si vyzkoušela desetičlenná skupina leteckého personálu společností ČSA a Travel Service v Krušných horách ve sportovním areálu Eduard. Prostřednictvím CATC (Czech Aviation Training Center) Praze se obrátili na vojenskou leteckou

základnu se žádostí o součinnostní cvičení. Šlo především o využití bohatých znalostí a zkušeností kbelských příslušníků záchrané a výsadkové přípravy, kteří po absolvování mnoha kurzů S.E.R.E. školí nejen kbelské posádky, jak se chovat v případě letecké nehody a jak použít nouzové dávky, ale také vojáky, kteří se chystají na mise do válečných oblastí.

Postarat se o pasažéry

„Úkolem pilota, který například ztroskotá s letounem, je postarat se o pasažéry a přežít až do momentu, kdy je přebere záchraná jednotka. Do té doby je letecký personál zodpovědný za každého

jednotlivého pasažéra. Na jejich rozhodování závisí lidské životy. My je učíme postupy, aby záchrana raněných byla co nejefektivnější, a zároveň se specializujeme na specifika záchranu a sebezáchovy v zimních podmínkách,“ vysvětluje jeden z instruktorů kapitán Pavel Taršínský. „Je potřeba si uvědomit, že chlad a zima negativně ovlivňuje psychiku člověka a rychleji nás připravují o síly. V případě záchranu musí kapitán vědět, co pasažérům říct, jak před nimi vystupovat, vysvětlit postupy záchranářů. Jen tak může být záchrana přeživších úspěšná,“ upozorňuje instruktor. V prvních dnech cvičení se účastníci kurzu naučili orientaci v zimním terénu, z přírodních materiálů si vyráběli sněžnice, na kterých se přesouvali do určitého místa záchranu. Náročnou disciplínou bylo propadnutí do ledu. Neméně náročné bylo noční propadnutí do vody, kdy si na vlastní kůži zkusili šok z ledové vody a následně zhruba pětiset metrovou chůzi ve zmrzlém oděvu. Součástí bylo též obstarání vody a potavy a s tím související příprava ohniště

improvizovanými prostředky. Účastníci měli také za úkol postavit si ve sněhu přístřešek a jednu noc v něm přenocovat. Nechyběl noční pochod a orientace podle noční oblohy. Náplň všech těchto činností odpovídá právě kurzům, kterými procházejí vojevní piloti každý rok v rámci takzvaného zimního přežití.

Záchrana pomocí vrtulníku

Závěrečnou fází celého výcviku byla záchrana za pomoci vrtulníku. V tento okamžik přichází řada právě na vojenské záchranářské služby SAR. „Lidské oko je fyziologicky postavené tak, že vnímá velice dobře pohyb. To znamená, že pokud osoby, které máme zachránit, nemají rozsáhlejší zranění, tak jakýkoli jejich pohyb nám významně ulehčuje vyhledání. Pokud u toho ještě například mávají kusem hadru, třeba bundou nebo něčím podobným velikosti vlajky, tak jsme schopni to zaznamenat téměř okamžitě,“ vysvětluje postup vyhledání přeživších kapitán červeno-bílého vrtulníku W-3A Sokol Marek Bohuněk.

Stejně tak pomáhají jakékoliv reflexní prvky nebo odraz slunečních paprsků za použití zrcátka. To jsou všechno prostředky, které značně zkrátí dobu pro nalezení ztracených osob a potažmo též záchranu. Samozřejmě i kouř nebo oheň urychlí a zjednoduší vyhledání dané skupiny. Finální část záchraných prací probíhá ve výškách okolo padesáti metrů s ohledem na překážky, jako jsou například stromy. To vše je z důvodu bezpečnosti záchranářů i zachraňovaných. Při pátrání se vrtulník pohybuje okolo sto až sto padesáti metrů. Pilot si vyhodnotí terén v závislosti na krajině a podle toho zvolí výšku, která bude pro danou lokalitu nevhodnější. „Pokud je čerstvý sníh, takzvaný prašan, může se stát, že při samotném vyzvedávání dojde k úplné ztrátě vizuálních referencí se zemí. Pak je samozřejmě nutné opakovat přiblížení a provést záchranou akci znovu. Ale to jsou extrémní situace. Nicméně i na tyto situace jsou naše posádky i záchranáři cvičeni,“ dodává kapitán.

Výcvik podle osnov

Záchranáři společně s posádkou vrtulníku tvoří jeden dobře fungující celek. Záchranář,

stejně jako pilot, dostane po příchodu k útvaru grafikon, což jsou osnovy, podle kterých probíhá jeho výcvik. Výsledkem je znalost jednotlivých postupů při záchraných pracích. „Vzhledem k tomu, že se na letce všichni známe, dokážeme odhadnout chování jednotlivce v daných situacích a efektivita zásahu nabírá na úspěšnosti a spolupráce je tím pádem na požadované úrovni,“ vyzdvihl soudržnost jednotlivých složek Bohuněk. „Spolupráce mezi armádou a našim výcvikovým centrem začala loni, kdy jsme vyzkoušeli kurz přežití na vodě, na slapské nádrži a zkušenost to byla obrovská a přínosná. To, co učíme a známe perfektně z příruček, jsme si měli možnost vyzkoušet v praxi. Zde se zrodil nápad uskutečnit podobnou akci v zimě, neboť v případě přistání letadla v zimních podmínkách musí být letecký personál schopen přežít mimo vrak letadla a setrvat až do příchodu záchraných týmů. Byla to úžasná spolupráce a skvělá zkušenost,“ okomentoval průběh cvičení Richard Kubelka, zástupce výcvikového střediska CATC.

Text: kpt. Zuzana Špačková a Michal Voska, foto: Zuzana Špačková

Inzerce

CENTRUM PODPORY SPECIÁLNÍCH SIL POŘÁDÁ VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

Konkrétní pozice pro doplnění jednotky jsou uvedeny na stránkách Ředitelství speciálních sil

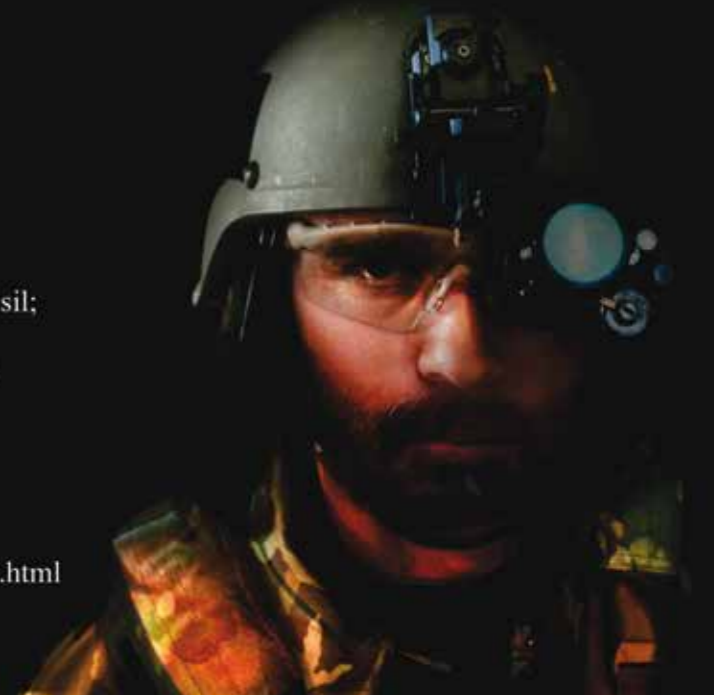
V termínech:	15.5. – 19.5. 2017
	19.6. – 23. 6. 2017
	4.9. – 8.9. 2017
	2.10. – 6.10. 2017

Co nabízíme:

- pestrý vojenský výcvik dle standardů Speciálních sil;
- úzká spolupráce s 601. skupinou speciálních sil;
- práce v kolektivu, který Tě motivuje a podporuje;
- osobnostní rozvoj v rozmanitých oblastech;
- výsadkový výcvik;
- příplatek za činnost Speciálních sil.

web: www.respecs.cz/CPSS/indexCPSS.html
email: cpss_personalni@respecs.cz
Tel: +420 973 405 521

Posádka vrtulníku Mi-8 projevila během mimořádné situace rozhodnost a odvahu a zabránila případným zraněním

Na strach nebyl čas

Onoho inkriminovaného dne 14. prosince loňského roku bylo nad Českou republikou pošmourné počasí. Oblačno až zataženo, místy přehánky nebo slabý déšť. Teploty se pohybovaly nad nulou. To ovšem neplatilo pro osádku vrtulníku Mi-8, která se svým strojem odstartovala z Prostějova a zamířila si to směrem na Prahu na Kbelské letiště.

„Přepravovali jsme se ve výšce 3 000 stop. Území, přes které vedla trasa našeho letu, ale zasáhla lokální námraza. Než jsme stačili tuto oblast opustit, došlo s největší pravděpodobností k námraze u vstupu do obou motorů. Když jsme pak začali klesat do teplejších vrstev, uvolnil se led a uhasil najednou oba motory,“ popisuje kapitán vrtulníku kpt. Marek Bohuněk.

Motory našťastí naskočily

Na palubě bylo v té době třináct lidí. Posádka zachovala klidnou hlavu. Právě to je v těchto případech nejdůležitější. Okamžitě zahájila úkony pro nouzové situace. „Především jsme museli ustát vrtulník pro autorotaci. Snažili jsme se udržet otáčky a rychlost. Palubní technik okamžitě zahájil spouštění nejdříve pravého a potom levého motoru. To se také podařilo. Oba motory úspěšně naskočily,“ vzpomínal kapitán Bohuněk.

Ještě předtím se letušky musely postarat o cestující. Výhodou bylo, že na palubě vrtulníku byli prakticky výhradně lidé z resortu. Většinou příslušníci speciálních sil. Takže s přepravou vrtulníkem již měli nemalé zkušenosti. Naopak pro jednu z letušek to byla téměř premiéra. „Byl to můj druhý zácvikový let. Se mnou tam ale byla kolegyně, která mne zaučovala. Tím to pro mne bylo snadnější. Cítila jsem z její strany výraznou podporu,“ vzpomíná rotmistryně Martina Kulová. „Zaregistrovali jsme samozřejmě, že motory vysadily. Následně přišel pokyn od posádky, že dojde k nouzovému přistání. Naštěstí v té době byli všichni cestující na svých místech a připoutáni. Takže od nás šly jen pokyny k zaujetí bezpečnostní polohy pro nouzové přistání. Cestující musí být v takovémto režimu především připoutáni a následně sklonit hlavu mezi kolena. Díky tomu, že se nakonec podařilo nahodit motory, ale nemusela již po dosednutí vrtulníku

následovat nouzová evakuace. Takže tím to vlastně pro nás celé skončilo.“

Cvičí to na тренаžéru

V okamžiku, když za letu dojde ke zhasnutí ve spalovací komoře, je podle předpisů potřeba co nejrychleji zahájit proces nouzového spuštění motorů. To si samozřejmě vyžádá určitý čas. Když není síla, která by poháněla hlavní rotor, motor začne brzdit a v důsledku toho dochází ke ztrátě otáček hlavního rotoru. „Je to stejné, jako když letadlo najednou ztrácí rychlost. Vrtulník přichází o stabilitu a klesá vysokou rychlostí k zemi. Souběžně s pokusy o jeho stabilizaci je nezbytné podat hlášení řídicímu letového provozu a nastavit kód 7700 na odpovídač. To jsme také udělali. Všechno se odehrálo tak rychle, že člověk na nějaké pocity nemá vůbec čas. Celé to trvalo zhruba jeden a půl minuty. Již několik let cvičíme podobné situace na тренаžéru. Všechno máme dokonale nadřilované. Takže když skutečně k něčemu takovému dojde, reagujete doslova automaticky. Strach přichází později, až když je již všechno skončeno. Vráť se to až po přistání, a to i s odstupem dvou tří dnů,“ vysvětluje kapitán Bohuněk. „To ale neznamená, že by to člověka nějak omezovalo. Hned druhý den jsme měli v plánu létání

nouzových postupů. Tato zaměstnání jsme absolvovali, jako kdyby se vůbec nic nestalo. Něco podobného je hrozně důležité, člověk tak předchází případným obavám z létání. Vrtulník je stroj, který má určité zákonitosti a pravidla. Fungují zde přírodní zákony a nějaké naše pocity na to nemají vliv.“

To potvrzuje i nováček na palubě rotmistryně Martina Kulová. „Ani tato zkušenost mne neodradila od dalšího létání. Člověk je po takovémto zážitku sice trochu ve stresu, ale musí to překonat.“

Odznamy Za zásluhy

Okamžitě, jak došlo k incidentu, posádka podle digitální mapy směřovala vrtulník do oblasti, kde by bylo možné provést přistání autorotací. Bylo to velké pole bez překážek, kde se dalo celkem bez problémů dosednout. Zde také nakonec vrtulník přistál. „Pokud by se nepodařilo nahodit motory, tak bychom se snažili pokračovat v klouzavém letu právě na toto vhodné místo, a tam bychom provedli přistání autorotací,“ vysvětluje Marek Bohuněk. Po přistání jsme udělali kontrolu všech systémů. Zhruba za dva dny vrtulník již bez cestujících přeletěl zpět na základnu do Kbel. Předpis v takovémto případě umožňuje technický přelet. Většinou se vybere skutečně kvalitní posádka sestavená z lidí, kteří mají kvalifikaci pro zálety vrtulníků, po prohlídce technické směny přeletí vrtulník na základnu. V tomto

případě se jednalo především o prohlídku motoru, rozbory paliva a další záležitosti.“

U tohoto typu vrtulníku byl tento druh incidentu druhý potvrzený případ v České republice. V kategoriích incident, vážný incident a letecká nehoda to byl ten prostřední stupeň. Okamžitě byl vyhlášen zákaz létání vrtulníků Mi-8. Jedná se standardní postup. Když se něco takového stane, přijmou se ihned náležitá opatření. Následně se analyzuje situace, což si vyžádá určitý čas. Vrtulníky byly tedy zhruba měsíc uzemněné, než se provedly všechny tyto úkony. Došlo i k proškolení posádek na létání v těchto podmínkách. V současné době vrtulníky zase létají.

Celý incident měl ještě své slavnostní vyvrcholení. Ministr obrany Martin Stropnický a náčelník generálního štábu armádní generál Josef Bečvář předali v polovině února posádce vrtulníku ve složení kapitáni Marek Bohuněk a Mojmír Zachariáš, nadporučík Eduard Malina, nadrotmistryně Renáta Sajfertová a rotmistryně Martina Kulová za projevovou odvahu, rozhodnost v mimořádné situaci, za zabránění zranění příslušníků Armády České republiky a vzniku škody značného rozsahu čestné odznaky AČR Za zásluhy.

Text: Vladimír Marek, foto: autor a Jan Kouba

Inzerce

Velitel 601. skupiny speciálních sil organizuje výběr kandidátů pro služební místa

velitel bojové skupiny (poručík až nadporučík) VŠ/Bc.
operátor bojové skupiny (rotmistr až nadrotmistr) matuřita

<ul style="list-style-type: none"> - pracovník štábu (rotmistr-nadrotmistr) matuřita, personální skupina - starší důstojník (poručík-nadporučík) VŠ/Bc., skupina zabezpečení majetkem a službami - důstojník skupiny provozu (poručík-nadporučík) VŠ/Bc., skupina provozu - náčelník plánovací skupiny (nadporučík-kapitán) VŠ/Bc., plánovací skupina - starší pracovník štábu (nadrotmistr-praporčík) matuřita, plánovací skupina - pracovník štábu (rotmistr-nadrotmistr) matuřita, plánovací skupina - stálý operační dozorcí (rotný-rotmistr) matuřita - starší operátor - specialista (četař-rotný) matuřita, zásobovací skupina - starší fidič - specialista (desátník-četař) výuční list 	<ul style="list-style-type: none"> - starší strojník (svobodník-desátník) výuční list - velitel pracoviště (kuchař) (rotný-rotmistr) matuřita - starší kuchař (desátník-četař) výuční list - fidiči skupin V-B/V-C (svobodník-desátník, četař-rotný) matuřita - starší mechanik - specialista (VŘP V-B/V-C), (rotný-rotmistr) matuřita - náčelník skladu (rotný-rotmistr) matuřita, majetková uskupení - 2.1, 2.4 - starší skladník (desátník-četař) výuční list, sklad M.U. - 2.2 - specialista (rotmistr-nadrotmistr) matuřita, spojovací pracoviště
--	--

Termíny konání:

24.4. - 30.4.2017
28.8. - 3.9.2017

Kontakt:
 personální oddělení: alc.:411 595
 personální@601skss.cz

QR kód:

Další info:
www.601skss.cz/vyberove-řízení.html

Služební místa nepodléhají výběru osob dle Směrnice NGŠ AČR č. 430-1/2015-2230 ze dne 30.6.2015

Armáda České republiky musí být pro případ biologického ohrožení připravena. Výcviku, drilování daných postupů a spolupráci se složkami, které zajišťují biologickou ochranu v zemi, věnuje AČR průběžně mimořádnou pozornost. Dne 1. 7. 2016 vznikla aktivní záloha Agentury vojenského zdravotnictví (AZ AVZdr) u Centra biologické ochrany (CBO) v Těchoníně, která bude na biologické ochraně kooperovat s vojenskými profesionály.

Nové jednotky AZ

Jednotka AZ AVZdr je složena ze 135 služebních míst, které vytvářejí ucelenou strukturu specializované infekční nemocnice (SIN). Do této struktury je zahrnuto oddělení zabezpečení příjmu nízkoprahových nákaz, oddělení dočasné hospitalizace a oddělení intenzivní péče. Jsou zde místa pro laboranty pracovišť biochemické, hematologické a mikrobiologické diagnostiky či farmaceuty, ale také třeba pro logisty, řidiče či kuchaře.

Pro bezchybnou spolupráci AZ AVZdr s armádními profesionály je důležité plánování jejich výcviku i výcvik samotný. Primárně se bude výcvik AZ AVZdr soustřeďovat na bezpečnostní drily, zapojení aktivní zálohy do provozu SIN podle jednotlivých odborností, zaškolení na techniku, kterou používá CBO a SIN, zapojení do směnného provozu, zaškolení na mobilní prvky biologické ochrany AČR a využívání AZ AVZdr při polním výcviku.

Vševojskový výcvik

Sekundárně se bude výcvik AZ AVZdr soustřeďovat na střeleckou přípravu a vševojskový výcvik. Řidiči budou absolvovat odpovídající kurzy u VeV-VA ve Vyškově a další

kurzy budou probíhat dle možností vzdělávacích institucí v AČR. Dále si „záložáci“ během cvičení porovnájí své zkušenosti a znalosti ze zajištění pacienta a vyzkouší si jeho transport v izolačních prostředcích, tzv. biovacích či bioboxech. A nejen to, důležitou součástí jejich výcviku bude nácvik oblékání a bezpečného svlékání ochranných obleků a také zdokonalení při manipulaci a následné dezinfekci biovaku a personálu v dekontaminační zóně. Nelékařský personál bude plnit ordinace lékaře a pokyny staniční sestry, soustřeďovat se především na poskytování ošetrovatelské péče a podávání léků. Dále se „záložky“ seznámí s prostředím, jednotlivými úkoly a základními systémy specializované infekční nemocnice CBO, se specifiky péče o nemocného s vysoce nakažlivou nemocí v podmínkách vysokého stupně biologické bezpečnosti BSL-4 (Bio Safety Level 4), prakticky se vycvičí na jednotlivých pozicích, zdokonalí si a prohloubí odborné znalosti a návyky, dosáhnou vzájemné zastupitelnosti na jednotlivých pozicích a služebních místech, zdokonalí se v pojetí týmové práce (buddy systém), získají zkušenosti a znalosti z poskytování intenzivní péče v podmínkách BSL 4 v polních podmínkách a dalších

vojenských medicínských oborů a v neposlední řadě získají možnost služebního zařazení do zdravotnických jednotek NATO a EU nebo nasazení v zahraničních operacích.

První výcvik

Předpokládaný první výcvik AZ AVZdr v CBO by měl proběhnout na přelomu října a listopadu 2017 v závislosti na ostatních výcvikových akcích. Cvičení AZ AVZdr bude probíhat v souběhu s nácvikem aktivace SIN, tj. dvakrát za rok v rozsahu jednoho týdne. Do ostré aktivace SIN lze povolat AZ AVZdr ve druhém sledu a jako do operačního nasazení. O tomto povolání rozhoduje vláda ČR. „I přes velmi specifické odborné požadavky je zájem o službu v aktivní záloze AVZdr překvapivě vysoký,“ uvádí kpt. Tomáš Gröger, styčný důstojník a koordinátor pro zájemce o službu v aktivní záloze AVZdr. „K dnešnímu dni je oficiálně registrováno více jak šest desítek zájemců o aktivní zálohu AVZdr. Bezpochyby k tomu přispívá dlouhodobě dobrá pověst vojenských zdravotníků,“ dodává kapitán.

Text: Michal Voska, kpt. Tomáš Gröger, foto: Jana Deckerová

Táborský Svatováclavský prapor prověřilo cvičení v zimních podmínkách

Prověřil je i silný mráz

Vojenský újezd Boletice se stal prostorem pro zahájení výcviku 42. mechanizovaného praporu. V polovině ledna 300 vojáků prověřil silný mráz, který se na Šumavě pohyboval v blízkosti -20 stupňů Celsia. Tématem tohoto vyvedení byl komplexní polní výcvik, jehož úkolem bylo připravit jednotky na RTC (rotní taktické cvičení) v měsíci červnu, které je v podstatě druhým nejdůležitějším úkolem pro rok 2017.

co sebou skutečně vzít a co je jen zbytečná zátěž. Také v tomto je potřeba neustále hledat ta nejlepší řešení. Nezbyvá než souhlasit s názorem jednoho z instruktorů bojové přípravy. Podle něho musíme znovu začít připravovat skutečné vojáky a ne lidi, kteří si na vojáky jen hrají.

Musíme připravovat vojáky

Při pohledu z okna zajisté krásná, skoro až ladovská zima, avšak také arktické počasí včetně slušné nadílky sněhu, kterému podobné bylo naposledy v roce 2006, silně prověřily jak vycvičení, tak především morálku Táborských. Jste-li čtyři dny utáboření ve sněhu a ledu, tak se tento pohled na zimní období úplně mění. Ukázalo to nejen příslušníkům 42. mpr, ale i velení, v čem je dobré zvýšit úsilí při výcviku. Výcvik upozornil i na zdánlivé drobnosti, například jak neefektivněji zabalit batoh,

Nejen taktické dovednosti

Každá jednotka během výcviku plnila své úkoly. Střelby z bojových vozidel Pandur s novinkou, kterou je ochuzená munice, umožňující výcvik ve více prostorech cvičiště, díky kratšímu doletu. Minometná baterie prošla výcvikem v budování přístřešků pro dlouhodobé přežití, tedy jedné z disciplín S.E.R.E. Další jednotky cvičily taktické dovednosti, mezi nimiž byla například léčka, nebo předpad. Samozřejmostí je výcvik ve střeleckých dovednostech, včetně nočních střelb. Podle slov velitele vyvedení mjr. Cekula, jednotky splnily naplánované úkoly.

Výcvik bude i nadále pokračovat v tomto duchu a s takovýmto zaměřením. Nejdůležitější bude příprava 42. mechanizovaného praporu do zahraniční operace. V březnu příštího roku by totiž měl prapor vyslat do Afghánistánu 9. strážní rotu. Výcvik na tuto misi začne již začátkem července, aby se jednotka dokázala co nejlépe připravit na stále nestabilní situaci v této zemi. O rizicích, včetně útoků na základny, jednotlivé konvoje, či pěší hlídky toho bylo napsáno nemálo. I proto bude sladění věnována maximální pozornost a úsilí. Každý velitel si přeje, aby zpět domů přivedl všechny vojáky, které si do své mise vybral.

Text a foto: Zdeněk Koza

Podle posledního průzkumu agentury Inboox CZ Armádě České republiky důvěřuje více než sedmdesát procent respondentů

Důraz položen na bezpečnost

Počátkem letošního roku zveřejnila agentura Inboox CZ, která pravidelně každoročně zajišťuje pro resort Ministerstva obrany průzkum veřejného mínění, nejnovější výsledky. Za resort s agenturou spolupracovala Univerzita obrany v Brně. Již tradičně jsme se ty nejdůležitější a nejzajímavější informace výzkumu rozhodli zveřejnit na stránkách našeho časopisu.

Průzkum veřejného mínění „Armáda a bezpečnost 2016“ zjišťoval názory občanů České republiky na témata související s bezpečností a rolí armády v současné společnosti. Sběr dat se uskutečnil od 1. do 26. listopadu 2016. Podle dotázaných občanů je armáda nezbytná pro obranu státu. Na otázku odpovědělo kladně celkem více než 90% respondentů. Většina respondentů armádě důvěřuje, kladně na tuto otázku odpovědělo celkem více než 70%. Ale určitá skepse v názoru na schopnosti armády zajistit bezpečnost zde panuje – celkem 18% záporných odpovědí. Armáda je nicméně vnímána jako cenný partner. Oblast, kde je armáda hodnocena jako nejschopnější, je pomoc občanům při živelných pohromách, kde celkem přes 90% dotázaných odpovědělo kladně a jen asi 2,5% záporně. Vysoké mínění mají respondenti také

o její profesionální úrovni, protože považují armádu za dobře vycvičenou, s vysokou morálkou a kázní a schopnou plnit závazky na zahraničních misích. Hůře již byla armáda hodnocena v připravenosti k boji proti mezinárodnímu terorismu, kde jí celkově nevěří ani polovina dotázaných a nejhůře ze všeho respondenti hodnotí schopnost ubránit území našeho státu.

Na zrušení základní vojenské služby nepadá v populaci jednoznačný názor. Polovina dotázaných občanů s tímto krokem souhlasí, zatímco dalších více než 40% je opačného názoru.

S účastí českých vojáků v zahraničních misích panuje mezi občany spíše souhlas než nesouhlas. Pokud by dotázaní lidé měli šanci rozdělit prostředky státního rozpočtu na obranu a bezpečnost, vložili by je zejména do složek, jejich činnost je obecně známa a které mohou rovněž pomoci při mimořádných živelných událostech, přičemž na prvním místě se umístila právě armáda.

V hodnocení vojáků z povolání je oceňována především jejich fyzická zdatnost, ale také všechny další oblasti byly hodnoceny velmi kladně. Obecně jsou profesionální vojáci z hlediska prestiže jednotlivých povolání považováni za významné profese a umísťují se na předních příčkách žebříčku prestiže i užitečnosti.

Podle výsledků průzkumu se veřejnost cítí poměrně dosti informovaná, množství informací v médiích hodnotí jako dostatečné a téma, které rozhodně budí zájem, je pomoc obyvatelstvu při živelných katastrofách.

Armáda je v očích respondentů jednoznačně důvěryhodná. Naopak Ministerstvo obrany se již přílišné důvěře netěší. Nejméně důvěry pak mají oslovení občané České republiky v instituci prezidenta jako vrchního velitele ozbrojených sil. Hodnocení armády jako zaměstnavatele je pozitivní, až 66% dotázaných občanů považuje armádu za dobrého zaměstnavatele a jen 8% odpovědělo negativně.

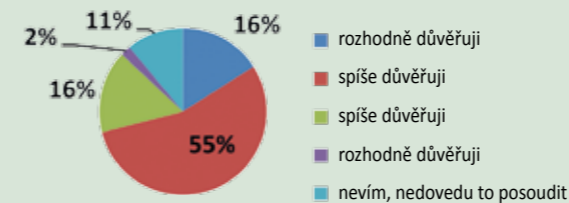
Nezbytnost armády

Je armáda, podle vašeho názoru, nezbytná pro obranu státu?

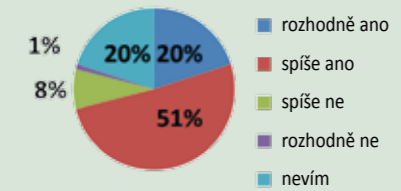
Důvěra ve schopnosti zajistit bezpečnost

Jakou máte důvěru ve schopnost Armády České republiky zajistit bezpečnost země?

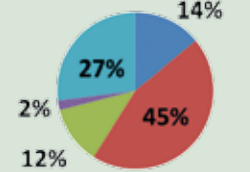

Schopnosti armády

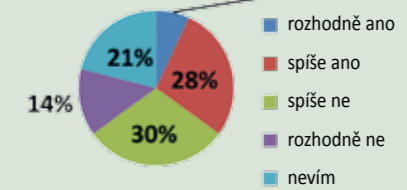
Je dobře vycvičena

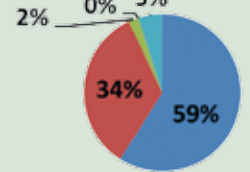
Má vysokou morálku a kázeň

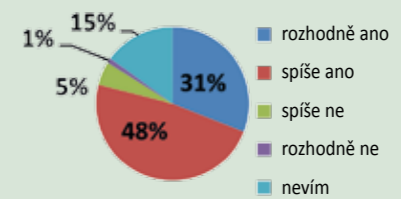
Je schopna ubránit území našeho státu

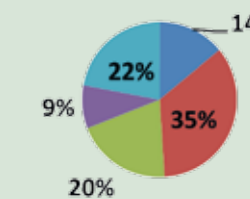
Je schopna pomáhat občanům při živelních pohromách

Je schopna plnit naše závazky v zahraničí

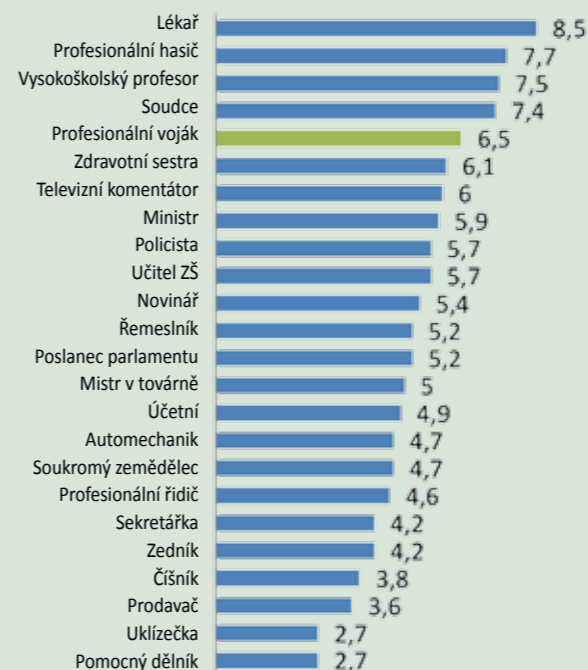

Je připravena k boji proti mezinárodnímu terorismu

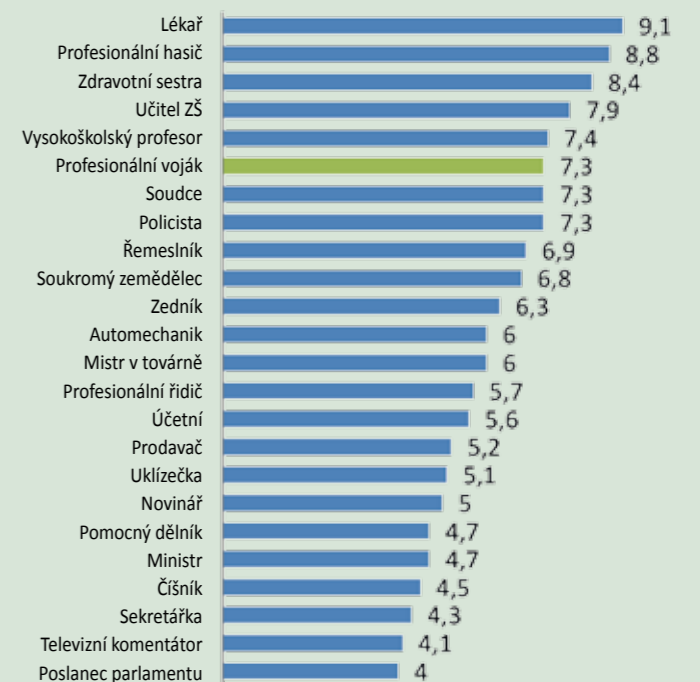

Prestiž jednotlivých povolání

Prestiž

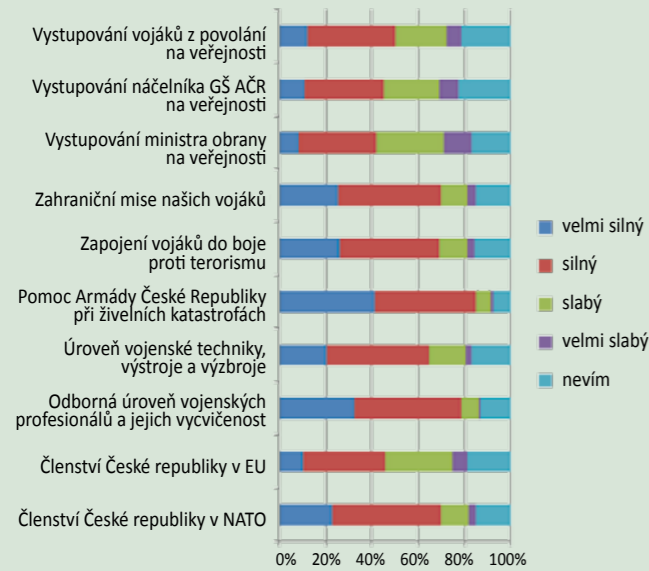

Užitečnost

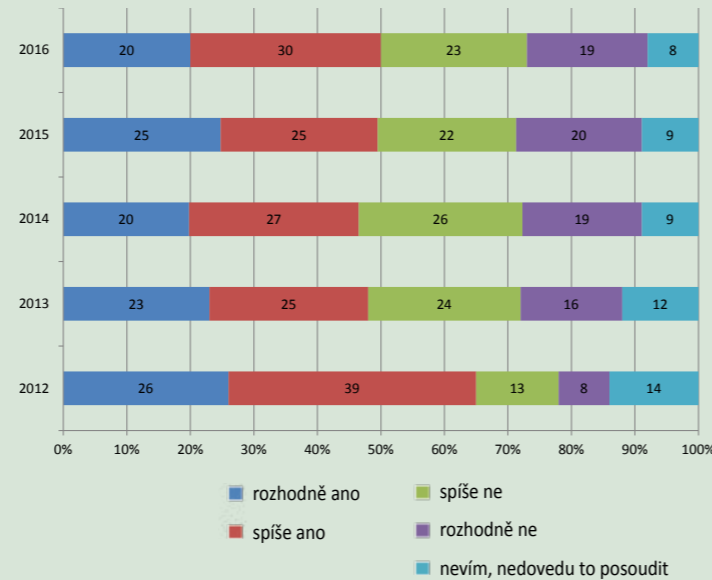

Vliv na dobré jméno armády

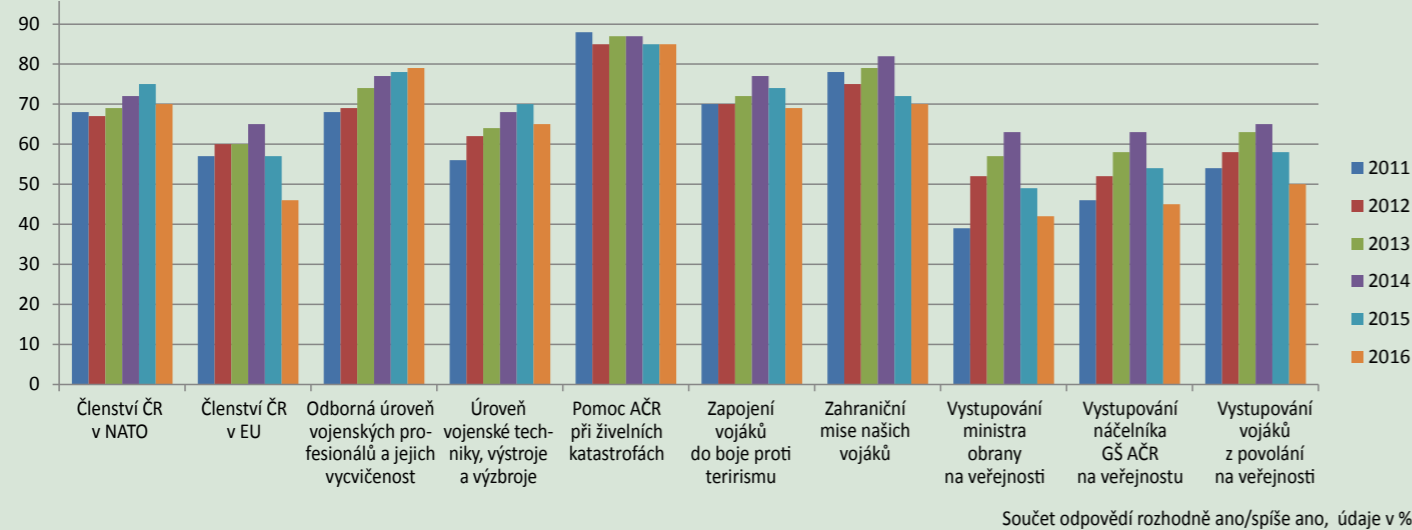
Jaký vliv mají, podle vašeho názoru, následující skutečnosti na dobré jméno (prestíž) naší armády?

Domníváte se, že bylo správné rozhodnutí zrušit v České republice vojenskou základní službu a zavést profesionální armádu?

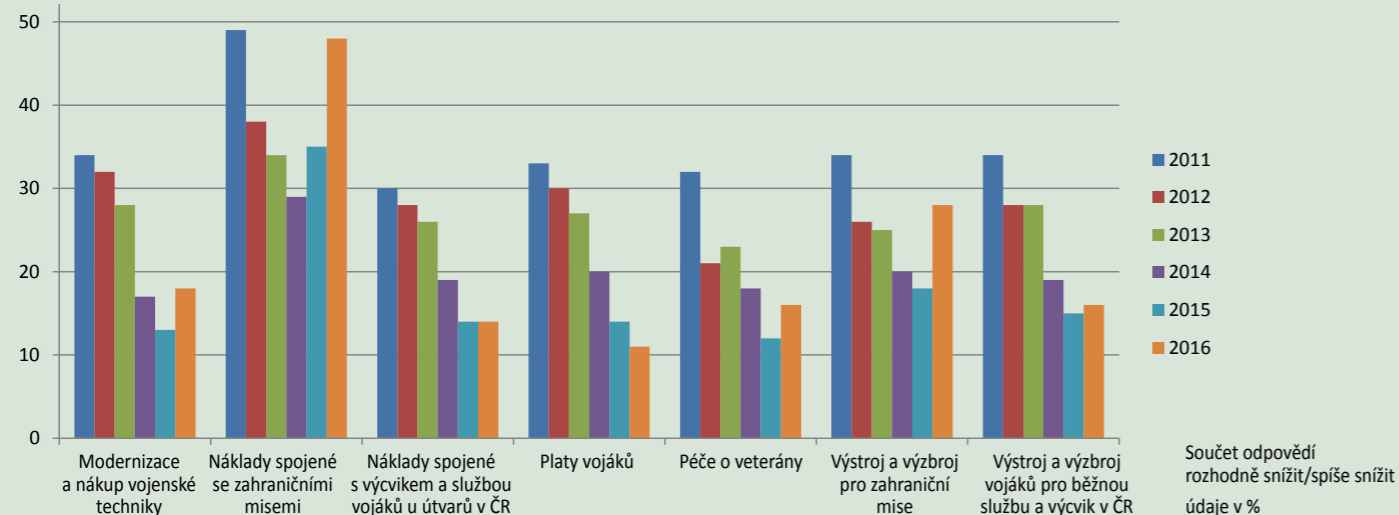

Jaký vliv mají, podle vašeho názoru, následující skutečnosti na dobré jméno (prestíž) naší armády?

Součet odpovědí rozhodně ano/spíše ano, údaje v %

Ve kterých konkrétních oblastech by podle vás měla Armáda České republiky snížit své výdaje a kde by pak naopak měla výdaje zvýšit?

Součet odpovědí rozhodně snížit/spíše snížit, údaje v %

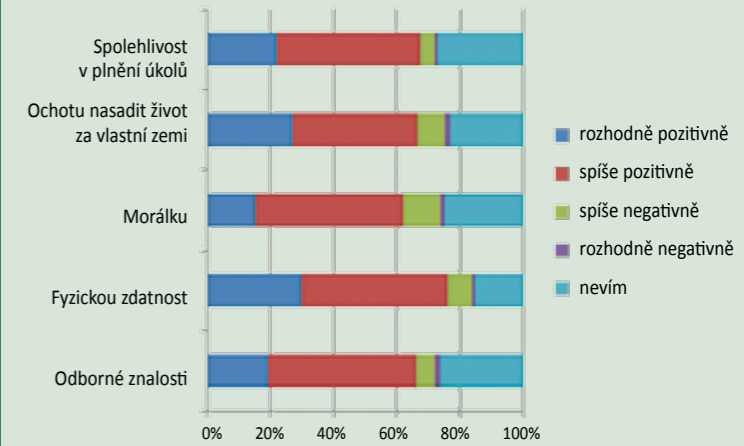
Ochota podílet se na obraně ČR

Iste ochoten se podílet na obraně České republiky jedním z těchto způsobů?

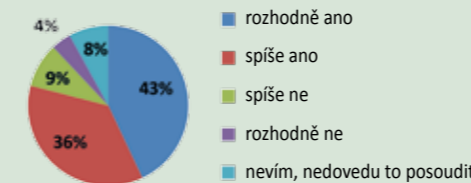
Hodnocení vojáků z povolání

Teď se věnujme vojákům z povolání. Jak vnímáte vojáky z povolání, pokud jste o jejich:

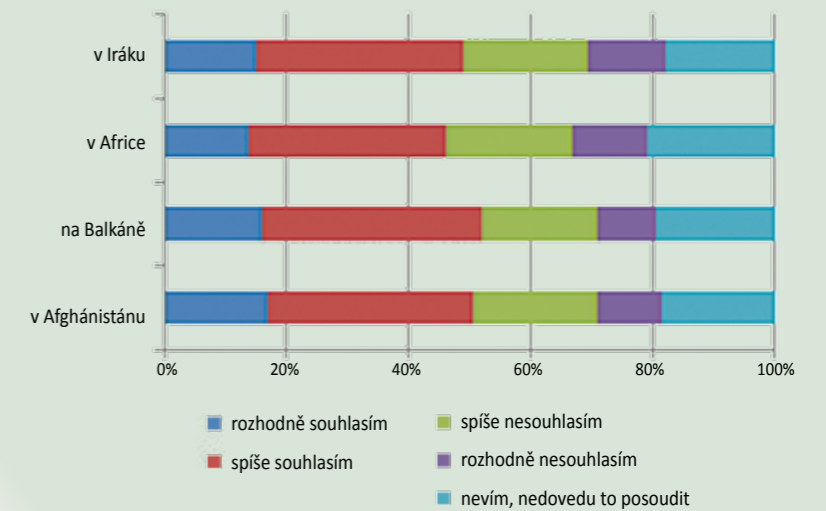
Problematika brannosti na školách

Je správné, že problematika brannosti, vlastenecké výchovy a vysvětlování významu armády v demokratické společnosti byla zařazena do vzdělávacích programů základních a středních škol?

Nasazení vojáků v zahraničních misích

Souhlasíte s účastí českých vojáků ve vojenských operacích v zahraničí?

Připravil: Vladimír Marek, ilustrační foto: autor a Jana Deckerová

„Je důležité stanovit si životní i kariérní priority a těmi se řídit,“ říká ředitel KVV Ostrava plk. Jaroslav Hrabec

Znalost, nasazení a příklad

O plukovníkovi Jaroslavovi Hrabcovi, řediteli Krajského vojenského velitelství v Ostravě je známo, že má široký manažerský záběr. Je náročný nejen k podřízeným, ale i k sobě, zkrátka voják tělem i duší. Hodně o něm bylo slyšet v minulém roce, kdy velel historicky prvním společnému cvičení aktivních záložníků Hradba 2016, na jehož náplni se přímo podílel.

„Víte, u nás v rodině jsme to měli tak nějak rozdělené, minimálně jeden z generace se vždy stal vojákem,“ svěřil se nedávno při setkání v Ostravě ředitel zdejšího KVV. Svou vojenskou kariéru zahájil studiem na vojenském učilišti ve slovenském Martině. „Byla to určitá navíta mladého kluka, tedy pokud se týká toho, co jsem chtěl dělat,“ přiznává s úsměvem a rychle doplní, že svého rozhodnutí nikdy nelitoval.

Ve své profesní dráze prošel rodák z Uherického Hradiště jako dělostřelec od Kynšperka nad Ohří přes Brno, Kroměříž celkem deset posádek. Ostrava je jeho jubilejní a jak říká, srdeční záležitostí. Zdůrazní, že prošel všemi stupni velení, tedy od roty až po operační

velitelství. Rád vzpomíná na dobu pěti let, které strávil ve Vyškově na velitelství pro výcvik a tvorbu doktrín TRADOC. V Ostravě je na pozici ředitele krajského vojenského velitelství spokojen. Prý proto, že tato funkce nabízí velmi širokou paletu působnosti. Pochvaluje si, že výsledky jeho práce a týmu, kterému velí, jsou hmatatelné.

Stál u zrodu cvičení Safeguard

Cvičení Safeguard ještě před léty plukovník Hrabec pomáhal ve Vyškově vytvářet jako součinnosti cvičení jednotek AČR a IZS. Později jej upravil i pro teritoriální jednotky

aktivní zálohy k přípravě na ochranu a obranu objektů v kraji. „Je to úžasná věc a maximálně efektivní způsob výcviku. Přímou na místě si mohou ti, kteří v kraji dobrovolně se zbraní v ruce chtějí pomoci, ohmatat objekt, který mají sčezit a chránit před napadením,“ upřesňuje ředitel a doplňuje, že ho potěšilo, s jakou vstřícností a pochopením se setkal u těch, kteří za objekty zvláštní důležitosti v době míru odpovídají. „Koncepte Safeguard je v současnosti v rámci zajišťování bezpečnosti národní energetické infrastruktury známa i v EU. Jsem rád, že scénáře Safeguardu dnes cvičí stále více jednotek AZ krajských velitelství, potřebnost koneckonců ukázaly i poznatky z Hradby.“

Bez podpory kraje by to nešlo

Armáda se na veřejnosti zviditelňuje nejen přes aktivní zálohu, dává o sobě vědět i při pravidelných cvičeních. Za poslední léta se stala nedílnou součástí všech společenských událostí Moravskoslezského kraje, kde je krajské velitelství partnerem vedení krajského úřadu i vedení měst a obcí v regionu.

Plukovník Hrabec zdůrazňuje, že osobní vazby s hejtmanem a starosty jsou v této práci velmi důležité. Důležitou roli sehrává i schopnost přesvědčit kolegy z civilního sektoru o tom, jak potřebné je mít na teritoriu dobře připravené ozbrojené složky. On sám v pozici krajského ředitele vlastně zastupuje resort Ministerstva obrany a armádu na teritoriu kraje.

„Armáda nesmí chybět na žádném zásadním cvičení Integrovaného záchranného systému, protože je jeho součástí. My se na cvičeních nejen podílíme, ale pro IZS je přímo připravujeme. Jsme nabídkou pro vedení kraje, pro lidi, kteří v něm žijí. Jde o to, aby měli právě oni z nás pocit jistoty, bezpečnosti,“ upřesní ředitel krajského velitelství. Když prý přišel na krajský úřad v Ostravě v roce 2011 za tehdejší hejtmanem, tak ten toho tehdy o armádě příliš

nevěděl. Dnes se v kraji neodehrává téměř nic, co souvisí se zajištěním teritoria, včetně porad, aby u nich nebyl ředitel nebo zástupce krajského velitelství.

Plukovník Hrabec klade hlavní důraz na úroveň znalostí a dovedností velitelského sboru, jejich přípravu k autonomnímu plnění úkolů. „Tam ale také vidím rezervy, stále je co zdokonalovat. Všichni vojáci jednotky, bez rozdílu, musejí zvládnout bojové drily. Stejně tak je důležité zvyšovat materiální zabezpečení výcviku, dělat ho zajímavým a co nejpestřejším.“

Zkušenosti z Hradby 2016

„Právě tím jsme se řídili při přípravě a provedení Hradby 2016, kde se vystřídaly všechny krajské pěší roty a další dvě jednotky aktivních záloh,“ zdůrazňuje ředitel KVV. „Dá se říci, že mnozí záložníci si při cvičení sáhli až na dno svých sil, že po celou dobu výcviku v terénu jeli, jak se říká, na doraz. Ale to bylo to, co ti chlapi očekávali, byli spokojeni, že cvičení bylo dynamické, že jedna epizoda střídala druhou. Tady se také ukázalo, jak která jednotka zvládla dosavadní výcvik, což bylo i součástí úkolu, který nám dal NGŠ.“

Na řízení cvičení Hradba 2016 se podíleli vojáci ze všech součástí armády. Nezávislost hodnocení byla zajištěna týmem VeV-VA. Díky tomu bylo možné podat velení armády zprávu o stavu jednotek AZ a jejich připravenosti k operačnímu nasazení.

Jako nezbytné pro dosažení cílů cvičení bylo potřeba vytvořit co nejrealističtější podmínky pro vedení operace. Žadání, situace, objekty, to vše odpovídalo úkolům zvyšování ochrany a obrany teritoria. Velitelé AZ dostali absolutní volnost při rozhodování a nesli za ně plnou odpovědnost.

Plukovník Hrabec považuje za úspěch, že se za celou dobu dvou měsíců nelehkého výcviku nikomu nic nestalo, nedošlo k jediné dopravní nehodě, a to se po výcvikovém prostoru i po civilních komunikacích pohybovala technika ve dne v noci.

„Je to určitý pocit zadostiučinění, že se to takhle povedlo. Již při půlročním plánování a přípravě cvičení jsme kladli maximální důraz na každou maličkost a vyplatilo se to.“

Hradba ukázala, že záložníci mají zájem nejen o atraktivní, ale především efektivní výcvik. Připravenost vojáků AZ je vysvědčení profesionálů. Naopak záložníci, když chtějí být vojáky, se musí bezezbytku podřídit nárokům a podmínkám vojenské služby.

Nezapomínají na vojenské tradice regionu

Za jeden z dalších úspěchů, který se při prezentaci resortu v kraji podařil, považuje Jaroslav Hrabec připomenutí slavné bitvy 2. světové války Ostravské operace. „Od roku 2012 jsme vzali za svou organizaci

oslav této operace a osvobození města. Samozřejmě opět ve spolupráci s magistrátem a krajem. Jsem rád, že se podařilo vrátit jména hrdinům, kteří se zdejších osvobozovacích bojů zúčastnili,“ připomíná plukovník. „Péče o válečné veterány je pro mě významnou součástí působnosti KVV. Že jsem se s řadou z nich mohl osobně setkat a slyšet jejich životní příběhy bylo pro mě vždy obrovským zážitkem i inspirací. Jako malé poděkování těmto hrdinům se nám podařilo prosadit jejich ocenění udělením čestných občanství města Ostravy. Za dovršení naší práce považují to, že se nám podařilo přesvědčit vedení ministerstva a Vojenský historický ústav, aby se ‚Ostravsko-opavská operace‘ stala od roku 2015 resortním památným dnem.“

Další událostí, kterou si veřejnost zapisuje do svého diáře, jsou ukázky u pevnostního systému Darkovičky. Vedle tradiční prezentace armády se v posledních letech podařilo na tuto akci přivést kluby vojenské historie. Pevné místo v programu mají se svou ukázkou i dobrovolníci pěší roty AZ KVV Ostrava.

Ředitel krajského velitelství je zároveň také velitelem krajského posádkového města a tak je prý samozřejmě, že dbá na to, aby i navenek vše vypadalo tak, jak má. Samozřejmě, že sehnat peníze na opravy, vypsání výběrová řízení, připravit s odpovědnými osobami projekty a celá řada dalších povinností není jednoduchou a časově nenáročnou prací. Navíc přesvědčit nadřízené o nutnosti těchto kroků vyžaduje i určitou dávku diplomacie, ale také buldočí zarputilost, která plukovníkovi Hrabcovi zcela určitě nechybí.

Celou svou vojenskou kariéru se řídí takovými prioritami, jako jsou znalost, nasazení, příklad, důslednost a slušnost. Právě ony jsou prý klíčem k úspěchu každého, kdo chce pocítit uspokojení z práce, kterou dělá.

Text: Miroslav Šindelář,
foto: autor a archiv KVV

„Jděte do toho, stojí to za to“

Z deníku záložačky VI

V rámci šestitýdenního kurzu základní přípravy AZ, který nedávno proběhl ve Vyškově, vám přinášíme osobní zkušenosti jedné z účastnic kurzu. Pohled záložačky je unikátní tím, že popisuje, jak náročné je absolvovat tento kurz pro ženu a s čím vším se musí vypořádat. Tento již šestý díl je zároveň i závěrečným pohledem „jedné ženské“.

Naposledy vás zdravím a přiznám se, dnes to bude těžké psaní. Poslední týden začal „ranní rozvíčkou“ ve formě závěrečného fyzického přezkoušení. Jak už psali kluci, někteří se zlepšili, jiní ne a někteří na tom byli víceméně stejně jako na začátku výcviku. Patřila jsem k těm, kteří se mírně zlepšili. S těžkýma nohama, co jsme měli, s obavami, jestli to dáme, ale s o to větší podporou kolektivu, což při prvním přezkoušení nebylo. Atmosféra byla úplně jiná. Chvilkami jak na atletických závodech, komorně se fandilo. © A asi i proto větší na z nás splnila. Ve volných chvílích se jela

pořadová příprava na přísahu se vzácnou návštěvou a strážní služba, protože nás čekal poslední den venku, kde jsme měli získané znalosti aplikovat v praxi.

Jistěže nám v hlavě zůstaly informace o hlídání objektů, o provedení osobní prohlídky příchozího, střežení základny atd. atd. Nicméně... Nafasovali jsme více nábojů, a krom střežení jsme, rozdělení na družstva, tak jak jsme byli na komplexáku, vyšli na patrolu, v šachovnici. Zaslechli jsme střelbu a od pátrače dostali info, že někde před námi je zraněný voják spřátelené armády (zjednodušeně řečeno) a máme ho najít,

poskytnout mu CUF a TFC – ošetření pod palbou a taktické polní ošetření, přivolat MEDEVAC a zraněného ho na nosítkách dopravit na místo vyzvednutí. Asi to má jiný název – profíci prominou. Kruhovka se vším, bylo to takové kostrbaté, ale už bylo vidět, že jsme sehranější, než na komplexáku.

Také jsme se naučili, jak pečlivě prohledávat automobily a civilní osoby, které dojdou buď na bránu základny, nebo jiné střežené místo. Ne vždy to byli lidé bez zlých úmyslů, došlo i na prohlídky u zdi se snahou o vysmeknutí se, velká legrace. Užívali jsme si to a instruktoři, když nás viděli, tak jistě taky. Někteří už to nevydrželi a smáli se nahlas. Po obědě, když už jsem začínala pomalu mluvit italsky, bo opět byly těstoviny, nás čekala taktika – drily – šachovnice, zástup, loupání při nástřelech a stahování oponou. S plnými břisky – úžasná věc. © Ale nás všechny taktika baví a tak jsme si to užívali.

Téměř neviditelný instruktor nás v zastavené oblasti nastřeloval z dvanácté a třetí.

A my se stahovali oponou a loupali a loupali a loupali až do kruhové obrany mimo „dostřel“. A opět bylo vidět zlepšení – drily jsou potřeba. Pak jsme se přenesli na bránu vojenské základny v Afghánistánu a autentičnost navodili i úžasní instruktoři a velení svými vyšperkovanými ohozy s tamními „folklórními prvky“ – burky, haleny atd. S tou burkou je to fakt zajímavé. © Dokonce se nám povedlo ji jedné Afghánce při prohlídce sundat. Při další návštěvě nám to oplátila a odpálila se. © Pak se mi stalo, že se mnou Afghánec, pozvaný na základnu, nechtěl komunikovat, bo jsem žena – rovna ovci. Což mě pěkně vytočilo, no ale musela jsem zavolat chlapa. Simulovali nám to, co se tam prostě děje a může stát a hodně nám to dalo. No a pak to začalo, hlavní hřeb dne... Teda ještě ne, ještě večere, po které již hovořím italsky plyně, opět těstoviny! © Během odběru stravy mě a kolegynku instruoval jeden z velících, že máme zmizet na korbu landáku a budeme nastřelovat dvě brány základny. A tak jsme provedly. Dámy a pánové, strhly se dvě „hustý přestřelky“! Připadala jsem si jako zamlaďa, když jsme si hráli na vojáky, akorát teď to byl teda o moc vyšší level – se zajišťováním zbraní, správným přebíjením, postupy, atd. Čadily jsme fest, ale vedly i úspornou palbu, což se nedalo říct o opětované palbě směrem ze základny.

Jednu jsme fakt překvapili a kolega to začal pálit od pasu padesátosmou, jak Arnold v Komandu. Těším se, až uvidím video. No musel na nás být zajímavý pohled. © A jak jsme dočadili, před nástupem všichni „oči navrch hlavy“, vysmátí po „fajtu“, sdělovali jsme si dojmy atd. a zpátky na Tatrách

se pěla hymna naší čety a bylo to úžasné a někteří byli dojatí, bo jsme mysleli na blízcí se konec výcviku. Pak jsme ještě museli pečlivě vyčistit padesátosmy, ten den si to teda zasloužily. A u toho se už začalo debatit o pondělní besedě se zástupci z různých útvarů z celé republiky, někteří vážně zvažují, že půjdou k bojovým útvarům. Prostě každý, na co se cítí. Ve středu jsme vraceli zapůjčené věci, ale hlavně, měli jsme generálku na přísahu a přijel nás navštívit náčelník Generálního štábu Armády České republiky, krátce nás pozdravil, popovídal si s námi, proběhlo fotografování, ale hlavně, předání ocenění těm, kteří splnili bez chybičky.

Také nám zde vznikl Mariňácký klub a asi dva dny jsme od jisté části neslyšeli nic jiného, než „Pane, ano pane!“ © A to už začali instruktoři zavírat dveře od kanceláří... Dopoledne pro zájemce instruktoři připravili zpestření ve formě ukázky toho, jak mariňáci makají, taková sestava disciplín, které je třeba splnit v co nejkratším čase. Plazení, lezení po čtyřech, odtahování zraněného pod palbou, nesení na zádech, kliky, běh s bedýnkami od munice s pískem, sedy lehy a závěrečný sprint do cíle. Nářez. A fandilo se. A čtyři holky to daly taky a byly perfektní. No a večer jsme si dali všichni pizzu, popovídali si instruktoři, předali malé pozornosti na památku a opět si zazpívali.

Věděla jsem, že stejně neusnu, a tak jsem si vzala dvě hodiny hlídku u zbraní. Nesmějte se, ale ta chodba na našem baráku, ta mi bude chybět. A nejen mě. Na té hlídce jsem si říkala, že je to zvláštní. Vždycky jsem tu barvu na zdi a podlahu viděla na fotkách kluků, co tam právě byli a ještě před půlrokem jsem si nebyla vůbec jistá,

jestli na ní budu čistit zbraně já. © A teď je to pryč a uteklo to moc rychle. No a přišlo ráno a veliké strojení a příprava na přísahu na naší milované chodbě. Leštění bot, instalování baretů a ovšemže – focení. Zde nezklamal Mariňácký klub – fotky jsou velice akční, ovšem z jasných důvodů uloženy v soukromém archivu naší čety.

A šlo se přísahat. Chvilku se čekalo na přjezd pana ministra a tak se ladily poslední detaily, jako jestli ohrnout rukávy nebo ne. Jako rota jsme to odmítli, připadalo nám to nehodno aktu a nedůstojné, přísahat s vykasanými rukávy, i když na nás slunce svítilo jako vztekklé. Bojový prapor nesli instruktoři naší roty a bylo to perfektní. U státní hymny jsem neuposlechla rozkaz z generální zkoušky. Dobrovolně se přiznávám. Nekoukala jsem na znak nad hlavami velení, ale oči mi sjely k naší vlajce. Prostě to tak mám. A vím, že všichni, co jsme tam stáli. Chtěla bych poděkovat touto cestou velení, instruktorům, borkyním a borcům z roty, ale hlavně mému buddymu, „která“ byla famózní a neuvěřitelně nám to šlapalo.

A už připravuju trasu našeho prvního společného vojenského pochodu a moc se na to těším. Až se potkáme, popovídáme, co nového, jak jsme na sobě dál zamakali a kam se posunuli, co s náma udělal život a co my s ním. Toto bylo nejhezčí léto mého života a má to tak většina z nás. Kdo nezažil, nepochopí. A kdo chce pochopit, i to je důvod, proč se do toho dát.

Jděte do toho, stojí to za to a příště zase budeme držet pěsti my Vám!

Bylo mi, a stále je ctí!

Naposledy vás zdraví jedna ženská

Zaujalo nás v poslední době

Končí úkolové uskupení Task Force Tiger, určené k ochraně a obraně vnitřního a vnějšího perimetru základny Bagrám, se rozloučilo s českými vojáky a zároveň je dekorovalo za odvedenou práci.

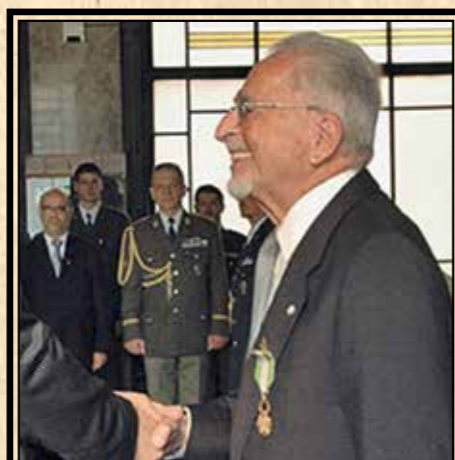
Ministr obrany Martin Stropnický se setkal se svými kolegy ze zemí Visegrádské skupiny. Jednání se uskutečnilo na královském zámku v Niepolomicích v rámci polského předsednictví V4.

Již tradiční projekt na podporu složek Integrovaného záchranného systému přilákal tisíce policistů, hasičů, záchranářů a v neposlední řadě vojáků. Pro všechny hokejová Sparta přichystala nejen lístky zdarma, ale též bohatý doprovodný program, ve kterém se představila řada skutečných legend v čele s brigádním generálem Emilem Bočkem, účastníkem letecké bitvy o Anglii.

Český letecký poradní tým (LPT) v iráckém Baládu navštívili vysoce postavení příslušníci koaličních sil – generál-major Rupert Jones, zástupce velitele koaličních sil pro strategii a podporu, a brigádní generál Matthew C. Isler, zástupce velitele koaličních sil pro letecké operace.

Ve věku nedožitých 97 let zemřel před několika dny kapitán v. v. Bedřich Utitz. Jako člen čs. zahraniční armády na Středním východě se zúčastnil obrany Tobruku, v řadách čs. samostatné obrněné brigády ve Velké Británii pak i obléhání Dunkerque. Bedřich Utitz byl také nositelem Řádu T. G. Masaryka.

Nástupiště kasáren Dědice zaplnilo téměř pět stovek absolventů kurzu základní přípravy, tedy nováčků Armády ČR, k vykonání významného mezníku v nové profesní kariéře – absolvování vojenské přísahy.

V Praze se uskutečnilo zasedání Společné řídicí komise (Joint Steering Committee), která se pravidelně koná v souladu se smlouvou k pronájmu letounů JAS-39 Gripen. Smlouva zahrnuje systém podpory a další služby podle dohody mezi Českou republikou a Švédským královstvím.

Vojáci rotního úkolového uskupení Training Bridge 2017 podpořili kamaráda a současně novodobého válečného veterána desátníka Lukáše Hirku čtyřicetkilometrovým pochodem na trase Šventoji – Palanga – Klaipeda. Hirka byl před čtyřmi roky těžce zraněn během mise v Afghánistánu.

Ve Vídni se uskutečnilo setkání ministrů obrany zemí Středoevropské obranné spolupráce (CEDC). Českou republiku zastupoval náměstek pro řízení sekce obranné politiky a strategie MO Jakub Landovský. K hlavním bodům jednání patřily otázky související s migrační krizí a možnostmi jejího řešení.

Více než dvě stovky vojáků 141. zásobovacího praporu, z nichž téměř čtvrtinu tvořili příslušníci nově vzniklých čet ochrany, se zúčastnilo komplexního polního výcviku ve vojenském výcvikovém prostoru Boletice.

Resort ministerstva obrany prezentoval vzdělávací program Příprava občanů k obraně státu (PŮKOS) ve třech krajích – Libereckém, Středočeském a Ústeckém. Vojáci 31. pluku radiční, chemické a biologické ochrany ve spolupráci s odborem komunikace ministerstva obrany zavítali do základních škol ve Frýdlantu, Rychnově u Jablonce nad Nisou, Brandýse nad Labem, Ploskovicích a nakonec i v Roudnici nad Labem.

Za přítomnosti ministra obrany Martina Stropnického, ředitele Ústřední vojenské nemocnice Miroslava Zavorala i válečných veteránů byl dnes odhalen nový název Oddělení sociální péče ÚVN – Domov Vlčí mák.

21. základnu taktického letectva v Čáslavi navštívil brigádní generál Emil Boček, poslední pilot RAF žijící v Česku, který se zapojil do letecké bitvy o Británii. Setkání se uskutečnilo při příležitosti jeho 94. narozenin.

Během letošního února se v prostorách Černínského paláce uskutečnilo pod vedením Ministerstva zahraničních věcí přípravné jednání pracovní skupiny, která vznikla v souvislosti s usnesením vlády č. 16 ze dne 9. ledna 2017, jímž vláda schválila Akční plán České republiky k implementaci rezoluce Rady bezpečnosti OSN 1325 (2000), o ženách, míru a bezpečnosti a souvisejících rezolucí na léta 2017 až 2020.

Obří maskované Srdce pro české vojáky převzal od dětí ze základní školy ve Zbýšově náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář. Předat mu jej přijeli žáci 9. B, kteří jej vytvořili v rámci soutěže Srdce s láskou darované.

Představujeme vojenské profese

Vojenský zkušební komisař řidičů

na začátek své kariéry zkušební komisaře nadporučík Kalina. „Výhodou je, že dopravákem a pořádkovým policistou jsem zůstal i nadále. To, že jsem zároveň i zkušebním komisařem, je vlastně bonus navíc.“

V armádě existují dva typy zkušebních komisařů. Vojenský zkušební komisař a pověřený vojenský zkušební komisař (civilní).

Vojenským zkušebním komisařem řidičů se může stát pouze příslušník Vojenské policie (případně zaměstnanec ve struktuře VP), kterého určí náčelník Vojenské policie. Tomuto kroku však předchází splnění mnoha podmínek: zájemce musí být tři roky držitelem patřičné skupiny řídičského oprávnění, držitelem osvědčení k řízení vozidel ozbrojených sil příslušné skupiny, absolvovat odbornou přípravu pro vojenské zkušební komisaře a složit úspěšně předepsanou zkoušku. Dále musí být držitelem platného profesního osvědčení.

Pověřeným vojenským zkušebním komisařem řidičů se může stát rovněž pouze příslušník Vojenské policie (případně zaměstnanec ve struktuře VP), kterého určí náčelník Vojenské policie, ale dále jsou zde dané podmínky zákonem č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Zájemce musí mít ukončené střední vzdělání zakončené maturitou, musí být starší pětadvaceti let, musí být pět let držitelem patřičné skupiny řídičského oprávnění, pro kterou bude žadatele o řídičské oprávnění zkoušet, absolvovat základní školení pro zkušební komisaře řidičů a složit úspěšně zkoušku před komisí Ministerstva dopravy ČR. Nesmí mít zákaz řízení, a to ani zpětně za posledních pět let.

Jak vojenský zkušební komisař, tak pověřený vojenský zkušební komisař musí každý rok absolvovat zdokonalovací školení a každých pět let přezkoušení.

„Mnoho lidí si myslí, že vojenský zkušební komisař je připravený vykonávat svoji práci během týdne po nástupu,“ usmívá se nadporučík. „Realita je jiná. Pokud přijde nový zájemce s řídičským oprávněním skupiny B a chtěl by se stát pověřeným vojenským zkušebním komisařem s oprávněním pro přezkušování všech skupin, musí počítat s časovým horizontem přibližně šest až sedm roků. Vojenský zkušební komisař je připravený tak za pět let,“ upozorňuje Kalina.

Pro celou ČR je zhruba dvacet vojenských zkušebních komisařů a dvanáct pověřených

vojenských zkušebních komisařů. „Rád bych podotkl, že ne všichni komisaři mají stejná oprávnění pro přezkušování jednotlivých skupin,“ upozornil nadporučík Kalina. Každý z komisařů navíc plní úkoly ve prospěch svého velitelství a někteří jsou ještě zařazeni jako koordinátoři přípravy řidičů u útvaru.

Metoda: Skoč do vody a plav!

Nadporučík Kalina začínal jako zkušební komisař v době, kdy měl nad sebou dva zkušební kolegy. „Ti mě naprosto úžasně provedli celým procesem, až jsem jim to měl někdy za zlé,“ vzpomíná nadporučík. „Hodili mě totiž do vody a řekli – plav! Zpětně na to vzpomínám hrozně rád a díky nim jsem získal nejen zkušenosti a nadhled nad celou problematikou, ale zároveň i obrovské znalosti, protože mi předali to, co v žádné chytré příručce nenajdete. Dnes je trochu škoda, že si lidé nestihají tyto zkušenosti a praktické rady předávat, protože mnohdy odchází ještě před příchodem nového adepta.“

Nedávno tedy chodil pro rady sám, nyní chodí jeho podřízený za ním. „Všechno je o lidech a o tom, jak se v kolektivu chovají,“ konstatuje Kalina. „Proto si pokaždé na ty moje zážitky vzpomenu a vím, jak je důležité nabyté zkušenosti předávat dál. Máme skvělý kolektiv, bez něj by to ani nešlo, a pomáhat jeden druhému považuji za naprostou samozřejmost.“

Novější komisaři, kteří profesi vykonávají „teprve“ čtyři, pět let si třeba v určité části legislativy nebo v určitém procesu, který probíhá, nejsou jisti. „Jde o některé zapeklitosti v legislativě a dotýčný komisař se potřebuje jen ujistit, že koná v souladu se všemi zákony a vyhláškami,“ říká zkušební komisař. „Bohužel jsem se nyní dostal do situace, že já sám nemám za kým jít, protože moji starší a zkušenější kolegové jsou už v civilu. Plno rad proto čerpáme od našich kolegů např. z Ministerstva dopravy nebo z kraje či obcí.“

Perfektní znalosti teorie, ale i praxe

Zkušební komisaři nejenže přezkušují žadatele o řídičská oprávnění, ale zároveň musí profesně pracovat sami na sobě. „Studium nových zákonů, vyhlášek a nařízení v této problematice je samozřejmostí,“ upozorňuje Kalina. „Tato profese je možná i trochu nedocenená. Je prestižní a to nás trochu svazuje. Ve vzdělání jsme se dostali na strop a vlastně nemáme v kariérním postupu jít kam výš.“

Profese má i svá skrytá úskalí. I vojenský zkušební komisař může být sám kontrolován. Je jakousi samozřejmostí, že na silnici by měl být ukázkovým řidičem. „Pokud bych pozbyl nebo mně bylo odejmuto řídičské oprávnění, Ministerstvo dopravy mi odejme tak rázem o oprávnění k vykonávání funkce,“ podotýká komisař. „Není to tedy jen o tom, že máme mít dokonalé znalosti z teorie, ale i praxe musí být jak z partesu.“

K srdci mu přirostly autobusy

Na jednoho zkušební komisaře vychází průměrně tak čtyři žadatelé o zkoušku pro získání civilního řídičského oprávnění za den. „Ráno žadatelé přijdou, zkontrolují se všechny údaje a dokumentace, napíší test, to trvá přibližně hodinu a půl, a pak čekají na praktickou část zkoušky, kdy se vyjíždí do městského provozu,“ přibližuje den zkoušky nadporučík Kalina. „Jízda na daném typu vozidla trvá přibližně hodinu včetně vyhodnocení a zkouška z ovládní a údržby vozidla dalších dvacet minut. Po celkovém vyhodnocení se žadatel ihned doví, zda u zkoušky uspěl. Pokud by neobstál u testu, ve zkoušce už dál nepokračuje. Dle zákona má pak lhůtu, kdy se může přihlásit k opakované zkoušce.“ Pro žadatele zkouška končí, pro komisaře nikoliv. Následuje administrativní část a následné odezdání všech podkladů na magistrát města, popř. obec.

U vojenských řídičských průkazů je časový úsek kratší, o to větší je pak administrativa. Za rok stačí vydat vojenští zkušební komisaři kolem 1 500 osvědčení k řízení vozidel ozbrojených sil, u civilních zkoušek přezkoušet kolem šesti set žadatelů. Tato čísla jsou v rámci celorepublikové působnosti.

„Mně přirostly k srdci autobusy a říkám, že kdo si sedl za jeho volant, nechce nic jiného,“ svěruje se nadporučík Kalina. „Je to pro mě nejvyšší meta, ale podotýkám, že žadatelům o získání této skupiny nenadržují, ba právě naopak. Ta odpovědnost za lidi, které vezete, je obrovská. Proto tu neplatí žádný pardon a ani jedna chyba se neodpouští.“

Bonus do civilu

„V této profesi se člověk opravdu nenudí, nejde o stereotyp a někdy přijdou i hodné úsměvné dny – to když se dovídám od adeptů u zkoušek takové odpovědi, například u zkoušky z ovládní a údržby vozidla, které by vydaly na úplně novou učebnici rarit,“ směje se zkušební komisař. „Až mě mrzí, že jsem si je všechny nezaznamenal, mohli bychom to vydat jednou knižně.“

Tato profese je velmi náročná na čas, mnohdy na úkor osobního volna. Neustálé studium legislativy je totiž samozřejmostí. Pro případné zájemce o profesi má nadporučík Zdeněk Kalina jen jeden vzkaz: „Je to zajímavá práce ve výborném kolektivu, ale náročná na čas, pevné nervy, ale se širokým uplatněním i po odchodu z armády. Chtěl bych poděkovat všem svým kolegům za odváděnou práci, protože bez vzájemné pomoci by to při našich nízkých počtech nikdy nešlo,“ dodává nadporučík Kalina.

Text a foto: Jana Deckerová

O tom, koho ze žadatelů o řídičské oprávnění, popř. o osvědčení k řízení vozidel ozbrojených sil, pustí za volant techniky AČR, rozhodují vojenští zkušební komisaři Vojenské policie. Nutno podotknout, že velmi nekompromisně. Jedním z těch, kteří budoucí řidiče vojenského, ale i civilního vozového parku resortu obrany téměř patnáct let přezkušují, je osmatřicetiletý vojenský policista nadporučík Zdeněk Kalina z Velitelství Vojenské policie Olomouc.

„Pro získání komisařského oprávnění musíte znát kompletně legislativu, která souvisí s výcvikem řidičů, jak v civilu, tak v armádě,“ říká nadporučík Zdeněk Kalina. „Není to ale o jednom nebo dvou zákonech nebo vyhláškách. Je to obrovský balík, který se musíte naučit téměř nazpaměť. Nechci tvrdit, že jsme supermani, kteří o této široké problematice vědí úplně všechno. Je i mnoho těch, kteří se nás snaží nasytit na švestkách. Každodenní praxe mě však utvrzuje v tom, že o této problematice víme téměř všechno,“ dodává s úsměvem zkušební komisař.

Chtěl být policistou, zlákala ho armáda

Po maturitě se rozhodoval, kam profesně dál. „Chtěl jsem se stát policistou, ale upoutala mě armáda s možností stát se vojenským policistou,“ vzpomíná nadporučík Kalina. „Přihlásil jsem se k přijímacím zkouškám na Odbornou školu Vojenské policie v Moravské Třebové,

tu jsem dokončil a tím se odstartovala moje kariéra vojenského policisty. Je to už téměř dvacet let.“

Nastoupil k Vojenské policii do Prahy a působil tři roky jako starší inspektor oddělení ochrany objektů a osob. „Charakter práce se od mé původní představy lišil, proto jsem se začal rozhodovat, co dál,“ pokračuje Zdeněk Kalina. Tou dobou se uvolnilo místo u Velitelství Vojenské policie v Olomouci, kde se naskytlá možnost nastoupit na oddělení dopravní a pořádkové služby.

Šetřil dopravní nehody, přestupky, prováděl eskorty – tehdy ještě u vojáků základní vojenské služby, ale působil i v terénu při kontrole vozidel. „To mě bavilo a konečně se moje profesní představy potkaly i s realitou,“ konstatuje Kalina.

Nabídka, která se neodmítá

V roce 2002 dostal nabídku k vojenským zkušebním komisařům řidičů. „Tato práce má charakter určité prestiže a určitě to byla profesní výzva, která se neodmítá,“ vzpomíná

Zabezpečení plnohodnotných kurzů pro poddůstojnický a praporčický sbor

Kariérová příprava ve stříbrném

Vzdělávání je jedním ze základních aspektů vývoje vojáka. Fyzická příprava je samozřejmostí, ovšem účast na odborných kurzech určuje směr, kterým se bude ubírat vojáková kariéra. Nelze si představit nečinnost. Vlastní aktivitou a přičiněním se i z nováčka může stát vážený profesionál, který své dovednosti využije i ve prospěch druhých.

Profesionalizaci AČR, zapojením do aliančního úsilí a zvyšováním bezpečnostních rizik nabývá na významu příprava na vojenské řemeslo velitelů, příslušníků štábů a jednotek. Cílem přípravy je vybudovat akceschopnou armádu, která dokáže úspěšně čelit dnešním, ale i budoucím hrozbám. Příprava personálu musí být zajištěna nejen na počátku vojenské kariéry, ale i v celém jejím průběhu jako součást kontinuální přípravy příslušníků

resortu. Vojenský profesionál je obráncem své vlasti a plnění této povinnosti vyžaduje podřizovat osobní zájmy zájmům vlasti. Pro plnohodnotné uplatnění potenciálu vojáka je však nezbytné zabezpečit jeho systematický rozvoj a vzdělávání. Systém přípravy personálu MO se člení na kolektivní přípravu (příprava jednotek u útvarů), samostatnou přípravu (individuální vzdělávání vojáka) a institucionální přípravu (UO, VeV-VA, VSŠ).

Vývoj systému kariérového vzdělávání

Kariérové kurzy pro poddůstojníky a praporčíky pořádané VeV-VA jsou součástí profesní přípravy jednotlivce (tedy té institucionální). Náplní kurzů je problematika, která vede k získání vědomostí, dovedností a návyků potřebných k výkonu služby v daném hodnostním sboru. Jedná se o kurzy se všeobecnou tematikou společnou pro všechny příslušníky dané skupiny hodností. Vzhledem k celoarmádním legislativním změnám a vývoji v posledních letech (změny v hodnostních sborech, atd.) došlo i ke změnám v systému kariérové přípravy poddůstojníků a praporčíchů.

Rok 2017

Od roku 2017 je zřízen v rámci VeV-VA Úsek kariérové přípravy poddůstojníků a praporčíchů. Tato složka zabezpečuje plnohodnotné kariérové kurzy pro poddůstojnický a praporčický sbor v rámci AČR. Tedy zabezpečuje poddůstojnické, základní praporčické a vyšší praporčické kurzy pořádané u VeV-VA. Cílem kurzu je připravit vybrané poddůstojníky ve vojenské hodnosti desátník pro výkon služby ve služebním zařazení s vojenskou hodností četař až rotný pro práci nejnižších velitelů a instruktorů primární odpovědností za vedení mužstva a poddůstojníků na základních funkcích:

- s důrazem na pochopení základní podstaty, významu a místa vojenské profese ve společnosti,
- s důrazem na pochopení historického vývoje vojenství, vedení lidí, vojenskou etiku,
- s důrazem na dosažení základních kompetencí pro přímé velení a řízení, včetně schopnosti převzít odpovědnost za své podřízené.

Délka kurzu je devět týdnů a je určen pro poddůstojníky všech oborů, odborností a specializací s vojenskou hodností desátník, s minimálně středním vzděláním

a výučním listem, kteří byli vybráni ke jmenování do vojenské hodnosti četař, úspěšně absolvovali základní přípravu a splnili minimální praxi ve služebním poměru dva roky (s výjimkou specialistů, kteří jsou po absolvování základní přípravy předurčení pro přímý vstup do praporčického sboru).

Základní praporčický kurz

Cílem kurzu je připravit vybrané poddůstojníky ve vojenské hodnosti rotný na výkon služby na velitelském služebním zařazení s vojenskou hodností rotmistr až praporčík pro práci velitelů, instruktorů, specialistů a pracovníků štábů na základním stupni velení a organizační úrovni s primární odpovědností za komplexní řízení a velení přímým podřízeným velitelům a specialistům:

- s důrazem na pochopení důležitosti vojenské profese ve společnosti,
- se zaměřením na pochopení schopnosti aplikovat získané znalosti a dovednosti do výcviku mužstva a poddůstojníků,
- s důrazem na dosažení schopnosti přijímat a navrhnout opatření k zlepšení procesů a činností,
- se zaměřením na dosažení schopnosti samostatně se rozhodovat v míru i v boji ve služebních zařazeních odpovídajících dané hodnosti.

Délka kurzu je 12 týdnů a je určen pro poddůstojníky s vojenskou hodností rotný, s úplným středoškolským vzděláním, kteří byli vybráni ke jmenování do vojenské hodnosti nadpraporčík. Je společný pro všechny obory, odbornosti a specializace. Vstupní podmínkou je úspěšné absolvování poddůstojnického kurzu a stupeň jazykové znalosti AJ dle STANAG 6001 na úrovni minimálně SLP 1111.

Vyšší praporčický kurz

Cílem kurzu je připravit vybrané příslušníky praporčického sboru OS ČR ve vojenské hodnosti praporčík pro výkon služby na služebních místech se stanovenou vojenskou hodností nadpraporčík pro práci vrchních praporčíchů, hlavních instruktorů a hlavního praporčíka s primární odpovědností za organizaci, odborný dohled a vedení mužstva, poddůstojníků a praporčíchů a odbornou pomoc veliteli a jeho štábu:

- se zaměřením na výcvik a péči o vojáka,
- s důrazem na pochopení operačního významu způsobů vedení vojenských operací, systému velení a řízení jednotkám,
- se zaměřením na znalost základních plánovacích a rozhodovacích procesů,
- s důrazem na dosažení orientace v základní problematice mezinárodní bezpečnosti a mezinárodních vztahů.

Délka kurzu je 13 týdnů a je určen pro praporčíky s vojenskou hodností praporčík, s úplným středoškolským vzděláním, kteří byli vybráni ke jmenování do vojenské hodnosti nadpraporčík. Je společný pro všechny obory, odbornosti a specializace. Vstupní podmínkou je úspěšné absolvování základního praporčického kurzu, požadovaná praxe u OS ČR a stupeň jazykové znalosti AJ dle STANAG 6001 na úrovni minimálně SLP 2222. Příslušníci praporčického sboru absolvují kurz před jmenováním do vyšší vojenské hodnosti. Jednotlivé kurzy jsou provázány přezkušováním, ať už formou testování, zpracováváním seminářních prací či postupovými zkouškami. Studijní výsledky posluchačů jsou pak zaznamenány a předány k mateřským útvarům, a to i s doporučením garanta kurzu pro další kariéru vojáka.

Výhled do budoucna

Jeden z hlavních úkolů Úseku kariérové přípravy poddůstojníků a praporčíchů je stabilizovat průběh kurzů a nastavit tak stejný standard výuky pro posluchače jednotlivých běhů. Vzhledem k potřebám armády v rámci kariérového vzdělávání poddůstojníků a praporčíchů bude v budoucnu nevyhnutelné rozšiřování výuky, jak do počtu absolventů, tak i stálého stavu zabezpečujícího tyto kurzy. Příprava jako celek je konzultována s vrchním praporčíkem AČR Petrem Seifertem, který jednotlivé kurzy pravidelně navštěvuje a účastníkům věnuje maximum pozornosti. Při návštěvě nově vzniklého poddůstojnického kurzu vojákům vysvětlil pravidla hodnocení, ale objasnil i důvody potřeby pracovat efektivně a vést kvalitní, ucelenou agendu o podřízených. „Vzhledem k tomu, že proces provedení služebního hodnocení může za velmi specifických podmínek vyústit v ukončení služebního poměru vojáka pro nezpůsobilost pro další výkon služby, je na místě připomenout nejvyšším velitelům, že se jedná o velmi důležitý proces, který není možno vnímat jako zbytečnou byrokracií. Pro některé velitele to může znít tvrdě, ale velitel, jenž toto vnímá jako neřešitelný problém, by měl svůj postoj buď rychle přehodnotit, nebo uvolnit místo velitele jinému vojákovi, který roli hodnocení chápe naprosto přesně,“ uvedl na kurzu vrchní praporčík Petr Seifert a jasně tím ukázal na jeden z prvků, který nesmí poddůstojníci zanedbávat, což je ovšem i důrazně zmiňováno v osnovách kurzů.

Text: prap. Adam Kopecký, Michal Voska, foto: Michal Voska

Kontrakt století: Polsko nakupuje houfnice Krab za miliardy

Polská vláda podepsala se zástupci polské firmy Huta Stalowa Wola (HSW) obří kontrakt na dodávku 96 samohybných pásových houfnic Krab. Cena rekordní zakázky dosahuje 4,65 miliardy zlotých (28,3 miliardy Kč).

Dlouhá cesta k polské samohybné houfnici

V současnosti se polská armáda spoléhá především na 111 kolových samohybných houfnic Dana ráže 152 mm československé výroby. Mimo to ve výzbroji polské armády najdeme 324 pásových samohybných sovětských houfnic 2S1 Gvozдика ráže 122 mm – 198 houfnic je v aktivní službě, zbytek je v nejasném technickém stavu uložení ve skladech.

Polská armáda se již 20 let snaží pořídit nové dělostřelecké systémy ráže 155 mm. Náš severní soused ale nechtěl koupit houfnice přímo od zahraničního výrobce, ale snažil se především získat technologie pro výrobu houfnic přímo v Polsku.

Tento přístup se v Polsku nazývá neoficiálně „polonizace“. Polsko motivuje zahraniční firmy využívat v maximální míře polský průmysl, buď využitím polských technologií, nebo ideálně přenesením výroby (včetně licenční výroby) do Polska.

Pro samohybnou houfnici Krab Polsko vybralo věž z britské houfnice AS90 a francouzskou hlavň ráže 155 mm (délka 52 ráží). Věž houfnice Krab měla být původně umístěna na polský pásový podvozek UPG-NG (Uniwersalna Podwozia Gąsienicowa Nowej Generacji).

Houfnice Krab se stanou organickou součástí divizních palebných modulů DMR (Dywizjonowy Modul Ogniowy) Regina. První moduly Regina polská armáda očekávala již v roce 2003. Nicméně kvůli nedostatku financí a dlouhodobým technickým

problémům s UPG-NG program nabral značné zpoždění. Polská armáda nakonec pro houfnici Krab zvolila na základě polských požadavků upravený pásový podvozek z jihokorejské samohybné houfnice K9. Licenční práva na výrobu podvozku získala polská HSW.

Dlouhá odysea polských dělostřelců je tedy u konce – polské ministerstvo obrany objednalo čtyři DMR Regina za 4,65 miliardy zlotých. Všechny čtyři moduly polská armáda získá mezi roky 2018 až 2024. Jedná se o největší zbrojní kontrakt polského průmyslu všech dob.

Do roku 2024 ale polská armáda získá pět palebných modulů Regina. Polská armáda má totiž již ve výzbroji osm houfnic Krab na problematickém podvozku UPG-NG. Mimo tento kontrakt (čtyři DMR Regina) proto polský průmysl získá od jihokorejské Hanwha Techwin dalších 24 kompletních podvozků. Věž z houfnice Krab na podvozku UPG-NG budou přesazeny na jihokorejské podvozky a HSW postaví 16 nových houfnic Krab. Do konce roku 2017 tak polská armáda získá jeden plně vybavený palebný modul Regina (24 houfnic Krab). Dodávky v úvodu zmíněných čtyř DMR Regina začnou v roce 2018. I v této smlouvě Hanwha Techwin dodá 12 kompletních podvozků – zbývajících 84 podvozků vyrobí v licenci HSW.

V Polsku jsou vyráběny všechny klíčové konstrukční uzly houfnice Krab s jedinou výjimkou – hlavně se vyrábí ve Francii. Nicméně cílem polské vlády je rovněž zajistit výrobu hlavní v Polsku. „Gratulujeme mnoha lidem, kteří se zasloužili o to, že polská armáda získá vybavení vyráběné v Polsku a aby polský zbrojní průmysl byl hlavním dodavatelem pro polskou armádu. Jde o směr, na který jsme se vydali před několika lety. Jde o velmi důležitý moment, ale je třeba zdůraznit, že v příštích letech chceme realizovat více podobných projektů. Zdůrazňuji, že vládní prioritou je rozvoj hospodářství založený na obnově průmyslu, polské výrobě a propojení všech těchto odvětví tak, aby vojenský průmysl byl hybnou silou polské ekonomiky,“ uvedla při slavnostním podpisu Beata Szydło, polská předsedkyně vlády.

Nejsilnější dělostřelectvo v Evropě?

Celkově polská armáda získá 120 samohybných houfnic Krab. Jeden DMR Regina se skládá z 24 houfnic Krab (tři baterie po osmi houfnicích), tři velitelsko-štábních vozidel, osmi velitelských vozidel (pro různé stupně velení), šesti muničních vozidel a jednoho servisního vozidla.

Krab dokáže vést trvalou palbu rychlostí šest ran za minutu. Jedna baterie osmi houfnic tak dokáže během tří minut (délka palebného přepadu) protivníka zasypat 144 střelami ráže 155 mm na vzdálenost až 40 km. Krab celkově pojme 40 střel a 48 kusů prachových náloží. Polská armáda navíc pro své nové houfnice plánuje nakoupit značné množství munice, včetně přesné munice s koncovým navedením na cíl.

Hmotnost houfnice Krab je 48 t a pohání jí diesellový motor o výkonu 735 kW. Dojezd s interními nádržemi je 400 km a maximální rychlost na pevné cestě 60 km/h. Na velké vzdálenosti budou houfnice samozřejmě dopravovány po železnici nebo na podvalnicích silničních tahačů.

Avšak nákupem houfnic posilování dělostřelectva polské armády nekončí. Polská armáda navíc získá 64 samohybných kolových minometů Rak ráže 120 mm organizovaných do osmi minometných rot. V letošním roce polská armáda získá první rotu. Poslední dodávky jsou naplánovány na rok 2020. Polsko rovněž připravuje modernizaci samohybných houfnic Dana, nákup 168 lehkých kolových houfnic Kryl ráže 155 mm (7 divizních modulů) na podvozek polského nákladního automobilu Jelcz a nákup 54 moderních raketometů Homar (od roku 2019, 3 divizní moduly), rovněž na podvozek Jelcz.

Výše uvedený počet jasně ukazuje, že polská pozemní armáda bude mít v nejbližších letech nejpočetnější a nejmodernější dělostřelecké jednotky v Evropě. V síle svého dělostřelectva Polsko překoná i armádu Velké Británie a Francie. I když se v minulosti ozývaly hlasy o umenšení role dělostřelectva, konflikt na východní Ukrajině ukázal jeho nezastupitelnou roli (včetně raketometů). Právě dělostřelectvo (houfnice i raketometry) mají na svědomí 80 % mrtvých ukrajinských vojáků.

Za pozornost stojí otevřená podpora polského obranného průmyslu Varšavou. Polská vláda díky trvání na polonizaci subvencuje vlastní průmysl a dělá ho systematicky konkurenceschopnějším na světových trzích. Jak vidno na případě samohybných houfnic, Varšava raději počká 20 roků na vlastní průmysl, než aby nakoupila hotový produkt ze zahraničí.

Připravil: Jan Grohmann,
foto: Huta Stalowa Wola

M1200 Armored Knight

Po invazi do Iráku v roce 2003 se začalo jasně projevovat, že americké pozemní síly nejsou adekvátně připravené a vybavené na dlouhý konflikt s místními povstaleckými skupinami. Dělostřelecký průzkum v té době u lehkých pěších jednotek zajišťovaly především automobily M707 Knight zkonstruované na bázi stroje M1025A2 HMMWV, u obrněných a mechanizovaných formací potom těžší pásová vozidla M981 FISTV (Fire Support Team Vehicle) vycházející z obrněného transportéru M113, konkrétněji jeho protitankové verze M901 ITV (Improved TOW Vehicle).

Když později začal M707 Knight používat balisticky z odolněnou variantu „Humvee“ označovanou M1114 UAH (Up-Armored HMMWV), nešlo o adekvátní řešení. Ztráty amerického personálu v Iráku hrozivě narůstaly a začalo být jasné, že je potřeba urychleně najít lépe chráněnou platformu, která by mohla převzít úlohu Knightu.

Tímto vozidlem se měl stát M1200 Armored Knight, jehož výrobu schválili odpovědní funkcionáři US Army koncem roku 2006. Jeho vznik proběhl velmi rychle, neboť šlo v podstatě pouze o integraci potřebného průzkumného vybavení na tehdy do služby zaváděný obrněný automobil M1117 ASV (Armored Security Vehicle) a o některé další

Vozidlo M1200 Armored Knight bylo zavedeno do výzbroje US Army mezi lety 2008–2013 v počtu 465 kusů.

nezbytné úpravy. Typ M1200 je speciálně uzpůsoben k lokalizaci a zaměřování nepřátelských pozemních cílů a navedení přesné i normální dělostřelecké nebo letecké munice pro jejich následné zničení. Z důvodu standardizace se americké pozemní síly rozhodly vybavit Armored Knight stejnou aparaturou MEP (Mission Equipment Package), jaká se nalézá ve vozidlech M7 BFIST (Bradley FIST Vehicle) a M1131 FSV (Fire Support Vehicle), jež v první dekádě nového milénia nahradila zastaralé stroje M981 FISTV v rámci „pásových“, respektive „kolových“ brigád mechanizovaného vojska.

Lehké obrněné průzkumné vozidlo M1200 Armored Knight bylo zavedeno do výzbroje US Army v roce 2008, přičemž celkem vzniklo 465 exemplářů. Prvními svazky, jež obdržely

Výcvik osádky Armored Knightu. Na vrchní části přístroje FS3 je umístěn modul LDM z výnosné pozorovací a ozařovací soupravy AN/PED-1 LLDR. Dobře patrná je také balistická ochrana operátora průzkumného vybavení, řešená štítem na lafetě kulometu a ochrannými segmenty kryjícími boky a zadní polosféru.

Kromě již zmíněné výbavy se ve vozidle M1200 nachází také výnosná pozorovací a ozařovací souprava AN/PED-1 LLDR (Lightweight Laser Designator Rangefinder). Jejimi hlavními součástmi jsou lokátor cílů (Target Locator Module, TLM) a laserový ozařovač (Laser Designator Module, LDM). TLM v sobě zahrnuje termovizní přístroj, denní kameru, elektronický displej, digitální magnetický kompas, přijímač GPS a modul pro export a následný přenos zjištěných údajů. Kromě možnosti navedení laserem řízené munice tudíž může operátor LLDR zjišťovat souřadnice nepřátelských pozic také pro dělostřelecké náboje M982 Excalibur, rakety GMLRS a letecké pumy JDAM.

100 km/h. Objem palivových nádrží činí 190l, což při rychlosti 64 km/h zabezpečuje dojezd na vzdálenost okolo 710 km.

Typ M1200 překonává svahy o sklonu 60% a bočním náklonu 30%, dále horizontální a vertikální bariéry široké až 0,46 m, respektive vysoké 0,56 m. Nemá schopnost plavat, ale dokáže bez přípravy brodit vodní překážku hlubokou nanejvýš 1,5 m.

Dušan ROVENSKÝ, foto: US DoD

tento nový prostředek, se staly 10. horská, 1. jízdní, 1. a 3. pěší a 82. výsadková divize. Produkce skončila v roce 2013, kdy výrobní linku opustilo posledních 51 kusů. Na jeho produkci spolupracuje hned několik firem – korbu a podvozek montuje Textron Marine & Land Systems, pozorovací aparaturu dodává Raytheon, inerciální navigační jednotka pochází z portfolia Honeywell a výpočetní techniku a integraci veškerého vybavení zabezpečuje DRS Technologies, Inc.

Zásadní změnou oproti běžné variantě M1117 ASV byla demontáž nepotřebné věže s 12,7mm kulometem M2HB a automatickým granátometem Mk.19 ráže 40 mm. Na její místo bylo osazeno chráněné střelecké stanoviště s lafetou pro zbraně M2HB nebo M240B, tvořené pancéřovaným štítem a doplňkovými segmenty bránícími zásahům obsluhy také z boků a zadní polosféry. Kromě zbraně je zde umístěn kombinovaný multispektrální pozorovací přístroj FS3 (Fire Support Sensor System), který slouží k lokalizaci, identifikaci a zjišťování souřadnic nepřátelských cílů. Tomu u FS3 napomáhají pokročilé senzory – FLIR (Forward Looking InfraRed) druhé generace pro pozorování v noci a za snížené viditelnosti, denní kamera a laserový dálkoměr. Zatímco FLIR dokáže zobrazovat zorné pole o velikosti 8×4,5° či 2,6×1,6°, u přístroje pro denní pozorování jsou tyto hodnoty 6×4,5° a 2×1,5°. Snímatelný modul s laserovým dálkoměrem umístěný na FS3 a propojitelný s ním zjišťuje cíle vzdálené nejvíce 19 995 m přesností ±5 m.

Mimo to jsou stroje M1200 Armored Knight vybaveny kombinovanou INS/GPS navigací, výpočetními stanicemi (z toho jednou přenosnou) pro zpracování a ukládání získaných informací o cílech, řídicí jednotkou elektrické soustavy, vždy po jedné radiostanici AN/VRC-90F/AN/VRC-92F, AN/VRC-104(V)3 a AN/PSC-5, systémem sledování vlastních sil FCB2 (Force XXI Battle Command Brigade and Below) nebo BFT (Blue Force Tracker), grafickým rozhraním umístěným na pracovišti řidiče a vozidlovým interkomem. Přesuny po setmění usnadňuje pasivní přístroj nočního vidění řidiče AN/VAS-5, který má zorné pole 40×30°.

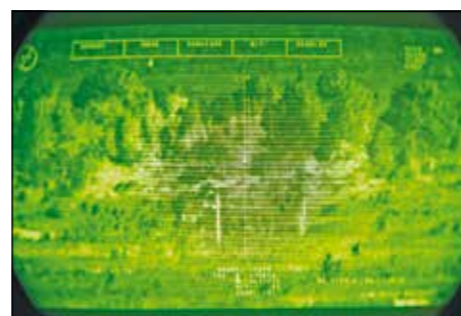
Korba stroje M1200 je svařena z plátů válcované homogenní pancéřové oceli o nspecifikované tloušťce, odolávající zásahům z ručních zbraní a střepinám z blízkých explozí dělostřeleckých a minometných granátů. Délka Armored Knightu dosahuje 6 071 mm, jeho šířka 2 591 mm a světlá výška 460 mm. Rozvor náprav má 3 800 mm a minimální poloměr otáčení vozidla činí 16,7 m. Bojová hmotnost obrněnce je asi 13 600 kg. Jeho osádka sestává ze tří osob – řidiče-radiooperátora v hodnosti vojína, operátora (specialista) a velitele (seržant).

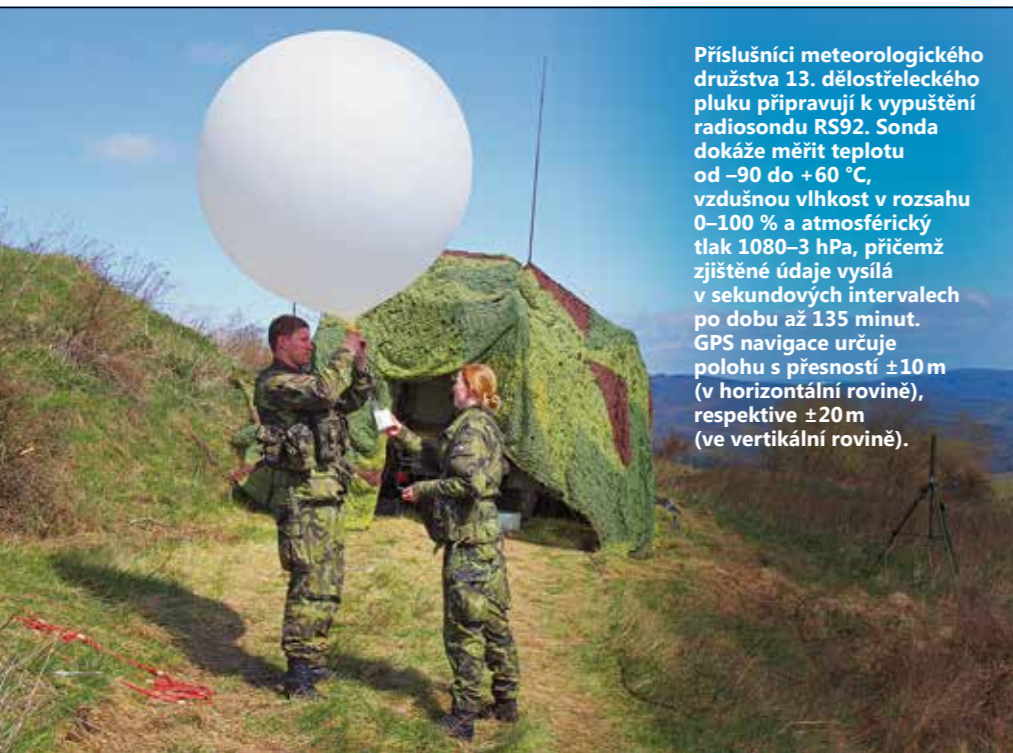
Pohonnou jednotku tvoří vznětový řadový šestiválec Cummins 6CTA8.3 o výkonu 194 kW při 1 900 ot/min propojený se samočinnou převodovkou Allison MD3560, která má šest rychlostních stupňů vpřed a jeden vzad. Nejvyšší točivý moment motoru 1 123 Nm při 1 300 ot/min se přenáší na nezávisle zavěšená kola s vinutými pružinami, osazená pneumatikami Michelin 14.00R20 XZL a vybavená dojezdovými vložkami Hutchinson. Maximální rychlost na zpevněné komunikaci dosahuje

Každé brigádní bojové uskupení US Army má ve své struktuře tým dělostřeleckého průzkumu COLT (Combat Observation and Lasing Team) se čtveřicí vozidel Armored Knight.

Detail na ovládací prvky a okulár kombinovaného multispektrálního pozorovacího přístroje FS3. Na pravém snímku obraz z noční větve aparatury.

Príslušníci meteorologického družstva 13. dělostřeleckého pluku připravují k vypuštění radiosondy RS92. Sonda dokáže měřit teplotu od -90 do $+60$ °C, vzdušnou vlhkost v rozsahu 0–100 % a atmosférický tlak 1080–3 hPa, přičemž zjištěné údaje vysílá v sekundových intervalech po dobu až 135 minut. GPS navigace určuje polohu s přesností ± 10 m (v horizontální rovině), respektive ± 20 m (ve vertikální rovině).

Dělostřelectvo AČR s novým meteorologickým vybavením

Hydrometeorologické zabezpečení představuje důležitý prvek při řadě činností soudobých armád. Informace o počasí a jeho dalším vývoji jsou zásadní pro činnost letectva, skupin ženijního či radiálního a chemického průzkumu nebo seskoky výsadkářů. Stejně tak mají hodnoty jako teplota, směr a rychlost větru, atmosférický tlak nebo vzdušná vlhkost podstatný vliv na přesnost dělostřelecké palby.

Proto není příliš překvapivé, že malé meteorologické jednotky působí v Armádě České republiky i u útvarů vyzbrojených 152mm samohybnými kanonovými houfnicemi vz. 77 Dana. V organizační struktuře 13. dělostřeleckého pluku sídlícího v posádce Jince jsou zařazena celkem tři meteorologická družstva – vždy po jednom u baterie STAR (Surveillance, Target Acquisition, Reconnaissance – sledování, zjišťování cílů a průzkum) a 131. a 132. dělostřeleckého oddílu. Každé z nich se sestává ze čtyř osob – velitele, operátora a dvou řidičů.

K tomu, aby tyto vybraní a speciálně výškolení vojáci mohli plnit svou roli, ale potřebují odpovídající vybavení. Od poloviny 90. let minulého století se při zjišťování stavu počasí mohli spolehnout na radiotheodolit RT20 s výstupní jednotkou Marwin MW12, vyráběný finskou společností Vaisala. Tento komplet byl přepravován dvojicí středních nákladních terénních

Obsluha výpočetní jednotky Marwin MW32 při programování sondy RS92 před jejím vypuštěním. Typ RS92 se vyznačuje možností autodestrukce zabudované elektroniky pomocí elektrického zkratu, k jehož vzniku se používá zbytkující energie v připojené baterii. Tuto funkci používali čeští meteorologové mj. při svém nasazení v Afghánistánu, kde reálně hrozilo, že elektronické komponenty ze sond využije nepřítel k výrobě nástražných výbušných zařízení.

automobilů Praga V3S se skříňovými nastavkami. Zatímco jeden obsahoval samotná meteorologická zařízení a přístroje, další se primárně využíval jakožto přepravník tlakových lahví s vodíkem sloužícím k plnění balonů nesoucích radiosondy.

Největším nedostatkem radiotheodolitu RT20, zavedeného v současné době u dělostřelectva, byla technická i morální zastaralost. Ani použitý software a rychlost použití již neodpovídaly aktuálním světovým trendům. Nedostupnými se navíc v posledních letech staly některé hardwarové komponenty, neboť produkce používaných radiosond RS 80-67 skončila již v roce 2010.

Z výše uvedených důvodů proběhla pod vedením oddělení dělostřelectva Sekce rozvoje a plánování schopnosti MO v roce 2015 modernizace čtyř systémů radiotheodolitu RT20 na standard RT20A. Díky tomuto upgradu se výrazným způsobem zvýšila kvalita přístrojového vybavení a prodloužila technická životnost celého meteorologického kompletu (včetně dostupnosti zákaznické podpory ze strany výrobce) až do roku 2025. Taktéž byla zajištěna možnost vyhodnocování klimatických podmínek jak se stávajícími radiosondami, tak i s novými typy RS92-D a RS92-SGP či perspektivními RS41-D a RS41-SGP.

Co se ale vlastně skrývá pod poněkud tajemným názvem „radiotheodolit RT20A“? V podstatě se jedná o soustavu čtyř pasivních antén (každá o celkové výšce 2 300 mm a hmotnosti 172 kg), sledujících automaticky pohyb radiosond v atmosféře. Individuální anténa se díky zabudovaným servomotorům natáčí do směru a výšky, v níž se právě nachází vypuštěná radiosonda, a na základě propočtu změn elevace i azimutu předává data o poloze pro výpočet polohy radiosondy v prostoru a přijímá hodnoty meteorologických veličin měřených vlastní radiosondou. Velkou výhodou

Pozemní meteostanice MAWS201M Tacmet propojená s počítačem MW32 je vybavena teleskopickým stožárem, jehož výška se dá nastavit od 1,8 do 3,6 m. V případě potřeby lze navíc Tacmet doplnit o desetimetrový stožár. Teplotní rozsah měření stanice se pohybuje od -50 do $+60$ °C, maximální zaznamenávaná rychlost větru dosahuje 35 m/s (tedy 126 km/h). Hmotnost systému v základní konfiguraci je 42 kg.

je plně pasivní provoz bez vyzařování elektromagnetického pole, což případnému protivníkovi výrazně ztěžuje odhalení pozice meteorologické jednotky v terénu.

RT20A se vyznačuje přesností měření v souladu s normou STANAG 4082 METCM (u elevace více než 17° je odchylka menší než 1 m/s; při elevaci do 15° dosahuje maximální chyba stále ještě příznivých 1,5 m/s) až do výšky 20 km. Celý radiosondažní systém tvoří desítky podsestav uložených v z odolněných přepravních bednách, které může přenášet dvojice osob. Vybalení a sestavení anténní sady zabere vycvičené dvoučlenné obsluze méně než 15 minut. Do RT20A byl také v rámci modernizace vestavěn náklonometr, který je schopen provádět korekce uvodorovnění vlastní antény v rozmezí $\pm 8,5^\circ$.

Kromě vylepšení RT20 se v rámci AČR dočkaly obměny také vyhodnocovací jednotky Marwin MW12, což jsou vlastně z odolněné počítače. Tyto přístroje byly nahrazeny nejnovějším typem Marwin MW32 (o rozměrech 430 x 380 x 280 mm a hmotnosti 22 kg), založeném na 1,5GHz procesoru COM Express PC s 2GB paměťovým modulem SO-DIMM a ukládajícím informace na interní 8GB SSD disk. MW32 se ovládá prostřednictvím uživatelského rozhraní tvořeného TFT LCD SVGA displejem s úhlopříčkou 8,4 palců, deseti funkčními

tlačítky a alfanumerickou klávesnicí. Jakožto operační systém používá nejnovější typ Marwinu prostředí Windows Embedded Standard 2009. Velkou výhodou nového MW32 je možnost automatického generování standardizovaných zpráv v souladu s normami NATO. Tyto informace mohou následně využívat rozličné vojenské odbornosti – tedy nejen dělostřelci, ale např. také meteorologové, chemici nebo letci.

Kromě pasivní anténní soustavy RT20A se navíc dá k MW32 připojit i všesměrová kombinovaná přenosná anténní soustava CG31. Ta se skládá z helické UKV antény (pracující v rozsahu 400–406 MHz) se zesilovačem a přijímačem GPS signálu pro snadné určování polohy. Výška antény ve složeném stavu je 1 695 mm, hmotnost včetně 20m propojovacího kabelu činí 10,5 kg. Výhodou CG31 oproti RT20A je vyšší přesnost měření, neboť se jedná o aktivní vysílací systém. Nevýhodou je naopak snadná zjistitelnost a zaručitelnost nepřátelskými prostředky elektronického boje.

Pro měření přízemních meteorologických hodnot byl AČR v rámci modernizačního balíčku dodán i systém MAWS201M Tacmet v základní variantě, v níž měří tlak, rychlost a směr větru, vlhkost a teplotu, s možností napájení ze solárního panelu, baterie automobilu nebo ze sítě 230V. V případě potřeby může být meteostanice MAWS201M navíc rozšířena o další senzorické vybavení, jako např. aparaturu pro měření výšky a stupně oblačnosti, dohlednosti, namrzajícího deště apod.

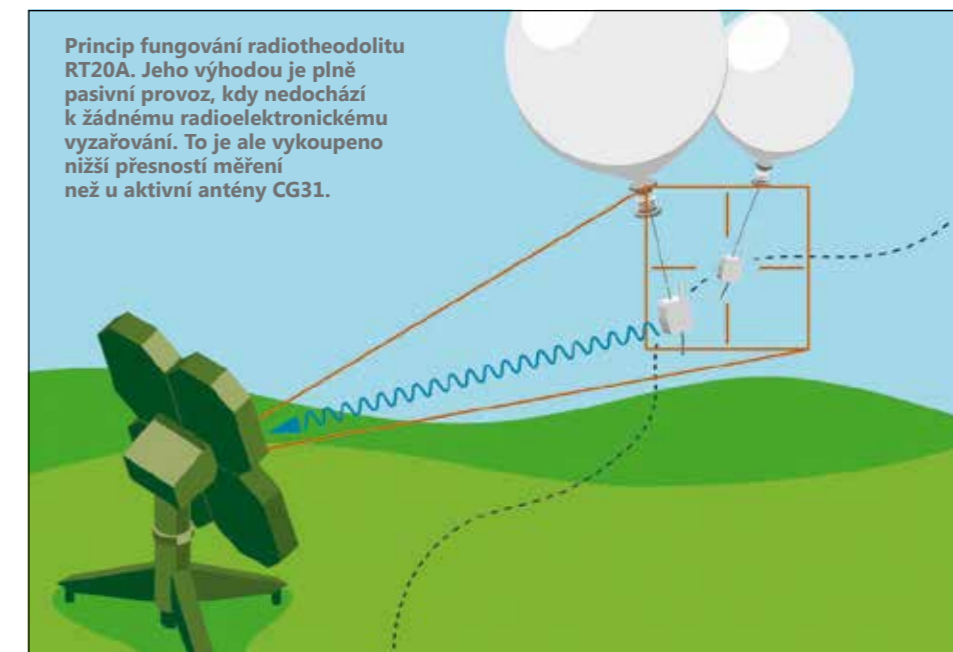
V loňském roce navíc vznikl projekt, který počítá s budoucí integrací meteorologického sondážního systému na kolové vozidlo kategorie VZV-SP (vojenské zvláštní vozidlo – speciální prostředek) s celkovou hmotností do 12t a na tažený jednoosý přírůstek kategorie do 3,5t, sloužící pro umístění

Anténní stožár CG31 se skládá z helické UKV antény se zesilovačem a dodatečně antény pro příjem GPS signálu.

radiotheodolitu RT20A. Montáží na takovéto prostředek, jenž má navíc mít základní balistickou a protistřepinovou ochranu, by dělostřelectvo AČR výrazným způsobem zvýšilo mobilitu svých meteorologických družstev. Zároveň by se snížil čas potřebný k rozvinutí a zahájení činnosti celého kompletu. Instalace na vozidlo taktéž oproti současnosti zrychlí zadávání meteorologických dat do systému řízení palby a zlepší se i pracovní podmínky obsluhy meteorologického prostředku.

Dušan ROVENSKÝ, foto: autor, Vaisala

Princip fungování radiotheodolitu RT20A. Jeho výhodou je plně pasivní provoz, kdy nedochází k žádnému radioelektronickému vyzařování. To je ale vykoupeno nižší přesností měření než u aktivní antény CG31.

Certifikační cvičení na misi v Mali prověřilo vojáky z Hranic

Sahel

Scénář s řadou incidentů, demonstrací a vypjatých chvil znamenal pro vojáky náročnou přípravu na skutečné situace, které je mohou v misi EUTM v Mali potkat. Srubový tábor ve Vyškově simuloval prostředí velitelství mise v Bamaku, včetně bezpečnostních aspektů ochrany.

„Cílem letošního odborně-taktického a zároveň certifikačního cvičení Sahel bylo prověřit schopnosti jednotky devátého úkolového uskupení k zahájení plnění úkolů v této výcvikové misi. Jedná se především o činnost spojené s ochranou velitelství výcvikové mise EUTM v Bamaku, s prováděním doprovodů velitele a štábu mise a částečně i výcvikem maliské armády,“ uvedl velitel úkolového uskupení kapitán Bedřich Hýža ze 71. mechanizovaného praporu 7. mechanizované brigády Hranice, jejichž 40 příslušníků tvoří jádro uskupení.

Reálné náměty

Námět cvičení vychází vždy z aktuální situace v místě nasazení, je postaven i na čerstvých zkušenostech příslušníků předchozích jednotek. Základem je přitom připravit vojáky na všechny situace, které mohou nastat, tedy od rozběsněného davu, ošetření raněných, až po bombový útok na základnu. Incidenty se odehrávaly jak na srubovém táboře (MHQ Bamako), tak v dalších částech vojenského výcvikového prostoru Březina. Do cvičení byli zapojeni také

příslušníci kurzu základní přípravy aktivní zálohy pod vedením svých instruktorů. Tato jednotka v prostorách imitovala příslušníky maliské armády a ochranné směny Securicom. Příslušníci AZ si tak v praxi vyzkoušeli nejen strážní službu při ochraně základny, ale zároveň měli možnost stát se součástí závěrečné přípravy vojenských profesionálů do zahraniční operace – stát po jejich boku, sledovat jejich činnost, reakce při incidentech a další plnění úkolů, které je v operaci čekají.

Znalost tamních zvyků

Vojáci musí vědět nejen, jak se chovat v odlišném podnebí, kde místo větru a mrazu, který panoval ve Vyškově, je několik desítek stupňů nad nulou, ale také musí znát kulturu místních obyvatel. Velikou roli v Mali hraje kupříkladu animismus, strach z duchů a případně i strach z fotoaparátů. Kupodivu větší než ze zbraní. Fotoaparát totiž vnímá část obyvatelstva jako zloděje duše. Fotografii ukradnete duši a to je zcela nepřijatelné. Důležité je i znát tamní náboženství, kde je z 90% zastoupen islám a jediným neislámským (převážně animistickým) etnikem

jsou Dogoni, obývající jihozápadní část země při hranicích s Burkinou Faso. Francouzštinou několik vojáků v jednotce vládne a i tím si značně ulehčí svoji úlohu. Nutno podotknout, že v Mali není problém se domluvit ani anglicky.

Úloha mentorů

Nezahálel ani tým mentorů, když každé ráno dojížděli jeho členové do Koulikoro (v tomto případě kasárna Dědice) k výcviku maliské armády, s níž cvičí převážně taktiku a střelbu, včetně metodiky používání zbraní. Jejich dohled znamenal kýžené odborné vedení specialistů se zkušenostmi z řady misí. Únava, naříkání či chmurné myšlenky, na to zde prostor nebyl. Tým na obou stranách, tedy vojáků v přípravě na misi a jejich mentorů, odvedl špičkovou práci a souhru, která dává tušit vynikající výsledky v reálném nasazení. Na závěr cvičení velitel 9. ÚU EUTM Mali kapitán Bedřich Hýža obdržel certifikát o připravenosti jednotky plnit operační úkol v prostoru nasazení. Tato rotace vystřídá vojáky pod vedením kapitána Romana Petra. Čekají je vysoké teploty přesahující třicet stupňů, prašné prostředí a nestabilní bezpečnostní situace. S tím vším se musí vyrovnat, a i proto jsou certifikační cvičení jako Shield, Sahel a další tak potřebná.

Text a foto: Michal Voska

Připravenost prověří VITAL SWORD

4. brigáda rychlého nasazení patří k bojovým jednotkám AČR, jejichž jádro tvoří vojáci vycvičení a připravení k okamžitému nasazení, a to jak u nás doma, tak v zahraničí. Jak důležitý byl v rámci výcviku pro brigádu minulý rok a co čeká červené barety letos, o to se s námi podělil plukovník Roman Náhončík, velitel 4. brigády rychlého nasazení.

„Jedním z hlavních úkolů v minulém roce bylo pro brigádu udržet schopnosti 4. brigádního úkolového uskupení a provádět výcvik na úrovni četa a u 43. výsadkového praporu do úrovně rota,“ říká plukovník Náhončík.

Ochrana České republiky prioritou

Dalším významným mezníkem byla rozvíjející se spolupráce s 37. mechanizovanou brigádou německé armády v rámci cvičení Stolzer Weittiner za účasti štábu 41. mechanizovaného praporu a dále pokračující spolupráce s 1. německo-nizozemským sborem (1. GNC) při cvičení Truthful Sword a Ultimate Sword. „Společná cvičení pomohla zejména štábu rozvíjet schopnosti plánovat a řídit operaci v mnohonárodním prostředí,“ informuje dále velitel 4. brigády rychlého nasazení.

Prioritou v oblasti přípravy jednotek se stal návrat ke klasickému vedení kinetické opera-

ce dle článku 5 Washingtonské smlouvy (WS), tedy obraně státního území České republiky. V souvislosti s vývojem událostí v Evropě se brigáda velmi intenzivně podílela na spolupráci s Policií ČR při znovuzavedení kontrol na státní hranici a ochraně obyvatel proti teroristickému útoku, a to především ve velkých městech. Významná byla i spolupráce 43. výsadkového praporu se 173. výsadkovou brigádou armády Spojených států v rámci rotního taktického cvičení Sky Soldier I, které bylo zaměřené na zasazení RÚU padákovým výsadkem a ovládnutí letiště Hradčany. Oboustranné cvičení prokázalo schopnost integrace naší výsadkové jednotky do sestavy jednotky NATO a především přispělo k navázání další spolupráce v oblasti výcviku výsadkových jednotek nejen na teritoriu České republiky, ale i v zahraničí.“

Afghánistán, Mali

Mimo tyto úkoly nelze opomenout působení jednotek 4. brigády rychlého nasazení v zahraničních operacích, kdy 43. výsadkový

prapor splnil všechny stanovené úkoly v rámci mise Resolute Support na území Afghánistánu v sestavě posílené strážní rotě BAF a 44. lehký motorizovaný prapor v rámci nasazení jednotek EU na území Mali.

Výcvikový rok 2017

Letošní rok se stává rokem potvrzení dosažených požadovaných schopností z roku 2014. Prioritou se stává příprava brigády k naplnění článku 5 Washingtonské smlouvy, pokračování ve spolupráci s jednotkami 37. mechanizované brigády německé armády a 173. výsadkové brigády armády Spojených států. Budeme se nadále podílet na úzké spolupráci s Policií ČR v oblasti kontroly a ochrany státní hranice a především na ochraně našich obyvatel před hrozbou hybridních útoků. Výcvik jednotlivce zaměříme na nově zaváděnou útočnou pušku a vozidel Pandur II ve spojení a velitelské verzi KOVV a KOVŠ. Vzhledem k plánované certifikaci velitelství 4. BÚU, 41. mpr a 43. vpr v roce 2018 je rok 2017 rokem přípravy ve všech oblastech. V polovině letošního roku bude certifikován podle manuálu CREVAL Volume VII fáze I 42. mpr a 44. Imopr, který následně zabezpečí výstavbu a nasazení 9. SR BAS v Afghánistánu. Systém výcviku je nastaven tak, aby v první polovině roku prapory cvičily do stupně rota, v druhé polovině pak do stupně prapor, a to zejména u 41. mpr a 43. vpr, které splní v polovině roku kontrolou sladnosti praporů v rámci brigádního vyvedení v měsících srpen až září. V přípravě štábu 4. BÚU jsou naplánovány štábní nácviky a VŠC se zahraničními partnery, u 42. mpr v součinnosti s 37. mb cvičení Stolzer Weittiner I. Vyvrcholením pak bude mezinárodní cvičení Vital Sword s 1. německo/holandskou jednotkou a DSK DEU v říjnu letošního roku.

Text a foto: Jana Deckerová

A fakta

Ministři obrany České republiky a Spolkové republiky Německo Martin Stropnický a Ursula von der Leyenová podepsali během letošního února jednání ministrů obrany NATO v Bruselu dokument o takzvané afilaci 4. brigády rychlého nasazení k německé 10. obrněné divizi. Od této spolupráce očekává náčelník GŠ AČR armádní generál Josef Bečvář především nové zkušenosti a přínosem budou pro naši armádu zejména cvičení na úrovni divize, protože naším nejvyšším stupněm je brigáda. K německé 10. obrněné divizi by se měla připojit také jedna rumunská brigáda.

Představujeme přednostu Chirurgické kliniky 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Ústřední vojenské nemocnice profesora MUDr. Miroslava Rysku

Už v patnácti věděl, že bude chirurgem

Přednostu Chirurgické kliniky 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Ústřední vojenské nemocnice profesor MUDr. Miroslav Ryska, CSc., je velmi vytížený člověk. Ostatně v Ústřední vojenské nemocnici vykonává kromě přednosti jedné z nejvytíženějších klinik také náměstka ředitele pro vědu a výzkum.

Od roku 2004 do roku 2016 byl předsedou České chirurgické společnosti Jana Evangelisty Purkyně, jako předseda vedl také pět let Vědeckou radu Interní grantové agentury/IGA Ministerstva zdravotnictví České republiky a nyní je předsedou představenstva nově vzniklé Agentury pro zdravotnický výzkum při Ministerstvu zdravotnictví ČR. Jeho angažovanost v odborných chirurgických společnostech dávno přesáhla hranice republiky.

Když se zeptám dnes už bělovlasého čtyřiašedesátiletého profesora, který se v klinické práci stále orientuje na gastroenterochirurgii, zejména na onkochirurgii jater, žlučových cest a slinivky břišní, na to, jak k tomu, že se stal věhlasným chirurgem, došlo, odpoví:

„Moje rozhodnutí stát se chirurgem padlo už na gymnáziu. Vlastně už v patnácti letech jsem věděl, co chci dělat. Rozhodl jsem se stát chirurgem a chirurgem jsem. Myslím, že mě k tomu vedla snaha účinně pomáhat lidem a tento určitý náhled na život mi zůstal dodnes.“

Absolvování fakulty všeobecného lékařství skýtá množství voleb, na jedné straně teoretické a paraklinické obory, na druhé straně obory klinické. Po škole jsem se dostal na Chirurgickou kliniku tehdejší Hygienické

fakulty na pražských Vinohradech. To bylo pracoviště s velkým rozsahem činnosti. V té době tam byl ještě citit duch pana profesora Poláka. Každý kdo tam jednou pracoval, pochopil, že podmínkou celoživotní práce chirurga je se takzvaně vyškolit. Získat jakýsi výuční list,“ přiznává přednostu chirurgické kliniky profesor Miroslav Ryska a dodá:

„Poprvé člověk zjistí, co je chirurgie a odpovědnost chirurga, když začne sám sloužit na velkém pracovišti. Tady zodpovídá za vše, co je spojeno ve službě s prací chirurga – sál, urgentní příjmy, konzília. Tímhle obdobím si musí projít každý chirurg. Víte, chirurgie je vlastně celá krásná. Jenom je potřeba se připravit na to, že ne vše vede k úspěchu,

že chirurg si spíše pamatuje ty neúspěchy. Ty potom prožívá velmi intenzivně. Nemůže očekávat, že se mu všechno podaří. Pokud začne být příliš spokojený, tak je to spíš signál, že něco není v pořádku. Myslím si, že chirurg, pokud k tomu není donucen zdravotně, případně z nějakých jiných důvodů, tak úplně od chirurgie neodejde. Je to věc, která vás naprosto pohltí. Chirurg má mnohdy velmi málo času na nějaké velké přemýšlení. Musí se rychle rozhodnout a právě to je to, co chirurgy láká. Asi těžko by se potom obhajoval, že přemýšlel dlouho a proto pacient vykvrácel.“

Profesor Ryska před lety dostal nabídku podílet se na zahájení programu transplantace jater v pražském IKEMu. To už byly roky jeho chirurgické dospělosti a program byl prý výjimečně dobrý, takže mu tato práce přinášela určité zadostiučinění za roky předcházející.

„Postavení chirurgie v našich začátcích bylo trochu jiné, než dnes. Chirurgie byla tehdy daleko pevnější v kramflecích, protože co řekl tehdy profesor, to platilo. Dnes je trošičku jiná situace a autorita osobností je menší, především v tak velkých městech jako je Praha. Je jiná doba a dnešní chirurgové dělají mnohdy i s vědomím, že budou čelit obvinění od právníků a to jim jistě k nezbytnému klidu pro práci nepřidá. Chirurg se také neliší tolik od těch ostatních klinických oborů, jako tomu bylo v minulosti. Jeho odpovědnost nekončí odchodem od operačního stolu. Každé chirurgické pracoviště musí být řízeno trošičku polovojensky. Jinak by nefungovala. Míra demokracie se logicky projevuje v závislosti na šéfovi, ale rozhodnout to nakonec musí on. Výhodou je současná multidisciplinárta. Je dneska výrazně větší. Multidisciplinární tým je složen z odborníků různých disciplín a ten závěr u jednoho pacienta je závěrem tohoto týmu.“

Profesor Miroslav Ryska je také od 1. července roku 2010 náměstkem ředitele Ústřední vojenské nemocnice pro výzkum a vědu. A to je práce, která ho velmi baví. Chirurgii si prý pro její náročnost vybere jen malá část dnešních studentů medicíny. Chirurg si velmi často bere svou práci v hlavě domů, přemýšlí o tom, co ten den dělal. Navíc chirurgie je prý také krásná tím, že je týmovou prací. Dobrý chirurg prý nemůže být ten, který se jenom dívá na to, jak odoperuje a dál už se o pacienta nestará. Dnes už se prý ani nedá mluvit o tom, že se jedná o tým chirurgů, ale je to tým chirurgicko-anesteziologický, je to tým chirurgicko-gastroenterologický, je to tým chirurgicko-rentgenologický. Právě to určuje kvalitu.

„Proč naše představitele pobuřuje, že hodně lékařů odchází do ciziny, namísto toho, aby se zabývali tím, jak vytvořit podmínky pro to, aby se, až získají další zkušenosti, vrátili? Vždyť z toho můžeme jen profitovat. Já bych byl pro to, aby jich odcházelo získávat zkušenosti do zahraničí daleko víc,

A fakta

Postgraduální vzdělání:

- 2. lékařská fakulta Univerzity Karlovy – „Diagnostika a léčba krvácení do horní trávicí trubice“ kandidát lékařských věd (1983)
- Postgraduální chirurgická škola při Hammersmith Hospital – Londýn (1991)
- 2. lékařská fakulta UK. „Friendly Surgery v léčbě choledocholitiázy“ docentura z chirurgie (1992)
- 2. lékařská fakulta UK – profesor chirurgie „Chirurgická problematika transplantace jater u dospělých a u dětí“ (2004)

Zahraniční stáže a kurzy:

- Chirurgická klinika Uppsala – Švédsko
- Onkologická klinika Berlín – Buch
- Postgraduální chirurgická škola při Hammersmith Hospital v Londýně
- Chirurgická klinika Virchow Univerzity – Berlín
- Mt. Sinai Hospital – New York
- UCLA – Los Angeles

Pedagogická činnost:

- Akreditace MZ k postgraduální výuce v oboru všeobecného lékařství
- FZSP Trnavské univerzity – externí pedagog
- Výuka mediků 2. LF UK
- Školící kurzy IPVZ
- Experimentální chirurgie – 1 a 2. LF UK v Praze – školitel

ale je třeba vytvořit podmínky, aby se chtěli vrátit a ty své získané zkušenosti a dovednosti tady předávali. Obohátili by týmy, ve kterých by pracovali.“

Do Ústřední vojenské nemocnice v pražských Střešovicích se doktor Miroslav Ryska dostal v roce 2004, kdy přestoupil se skupinou spolupracovníků z Institutu klinické a experimentální medicíny. V roce 2005 se mu

podařilo založit v rámci 2. lékařské fakulty UK chirurgickou kliniku.

Jak známo tato vojenská nemocnice slouží především potřebám české armády a jedná se o nemocnici fakultního typu. Vojenští chirurgové periodicky zajišťují chirurgickou péči v rámci zahraničních misí AČR. Profesor Ryska si na přelomu let 2007 a 2008 vyzkoušel po dobu čtyř měsíců být šéflékařem 7. polní nemocnice v afghánském Kábulu a na tuto dobu vzpomíná velmi rád už prý proto, že polní nemocnice v KAIA Kábul byla nejen dobře postavena, ale i velmi dobře vybavena, a to jak z hlediska provozu, tak i z hlediska možného komfortu pro pacienty i personál.

Na dvou operačních sálech bylo možné provádět i velmi složité chirurgické a ortopedické operační výkony a pacient byl poté převezen na dobře přístrojově zabezpečenou intenzivní péči. Nemocnice disponovala též dobrým komplementem, ať již rentgenovým včetně CT a ultrasonografie, tak i laboratorním a mikroskopickým s dobře zásobenou lékárnou. Česká nemocnice měla v té době mezi spojenci velmi dobré renomé.

Profesor Miroslav Ryska přiznává, že velmi rád fotografuje. Dříve, když prý bylo více času, tak rád dělal ze svých fotografií kalendáře. Ostatně i jeho pracovnu zdobí snímky, z nichž dýchá exotika.

„Baví mne cestování a všímám si lidí. Se ženou fotíme především místní obyvatelé, což nám samozřejmě přináší potom mnohá dobrodružství. Zpětně se nám ale vybavuje, jak ti lidé na našich snímcích asi žijí. Také se snažím najít si čas na rekreační sportování. Rád se vracím na chatu v Ondřejově, která je pro mne určitou oázu duševního odpočinku,“ svěří se rtuťovitý profesor na závěr našeho povídání a s omluvou kráčí na ambulanci, kde na něho už čeká řada pacientů.

Text: Miroslav Šindelář, foto: Jan Kouba

Služba provozu pozemní vojenské techniky

Služba provozu pozemní vojenské techniky je součástí logistického zabezpečení organizačních celků resortu Ministerstva obrany. Hlavním úkolem služby je zajistit dodržování zásad řádného a bezpečného používání pozemní techniky, provádění její včasné a kvalitní údržby a metodicky řídit systém vojskových oprav.

Mezi další významné úkoly patří plánování finančních prostředků na zabezpečení mimovojskových oprav, tvorba resortní legislativy či zastupování uživatele v rámci uzavřených smluvních vztahů na opravy a údržbu pozemní techniky ve věcech technických.

Historickým předchůdcem služby byla tanková a automobilní správa, známá pod zkratkou TAS. V minulosti byl ze strany velitelských orgánů kladen daleko větší důraz na řešení neprovozuschopnosti techniky. K tomu napomáhal jednotný systém zásobování veškerými náhradními díly, velká a přísně dodržovaná jednotnost techniky a propracovanější systém vojskových opravců, kteří především na stupni útvar byli schopni do určitého rozsahu opravovat veškerou techniku. Velký důraz byl kladen na vycvičenost a praktickou znalost oprav techniky provozované u daného útvaru.

Organizaci řízení provozu pozemní techniky si lze představit jako pyramidu. Na vrcholu stojí náčelník služby, který je se svým týmem součástí Odboru technického zabezpečení Agentury logistiky ve Staré Boleslavi. Na této úrovni je každoročně zahajován plánovací cyklus provozu a údržby pro všechny organizační celky resortu MO a odtud je také řízeno Centrum zabezpečení oprav v Lázních Bohdaneč, které představuje nejvyššího vojskového opravce.

Ve střední části pomyslné pyramidy jsou velitelství pozemních a vzdušných sil, hlavní velitelství vojenské policie, ředitelství speciálních sil, agentury, brigády a pluky, jejichž úkolem je zejména koordinovat činnost podřízených organizačních celků ve své působnosti a zabezpečovat požadavky na údržbu a opravy, které přesahují jejich kapacity či schopnosti. K tomuto účelu je určen zejména např. oprav v Klatovech.

Základnu, tedy nejširší část pyramidy, tvoří organizační celky praporního typu. V rámci plnění úkolů jednotek je v týdenních a měsíčních cyklech plánován a následně realizován vlastní provoz pozemní techniky. Ve stanovených intervalech je prováděna technická údržba a v případě potřeby i běžné opravy menšího rozsahu. Potřebné dílenské kapacity poskytují čtyři oprav techniky ve spolupráci s osádkami techniky. Na této úrovni se také nacházejí logisticky nesoběstačné organizační celky, např. krajské vojenské velitelství či újezdní úřady, které nedisponují technologickým zázemím k provádění údržby či oprav své techniky. Tyto pak za účelem uspokojení potřeby uzavírají dohovy o poskytnutí nezbytné logistické podpory s jednotkou, která v dané lokalitě disponuje potřebnými kapacitami.

Jednotlivé úrovně řízení provozu v resortu MO jsou vzájemně provázané a každý prvek hraje nezastupitelnou roli. Případný deficit na jakékoliv úrovni by měl nevyhnutelně negativní dopad na celý systém.

K řízení systému provozu a oprav je v současnosti využíván Informační systém logistiky (dále jen ISL). V roce 2003 byl sekci

logistiky Generálního štábu vydán pokyn k zahájení rutinního provozu v subsystému Údržby vojenské techniky, který nahradil v minulosti využívané projekty.

Mezi hlavní výhody ISL patří okamžitá dostupnost požadovaných informací funkcionářům na všech úrovních řízení, řízený přístup na základě přidělených privilegií a propojení s ostatními informačními systémy MO.

V posledních letech je do výzbroje AČR zaváděna nová pozemní technika, která je podstatně složitější konstrukce než doposud a klade výrazně vyšší nároky na logistické zabezpečení než doposud používaná technika východní proveniencí. Jako příklad lze uvést Pandur II 8x8. Značná náročnost na pevné prostředky nejen při pořízení, ale v průběhu celého životního cyklu se pojí s dlouhými dodacími lhůtami náhradních dílů, které nezřídka přesáhnou dvanáct měsíců. V rámci údržby je nezbytné používat pokročilé diagnostické prostředky, speciální přípravky a dílší specialisté musí podstupovat nákladné kurzy u dodavatele.

Dalšími limitujícími faktory jsou zejména nízká kapacita vojskových opravců a vysoká fluktuace odborného personálu. Vycvičit dílenského specialistu a umožnit mu, aby získal nezbytné zkušenosti s opravami moderní techniky, je otázka několika let. Zkušenosti pracovníci odchází, ať již v rámci kariérního řádu na nové pozice v armádě, nebo do civilního sektoru a nahradit je není snadné.

Tyto faktory významně ovlivňují schopnost armády udržet veškerou techniku v provozuschopném a bojeschopném stavu a zároveň stává logistiku před nutností adaptovat zavedené procesy poskytování zabezpečení. Dnes je již standardem účast příslušníků služby provozu pozemní vojenské techniky v mezinárodních pracovních týmech v rámci NATO za účelem výměny zkušeností v oblasti zabezpečení náhradních dílů, aplikovaných modernizačních projektů či s nasazením techniky v zahraničních operacích.

Jako prioritní úkol služby byla zahájena aktualizace klíčové vnitřoresortní legislativy zastrešující provoz a opravy pozemní techniky. V roce 2016 byl ve spolupráci s Vojenským výzkumným ústavem pozemního vojska ve Vyškově zahájen projekt vědy a výzkumu s cílem zmapovat systém provádění údržby pozemní techniky v resortu MO, identifikovat deficity a navrhnout opatření ke zvýšení efektivity systému. Výstupy by měly být k dispozici na konci roku 2017.

V současné době je rozpracována koncepce služby. K rozvoji systému zabezpečení provozu pozemní techniky je navrženo ustanovení projektových manažerů, kteří budou komplexně řídit všechny aspekty životního cyklu rozhodující techniky ve výzbroji AČR.

Služba provozu pozemní vojenské techniky je důležitou součástí logistického zabezpečení. Je nezbytné udržet její nepřetržitý rozvoj tak, aby byla připravena plnit stanovené úkoly v souladu s vývojem potřeb resortu MO.

Text: pplk. Jiří Kudláček, foto: archiv Agentury logistiky

Inzerce

„TAM, KDE JINÍ NESTAČÍ“

**Velitel 4. brigády rychlého nasazení
vyhlašuje výběrové řízení ve dnech 10. – 13. dubna 2017
na obsazení systemizovaných míst u průzkumných týmů**

Požadavky na zájemce:

- zdravotní klasifikace „A“,
- fyzická zdatnost – výroční přezkoušení z TP „1“,
- profesní životopis,
- psychická odolnost, motivace, schopnost pracovat v kolektivu, samostatnost, odpovědnost, rozhodnost atd.

Co nabízíme:

- služba u prestižních jednotek,
- práce v odborně zdatném kolektivu,
- vybavení moderní výzbrojí a technikou,
- atraktivní výcvik,
- pravidelné působení v zahraničních operacích,
- výsadková příprava.

Průběh výběrového řízení:

- registrace uchazečů do 25. 3. 2017 formou zaslání základních údajů,
- výběrové řízení na VÚJ BOLETICE,
- přezkoušení z tělesné, topografické, střelecké, průzkumné, spojovací, zdravotnické a taktické přípravy.

**Kontakty: npor. Ing. Markéta JANATOVÁ, Marketa.Janatova@SIS.ACR.
Alcatel (973) 280 345, telefon 724 801 212, fax (973) 280 342.**

Inzerce

**Ředitel
Agentury vojenského zdravotnictví**
si Vás dovoluje pozvat na

**XVII. zdravotnickou konferenci
příslušníků Vojenské zdravotnické služby**

**na téma Úkoly Vojenské zdravotnické služby
v symetrickém konfliktu.**

**Konference se koná
ve dnech 19. – 20. dubna 2017 na PDA Libavá.**

Účast na konferenci potvrďte do **5. 4. 2017 do 10:00 hod**
cestou registračního formuláře
na internetových registračních stránkách
www.altomedi.cz.

**Velitel 22. základny vrtulníkového letectva organizuje výběr kandidátů
na obsazení služebních míst 222. vrtulníkové letky**

mladší palubní střelec (rotmistr)

Průběh výběru:

Registrace uchazečů proběhne formou zaslání strukturovaných profesních životopisů (včetně kontaktních čísel na mobilní tel., alcatel) a potvrzení velitele útvaru o souhlasu s přeložením. Tyto informace zasílat na adresu Patrik.Zaoral@SIS.acr do 24. března 2017. Vybraní uchazeči budou na základě posouzení životopisů pozváni k účasti na druhé části výběru do 30. března 2017. Druhá část výběru bude dvoudenní a uskuteční se v termínu: 3. – 4. 4. 2017 u 22. zVrL Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou.

Vstupní podmínky:

VZP s minimálně 2 roky praxe u útvaru
Předchozí služba v bojových jednotkách
AČR výhodou
Středoškolské vzdělání s maturitou
Zdravotní klasifikace „A“ výsadkář
Držitel BP na stupeň „Tajné“
nebo předpoklad pro její získání
Fyzické a psychické předpoklady

V případě dotazu je možné kontaktovat telefonicky skupinu velitelů palubních střelců alc. 437 032.

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete na historickém plakátu z druhé poloviny třicátých let minulého století čtyři rozdílů?

V době bezprostředního ohrožení republiky ve třicátých letech minulého století nabyla výrazně na významu branná propaganda. Jedním z jejích prostředků byly i standardní reklamní plakáty. Na obrázku je například voják vrhající ruční granát vz. 21, střelící z dnes již legendárního lehkého kulometu československé proveniencie ZB vz. 26. Dále je zde znázorněna palba z těžkého kulometu vz. 24. V druhé polovině třicátých let byl již sice ve výzbroji naší armády

zařazen modernější těžký kulomet vz. 37, který měl postupně nahradit svého předchůdce, přesto stále ještě výrazně převládal původní typ. Dále je zde ukázána činnost vojáka s plynovou maskou vz. 23 a její popis. I ta byla postupně nahrazována novou variantou vz. 35. Nepřehlédnutelná je i nová přilba vz. 32 tzv. vajíčko.

Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek, ilustrace: archiv VHM

Kozdily: chyby! granát, číslovka 6, reklama na Thymolin, místo mínometu je těžký kulomet

recenze

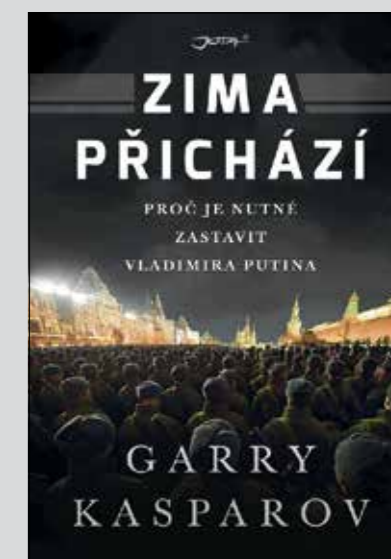
Zima přichází Garry Kasparov

Začátek 90. let 20. století, rozpad Sovětského svazu, éra prezidenta Borise Jelcina, čečenská válka a 15 let Vladimira Putina ve funkci prezidenta nebo premiéra Ruska. Všechny tyto události jsou ve větší či menší míře reflektovány v knize Garryho Kasparova *Zima přichází*.

Popis prvních deseti let od pádu železné opony otevírá hlavní téma, kterým je autorův pohled na Vladimira Putina. Jeho vzestup z pozice někdejšího důstojníka KGB až na prezidentský post chápe Kasparov jako signál, že se Rusko začíná odklánět od demokracie. Jako čelný představitel ruské opozice označuje autor současného prezidenta za diktátora, který má díky obřím zdrojům a nukleárním zbraňím velkou moc po celém světě, a kritizuje vstřícný postoj Spojených států a dalších západních zemí k Rusku.

Počet stran: 303
vydalo Nakladatelství JOTA

Text: Michal Voska, foto: Nakladatelství JOTA

Velení se neobejde bez spojení

Znamé spojařské úsloví, bez spojení není velení, platilo v této branži od nepaměti a s největší pravděpodobností bude platit i v budoucích dobách převratných technologií. Bez jakéhokoliv druhu spojení totiž není možné předávání rozkazů, prosazování taktických či strategických záměrů na bojišti a samozřejmě vážně i koordinace mezi jednotkami.

Všechny tyto skutečnosti si uvědomovali naši předkové již před mnoha staletími. A právě z tohoto důvodu vznikaly ohňové signály, vlajková či kouřová signalizace. Významnou roli na bojišti se hrávaly jízdní či pěší spojky.

Optický semaforový tachograf či telegraf z konce osmnáctého století odstartovaly moderní dobu spojovacích prostředků. Na ni plynule ještě v devatenáctém století navázalo spojení s pomocí telefonů a bezdrátové telegrafie. Všechny tyto vynálezy poměrně promptně přebíraly tehdejší armády.

Na začátku výzvědné stanice

Historie československého spojovacího vojska se ale začala psát až před sto lety v roce 1917. První, v té době ještě nesmělé kontakty se spojovacími prostředky učinili naši legionáři v Rusku o několik měsíců dříve. Koncem roku 1916 bylo několik československých vojáků na žádost vrchního velení ruské armády odesláno k obsluze tajných výzvědných stanic sloužících k odposlouchávání nepřátelských telefonních rozhovorů. Právě tyto legionáři absolvovali radiotelegrafický výcvik a později stáli

u zrodu naší radiotelegrafní roty. Její kořeny spadají do 15. března 1917, kdy byl vydán rozkaz na zřízení spojovacího oddílu při velitelství Československé střelecké brigády. V té době zbývaly do bitvy u Zborova více než tři měsíce. Ještě před obsazením frontových zákopů poblíž této ukrajinské obce byla 21. června 1917 vytvořena čs. náhradní technická půlrota v podřízenosti náhradního praporu nově vytvořeného 3. čs. střeleckého pluku. V ní se začali shromažďovat dobrovolníci ženíjních, technických a spojovacích odborností.

O několik dní později, 2. července 1917, se mnozí ze spojařů zúčastnili legendární bitvy u Zborova. V sestavě každého z našich pluků zde působil plukovní spojovací oddíl. Právě úspěch našich jednotek v této bitvě, během které se podařilo prolomit rakousko-uherské zákopy a postoupit vpřed, umožnil další výrazný legionářský nábor mezi zajatci z Čech, Moravy a Slovenska.

Vznik telegrafní roty

Již koncem července 1917 spatřily světlo světa plány na vybudování Čs. armádního sboru. Součástí jeho organizační struktury byla i telegrafní rota. Z tohoto záměru ale nakonec sešlo. Tato jednotka, která se stala základním

kamenem budoucího československého spojovacího vojska, vznikla až 30. října 1917 rozkazem č. 931 náčelníka štábu vrchního velitele ruských vojsk generálporučíka Nikolaje Duchonina. K samotnému formování telegrafní roty došlo ale až počátkem roku 1918 v Kyjevě. Jejím velitelem se stal ruský plukovník Andrej Lofickij. Následoval rozkaz, na základě kterého se měli u této jednotky shromáždit všichni vojáci, kteří prošli telegrafním výcvikem, ať již u rakousko-uherské, anebo ruské armády.

V té době ale na území Ukrajiny vrcholil chaos a nepřehledná situace, která nastala po bolševické revoluci v listopadu 1917. První telegrafní odborníci začali přijíždět do Kyjeva v únoru 1918. Koncem tohoto měsíce byla nucena telegrafní rota, která v té době měla pouze 24 vojáků, ustoupit z Kyjeva směrem na Darnici. Ani tady se ale její ústup nezastavil. Pokračovala dále na Bachmač a na Transsibiřskou magistrálu. Koncem března převzal velení roty český podkapitán František Svozil. Po celou dobu cesty do Vladivostoku, kam dorazila 11. června 1918, docházelo k doplňování potřebných odborníků. Díky tomu měla telegrafní rota na konci své cesty 72 vojáků a 2 důstojníky.

Také veškerý telegrafní a další materiál se jí podařilo dopravit do cíle bez jakékoliv újmy. A to nehledě na neustálé požadavky bolševických velitelů na jeho odevzdání. „Technický materiál nabraný v poslední chvíli v Kyjevě jsme přivezli celý do Vladivostoku. Natahali jsme se s ním v Kyjevě bez povozek a bez koní, a proto nedali jsme ani jeden aparát po cestě bolševikům, třebaže pluky odevzdávaly v Penze všechny technické potřeby a nám se nezdálo, že bychom je mohli ještě v Rusku upotřebiti. Nyní v nejistém postavení byli jsme jediným zdrojem, odkud čerpaly pluky a jimž jsme i vypomáhali,“ zaznamenali tehdejší atmosféru příslušníci roty.

První radiostanice

Ve Vladivostoku se spojaři okamžitě zapojili do horečné činnosti. Záhy byla zřízena telegrafní škola a začala příprava dalších odborníků. Rota převzala 16 telefonních stanic spojujících jednotlivé součásti našeho vojska dislokovaného ve Vladivostoku. Zajistila i telefonní spojení s nemocnicí. Stačilo pouhých deset dnů na to, aby narostl počet příslušníků roty na 230 mužů.

V této době se ale zásadním způsobem změnilo zadání našeho sboru. Už nešlo jen o to, dostat se vlastními silami co nejrychleji do Vladivostoku a odtud se evakuovat na západní frontu do Francie. Byli to také spojaři, kteří se podíleli na ovládnutí Vladivostoku a následně s dalšími našimi jednotkami vyrazili směrem na západ. Cílem bylo spojit všechny československé skupiny roztroušené po Transsibiřské magistrále. Ve Vladivostoku zůstalo jen jedno telegrafní oddělení, jehož úkolem bylo zajišťovat spojení štábu. Další spojaři byli vysazováni na magistrále. Jejich úkolem bylo obsluhovat telefony a telegrafy na obsazených stanicích. Samotná telegrafní rota se více než šest týdnů zdržela v Nikolsku Ussurijském. V této posádce

byla přímo ve vlaku zřízena telegrafní škola, která urychleně produkovala další potřebné odborníky.

Během bojů na magistrále naši vojáci ukořistili dvě úplné radiové stanice Telefunken a Siemens-Halske i s příslušenstvím. Jednu z nich se podařilo zprovoznit, a tak 19. července 1918 mohla být v Nikolsku Ussurijském zřízena I. čs. radiostanice. Také druhou stanicí se podařilo za pomoci techniků britského křižníku Suffolk kotvíciho ve Vladivostoku opravit. A tak mohlo být navázáno radiové spojení mezi Nikolskem Ussurijským a Vladivostokem.

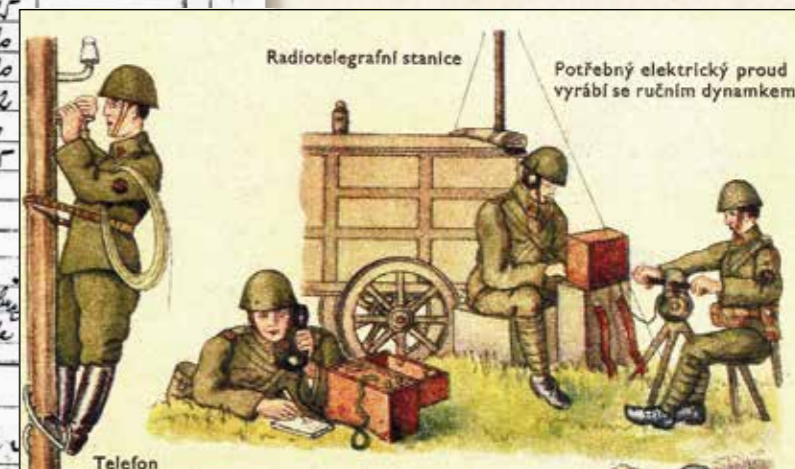
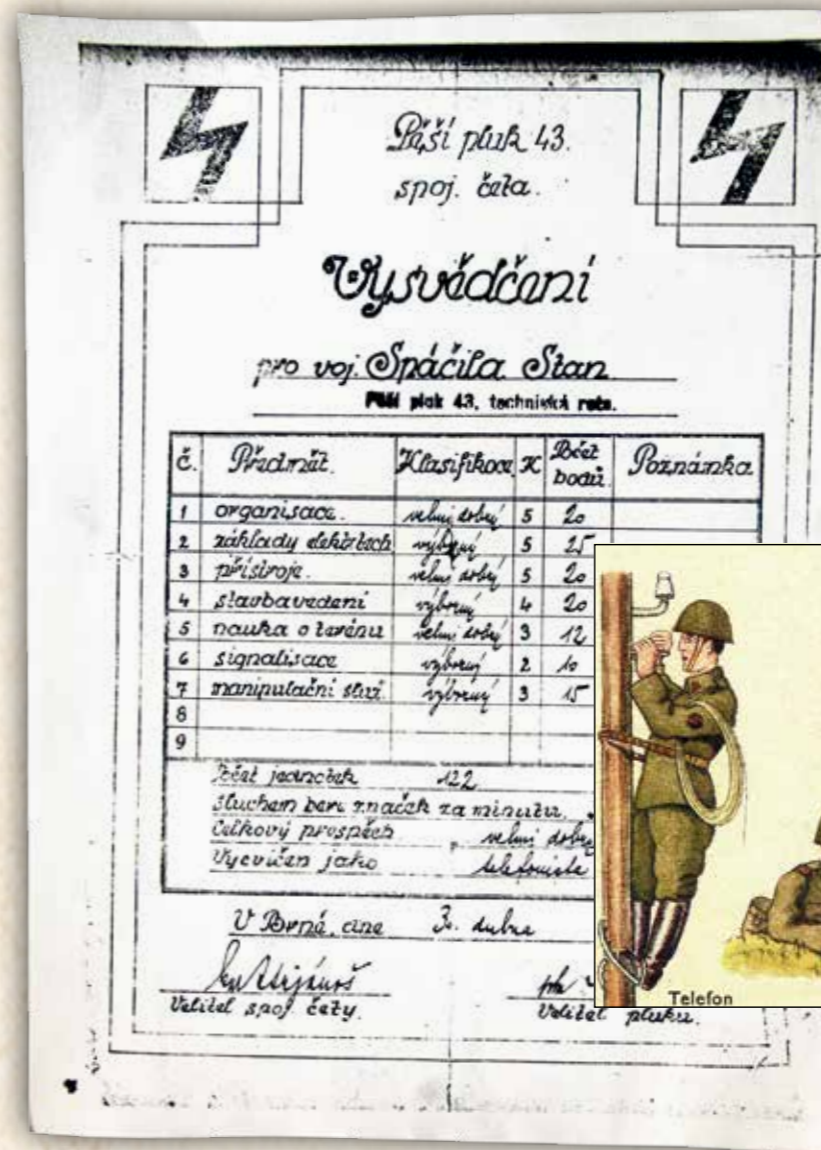
Šifrovací oddělení

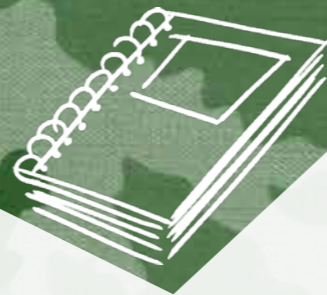
U hlavních sil sboru na západě magistrály zajišťoval až do podzimu 1918 předávání rozkazů a nařízení oddíl spojení. Ten se podařilo poměrně rychle rozšířit na 90 příslušníků. Kromě toho byly postupně u velitelství divizí zformovány telefonní, telegrafní a automobilové oddíly, které podléhaly náčelníkovi spojení divize. Kromě telegrafních a telefonních sítí používaly oddíly i spojky přepravující se v automobilech, motocyklech, na koních a pěšky.

V říjnu 1918 se telegrafní rota přesunula přes Irkutsk, Krasnojarsk a Omsk do Jekatěrínburku, aby předposlední říjnový den dorazila ke štábu Československého armádního sboru v Čeljabinsku. Prakticky okamžitě převzala veškeré úkoly oddílu spojení. Jeho příslušníci byli postupně začleněni do této jednotky.

V té samé době náčelník služby spojení velitelství západní fronty praporčík Zahálka vytvořil šifrovací oddělení, které připravovalo stále dokonalejší šifry umožňující skrýt obsah zpráv před protivníkem. V té době již po celé Transsibiřské magistrále pracovaly téměř dvě desítky telegrafních stanic, které společně s telegrafní rotou až do ukončení pobytu v Rusku v roce 1920 obsloužily statisíce zpráv. Základ budoucího spojovacího vojska právě vzniklého Československa byl definitivně položen. V jeho budování pak pokračovali spojaři prvorepublikové armády ve dvacátých a třicátých letech minulého století.

Chorvatsko

Oficiální název této země, ležící na Balkánském poloostrově, je Chorvatská republika. Jedná se o jeden z nástupnických států bývalé Jugoslávie. Sousedí se Slovinskem, Maďarskem, Srbskem, Bosnou a Hercegovinou a Černou Horou. Rozloha této země s 4, 3 milionu obyvatel je 56 594 kilometrů čtverečních.

Chorvatsko vzniklo v roce 1991 po rozpadu bývalé Jugoslávie. Je parlamentní republikou v čele s prezidentem. Výkonnou moc zastávají prezident, předseda vlády a vláda. Zákonodárnou pak jednokomorový parlament volený na čtyři roky. Chorvatsko je členem na jednadvacet žup, které se dále dělí na občiny. Chorvatské ekonomice dominuje turistický ruch, který vytváří přibližně jednu pětinu hrubého domácího produktu. Chorvatsko je členem OBSE, OSN, Rady Evropy a od dubna 2009 i NATO.

Chorvatská armáda vznikla v roce 1991 z jednotek a výzbroje rozpadnuvší se Jugoslávské lidové armády. Až do roku 1995 musely tyto ozbrojené síly bojovat za svou nezávislost. V roce 1995, vyzbrojena některými členskými zeměmi NATO (mimo jiné z výzbroje bývalé armády NDR) podnikla dvě velké vojenské operace Blesk a Bouře, během kterých obsadila území republiky Srbské krajiny a vyhnala odtud na dvě stě tisíc obyvatel srbské národnosti.

Součástí chorvatské armády jsou pozemní síly, vzdušné síly a námořnictvo. Velitelství pozemních sil sídlí v Karlovarci. Tvoří je obrněná a mechanizovaná brigáda. Dalšími složkami jsou Velitelství výcviku a doktrín, pluk Vojenské policie, signální pluk, prapor vojenského zpravodajství a prapor ochrany proti zbraním hromadného ničení. Velitelství vzdušných sil jsou podřízeny dvě základny letectva – 91. a 93., prapor řízení vzdušného prostoru a výcvikové středisko letectva. Velitelství námořních sil má k dispozici námořní flotilu, pobřežní stráž, pluk námořní pěchoty, prapor řízení pobřežního provozu, námořní výcvikové středisko a námořní základnu Split.

	OR1	OR2	OR3	OR4	OR5	OR6	OR7	OR8	OR9		
	BEZ OZNAČENÍ										
	vojnik	pozornik	razvodnik	skupnik	desetnik	narednik	nadnarednik	stožerni narednik	časnički namjesnik		
	OF1	OF2	OF3	OF4	OF5	OF6	OF7	OF8	OF9	OF10	
	poručnik	natporučnik	satnik	bojnik	pukovnik	brigadir	brigadni general	general bojnik	general pukovnik	general zbora	stožerni general

	OR1	OR2	OR3	OR4	OR5	OR6	OR7	OR8	OR9		
	BEZ OZNAČENÍ										
	morar	pozornik	razvodnik	skupnik	desetnik	narednik	nadnarednik	stožerni narednik	časnički namjesnik		
	OF1	OF2	OF3	OF4	OF5	OF6	OF7	OF8	OF9	OF10	
	poručnik korvete	poručnik fregate	poručnik bojnog broda	kapetan korvete	kapetan fregate	kapetan bojnog broda	komodor	kontraadmiral	viceadmiral	admiral	admiral flote

	OR1	OR2	OR3	OR4	OR5	OR6	OR7	OR8	OR9		
	BEZ OZNAČENÍ										
	vojnik	pozornik	razvodnik	skupnik	desetnik	narednik	nadnarednik	stožerni narednik	časnički namjesnik		
	OF1	OF2	OF3	OF4	OF5	OF6	OF7	OF8	OF9	OF10	
	poručnik	natporučnik	satnik	bojnik	pukovnik	brigadir	brigadni general	general bojnik	general pukovnik	general zbora	stožerni general

Interní komunikační portál

www.ikp.army.cz

Na portále se opakovaně objevují dotazy k problematice hospodářských a sociálních práv vojáků z povolání. Nejasnosti panují zejména ohledně možnosti činnosti vojáků z povolání v některých nově definovaných právních subjektech, jako je např. společenství vlastníků (§ 1194 „nového“ občanského zákoníku). Rovněž u tazatelů panují pochybnosti o tom, zda se jedná o výdělečnou činnost, na kterou potřebují písemný souhlas služebního orgánu, nebo o správu vlastního majetku. V článku se budeme zabývat jedním z dotazů na uvedené téma.

Dotaz:

Rád bych se Vás zeptal, zda mohu být (i bez oznámení veliteli) členem ve výboru sdružení vlastníků jednotek v bytovém domě, kde bydlím, a za tuto činnost poté pobírat měsíční odměnu v dohodnuté výši odhlasované na schůzi SVJ.

Chápu, že pokud pronajímám byt, tak se jedná o správu vlastního majetku, ale v tomto případě, vlastně kromě svého majetku, spoluspravuji i cizí bytové jednotky, proto se raději ptám...

Děkuji.

Odpověď:

Jedná-li se o společenství vlastníků podle § 1194 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, cit.:

„(1) Společenství vlastníků je **právnícká osoba založená za účelem zajištění správy domu a pozemku**; při naplňování svého účelu je způsobilé nabývat práva a zavazovat se k povinnostem. **Společenství vlastníků nesmí podnikat ani se přímo či nepřímo podílet na podnikání nebo jiné činnosti podnikatelů nebo být jejich společníkem nebo členem.**

(2) **Členství ve společenství vlastníků je neoddělitelně spojeno s vlastnictvím jednotky.** Za dluhy společenství vlastníků ručí jeho člen v poměru podle velikosti svého podílu na společných částech“, pak se fakticky jedná o správu vlastního majetku obdobně, jako tomu je při členství ve statutárních nebo kontrolních orgánech nestavebních bytových družstev zřízených ke správě bytového fondu (§ 47 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů). Tzn., že **voják z povolání může být zvolen do výboru SVJ a nepotřebuje k tomu souhlas nadřízeného, protože se jedná o správu vlastního majetku. Nemůže se však stát jeho zaměstnancem.**

Redakce IKP

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

K tomu, abyste mohli na svém mobilním telefonu či tabletu číst QR kódy, **musí mít vaše zařízení fotoaparát a nainstalovanou čtečku čárových kódů.** Pro prohlížení QR kódů s webovou adresou je nutné mít aktivované datové připojení k internetu (buď jako mobilní data, nebo připojení přes Wi-Fi).

Načtení QR kódu je opravdu velmi snadné...

- Spustit aplikaci čtečka QR kódů ve vašem smartphonu.
- Zaměřit na obrázek QR kódu a počkat, než jej čtečka zaostří a naskenuje.
- Zvolit akci, kterou vám čtečka nabídne. Např. když se jedná o webovou adresu, nabídne vám otevření webu v internetovém prohlížeči vašeho mobilu.

Aktuální číslo A reportu ve formátu PDF naleznete po načtení QR kódu na obálce. Multimediální obsah článku naleznete po načtení QR kódu u článku.

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 553, 973 215 786
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek
Grafická úprava: Libora Schulzová
Jazyková korektura: Tomáš Xaver
V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563
Tisk: Profi-tisk group s.r.o.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254
Uzávěrka čísla: 7. 3. 2017
Toto číslo vyšlo dne: 13. 3. 2017
Foto na titulní straně: Jana Deckerová

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Libora Schulzová (grafička)
telefon: 973 215 595

redakční rada

Jan Pejšek, plk. Jan Šulc,
Vladimír Lukovský, Olga Bálintová

informace pro autory

Aby mohla redakce proplatit honorář za zveřejněný příspěvek, musí jí autor zaslat tyto údaje:

- jméno a příjmení,
- datum narození (NE rodné číslo!),
- údaj, zda jde o VZP, o. z., AZ, anebo osobu mimo resort,
- adresu bydliště.

V případě VZP, o. z. i přísl. AZ dále:

- číslo VÚ či VZ a město posádky,
 - číslo RFO, který je vyplácí.
- V případě osoby mimo resort:
- číslo účtu, na který má být poslán honorář,
 - název a číslo banky,
 - na faxové č. 973 215 933 poslat kopii průkazního listku k tomuto účtu.

Tyto údaje je účelné uvádět současně se zasláním článkem. Není v silách redakce je zpětně zjišťovat.

V těchto dnech uplynulo sedmdesát pět let od úmrtí člena odbojové skupiny „Tři králové“ štábního kapitána Václava Morávka

Pobožný pistolník

Václav Morávek vyskočil z tramvaje přijíždějící od Pohorelce na Prašný most. Zřejmě již předtím zahlédl v nedalekém parku gestapáky, jak zatýkají jeho spojku rotmistra Václava Řeháka. Popoběhl jen pár kroků, odhodil aktovku, vytáhl pistole a okamžitě zahájil palbu na přibližující se příslušníky gestapa. Během velice krátkého časového horizontu se mu podařilo vypálit na padesát ran. Pak byl ale třikrát zasažen do nohy. Ještě dříve, než stačil klesnout na levé koleno, našel si jeho aortu čtvrtý projektil, který mu přivodil okamžitou smrt.

Takovýmto způsobem se alespoň snaží historik Vilém Čermák definitivně rozluštit záhadu Morávkovy smrti. Až do nedávna se totiž mnozí z historiků přikláníli k verzi, že štábní kapitán Morávek se v bezvýhodné situaci sám zastřelil. Vilému Čermákovi se totiž před nedávnem podařilo objevit pitevní protokol Václava Morávka. S pomocí profesora Přemysla Strejce z Ústavu soudního lékařství v Praze vyvrací zažitou verzi osudového večera a přichází s vlastní rekonstrukcí. Z ní vyplývá, že všechny střely zasáhly Morávka z levé strany, takže těžko mohl běžet od Střešovické vozovny směrem k Prašnému mostu, jak se mnozí domnívali. Tvrzení gestapa, že se Morávek zastřelil sám, vysvětluje tím, že jejich úkolem bylo dopadnout ho živého. Což se jim nepodařilo. Takže si nakonec zvolili verzi, která by vylučovala jejich vinu na jeho smrti.

Učarovali mu koně

Ale vraťme se k osobě Václava Morávka, od jehož smrti uplyne v těchto dnech sedmdesát pět let. Mnohými lidmi je tento prvorepublikový důstojník a člen zpravodajsko-sabotážní skupiny Tři králové považován za jednu z nejvýraznějších postav našeho domácího odboje za druhé světové války vůbec. O jeho vysokém morálním kreditu svědčí skutečnost, že ho za svého patrona přijali příslušníci aktivní zálohy.

Václav Morávek se narodil 8. srpna 1904 v rodině středoškolského profesora v Kolíně. Zde také od roku 1915 navštěvoval státní reálné gymnázium. Po absolvování Vojenské akademie v Hranicích v roce 1925 sloužil v hodnosti poručíka u dělostřeleckého pluku v Olomouci jako velitel čtyř a baterie. Díky své matce byl hluboce věřícím člověkem. Byl to ale také romantik, milovník dobrodružství,

zbraní a koní. Stal se několikanásobným mistrem československé armády ve střelbě. Vyhrál celou řadu jezdeckých soutěží.

To samozřejmě nemohlo uniknout jeho nadřazeným, a tak je na podzim roku 1931 povolán jako frekventant do I. ročníku vyššího jezdeckého kurzu VJU v Pardubicích. Po jeho ukončení nastupuje do jezdecké školy, opět v Pardubicích. K dělostřelcům do Olomouce se vrací na podzim roku 1933. Až do okupace se stává velitelem remontního oddělení dělostřelecké brigády. Slouží tedy u svých milovaných koní.

Po obsazení zbytku Čech a Moravy je Morávek z armády propuštěn a stává se tajemníkem Úřadu práce v Kolíně.

Žil v ilegalitě

Ve skutečnosti se ale jako zpravodajský důstojník zapojil do odboje v „Obraně národa“, řídil sabotážní činnost. Na podzim 1939 odešel do Prahy, společně s podplukovníky Josefem Balabánem a Josefem Mašínem vytvořil zpravodajskou diverzní skupinu „Tři králové“.

Ne každý ale ví, že chybělo málo a náš domácí odboj o významnou posilu v podobě Morávka přišel. Pokusil se totiž krátce po okupaci překročit na Ostravsku státní hranici a odejít do zahraničí. Byl však neúspěšný. Později, po zapojení do struktur odboje, opakování pokusu o přechod již samozřejmě nepřipadalo v úvahu. Mnohem cennější než v zahraničí byl totiž doma.

Od poloviny roku 1940 žil Morávek v ilegalitě. Z pověření čs. exilových odbojových orgánů udržoval spojení s naším nejvýznamnějším agentem Paulem Thümmelem (A-54). První setkání s Morávkem se uskutečnilo 16. července 1940 na Staroměstském náměstí. Oba pak odjeli automobilem na Zbraslav, kde se téměř hodinu procházeli po lese. Hned druhý den dorazila do Londýna zpráva, že připravovaný německý útok na Anglii byl odložen.

Koše s nálepkami

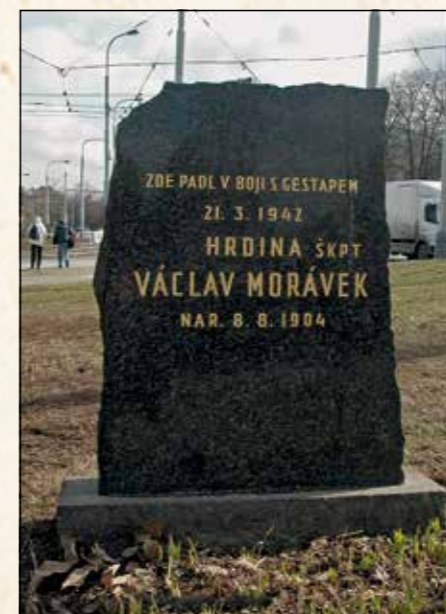
Morávek měl nespočet krycích jmen. Říkal si Leon, Vojta, Ota, Michal, Vladimír, Mirek, Ruda, Jiří Uher, ale i Vlasta a Růženka. Gestapáci mu říkali pobožný střelec. Celé skupině, tedy Morávkovi, Mašínovi a Balabánovi, pak přezdívali „Tři králové“. Sám Morávek o sobě říkal, že věří pouze v Boha a své pistole. I díky tomu získal přezdívku pobožný pistolník.

O tom, jakým způsobem si Morávek ze svých pronásledovatelů utahoval, se později začaly vyprávět legendy. Gestapo dostalo například sto procentní tip, kde se právě Morávek schovává. Když však vtrhli do bytu, našli v něm pouze dva koše s nálepkami Für Goebbels a Für Göring. Jeho odvaha a mnohdy i drzost neznačila hranic. Šel prý přímo za komisařem Fleischermem, který vedl oddělení, jež po nich pátralo, a nechal si od něho připálit cigaretu. Pak mu napsal dopis, do kterého uvedl: „Vsadil jsem se o tisíc korun, že si od tvého doutníku připálím cigaretu. Sázku jsem v úterý vyhrál. Zanech týrání českých lidí, nebo ti to přijde draho. Víme o tobě a pomstě neujdeš.“

Mašín je kryl

Po období úspěchů se počátkem roku 1941 začíná smyčka kolem „Tři králů“ postupně utahovat. V domácím odboji dochází k jistým rozporům, a tak si od března 1941 začíná skupina obstarávat spojení s Londýnem sama. Jako první byl při léčce gestapa zatčen 22. dubna 1941 podplukovník Josef Balabán. Neuplynuly ani tři týdny a při jedné vysílací relaci zabouchalo na dveře konspirativního bytu v ulici Pod Terebkou v Nuslích gestapo. V následujících minutách byla o přístup k bytu svedena doslova

bitva. Jako první se na protektorátní četníky a gestapáky vrhl podplukovník Mašín. Podařilo se mu několik útočníků zranit. Přitom byl ale také zasažen. Když se na něho gestapáci vrhli, zlomili mu navíc o zábradlí nohu.

Přesto však kolem sebe ještě mlátil, bojoval ze všech sil, dokud neztratil vědomí. Morávek s radistou Františkem Peltánem mezitím zlikvidovali šifry a další materiál, který se neměl dostat do rukou Němců. Potom se spustili z výšky téměř patnácti metrů po ocelovém lanku, které jim sloužilo jako anténa. Morávek si přitom uřízl levý ukazováček a Peltán narazil obě nohy. Přesto se jim i tentokrát podařilo nemožné, z obklíčení gestapa se dostali do svých konspirativních bytů.

Morávek okamžitě začal plánovat osvobození kamaráda z lazaretu. Také Mašín ale nepřestával bojovat. Nádobou na moč se pokusil omrácit gestapáka, který hlídal u jeho lůžka. A tak ho z bezpečnostních důvodů raději převezli na Pankrác. A to ještě dříve, než Morávek stačil uskutečnit záchrannou akci. Nevyšel ani jeho pokus o výměnu Balabána a Mašína za německé důstojníky držené v britském zajetí.

Osiřel jsem, pomozte

V noci z 19. na 20. prosince 1941 podniká gestapo rozsáhlou razii po dvaceti ilegálních bytech, jejichž adresy se jim dostaly do rukou. V jednom z nich v Karlově ulici číslo 25 překvapí osm gestapáků Morávka vyslečeného na gauči. A tak musí ještě jednou prokázat své mimořádné střelecké schopnosti. První dva vetřelce postřelí, rychle si navlékne kalhoty a probouje se ke dveřím. V přízemí zasáhne dalšího z gestapáků do rukou. V kapse má ale kromě pistolí pouze dopisy od matky. O všechno ostatní přišel.

Přesto se na chvíli zdálo, že by se přece jenom mohlo vše začít obracet k lepšímu. Koncem roku byla nad Protektorátem vysazena skupina Silver A, která měla za úkol kontaktovat právě Morávka. Více než deset týdnů se jim ale nedařilo s ním spojit. Došlo k tomu jen několik dní před jeho smrtí.

Za naplněním tragického osudu Václava Morávka stál s největší pravděpodobností agent A-54 Paul Thümmel. Byl to nejspíš on, kdo prozradil místo a termín konspirativní schůzky s Morávkem.

Morávek byl v té době na konci sil. Již na silvestra roku 1941 odvyšlal neúspěšně do Londýna následující zprávu. „Osiřel jsem. Zabaveny poslední peníze. Pomozte, můžete-li. Jinak nemohu dál.“

O schůzce s agentem A-54 na Ořechovce měl sice jisté pochybnosti, přesto se na ni s rotmistrem Václavem Řehákem vypravil. Řehák šel napřed, měl zajistit místo. Gestapo si ho spletlo s Morávkem. A tak padl do nastrožené léčky jako první.

V roce 2005 byl Václav Morávek in memoriam povýšen do hodnosti brigádního generála.

INMEP 2017

XIV. ročník setkání pyrotechniků s mezinárodní účastí

**Ve dnech 28. května až 2. června 2017
se bude ve VVP Boletice konat již
14. setkání pyrotechniků s mezinárodní účastí**

Cílem akce je:

- setkání specialistů aktivně pracujících v oblasti EOD/EDD a navázání osobních kontaktů;
- prezentace pyrotechnické činnosti účastníků za uplynulý rok;
- porovnání pracovních postupů a zkušeností jednotlivých národních složek, ať už příslušníků policie, nebo ostatních ozbrojených sborů, které se touto problematikou zabývají;
- seznámení s novými trendy, technologiemi a výrobky souvisejícími s činností EOD/EDD.

Dopolední zaměstnání jsou určena pro přednášky a prezentace jednotlivých účastníků. Komunikačními jazyky jsou čeština, angličtina a francouzština. V odpoledních hodinách budou probíhat převážně praktická zaměstnání, především prezentace výrobků a technologií souvisejících s problematikou EOD/EDD (ochranné prostředky, nové trendy v oblasti výbušnin apod.). Setkání je určeno pro pyrotechniky a specialisty EOD/EDD, kteří prakticky vykonávají pyrotechnickou činnost na výkonných funkcích. Účast přislíbili pyrotechnici z armád NATO, německých policejních složek, francouzské Civilní ochrany a další odborníci z tohoto oboru.

Participující složky:

SOVZ Boletice, 15. žp Bechyně, ČSOL, VŠPŠ MV pro KP Čeperka

Kontaktní adresa: www.pyro-csol.cz

e-mail: inmep@seznam.cz